Jan Hudson

Loveswept

Rămîi cu mine

Loveswept

Spider e un diavol irezistibil cu ochi albaştri, care atunci cînd vede o femeie, o citeşte din prima! Anne Foxworth Jennings nu mai avea nici un ban şi nici o speranţă cînd a intrat în casa de amanet a lui Spider ca să-şi amaneteze ceasul cu diamante, în schimbul unei sume de bani, care să-i permită să stea departe de omul care-i ameninţa viaţa. În loc de aceasta, se trezeşte faţă în faţă cu un pirat seducător, ale cărui săruturi surprinzătoare o lasă vrăjită şi o mistuie de dorinţa de a împărţi cu el patul imens cu margini de alamă precum şi viaţa lui care se scurge între rodeo, petreceri, partide de dans şi dragoste. Tandreţea lui Spider o îndeamnă pe Anne să aibă încredere în el, să-i împărtăşească secretele şi să-i ofere inima. Dar Anne se teme să nu fie trădată. Spider se abandonează cu pasiune în braţele ei şi o prinde în pînza de păianjen a iubirii lui pe această femeie seducătoare, cu gura dulce ca mierea. Dar oare puterea neaşteptată a acestei iubiri, va fi de ajuns ca să o păstreze pentru totdeauna într-o lume necunoscută ei pînă atunci?

2059 lei
41 lei T.L.
2100 lei Total

Step into my Parlor
by Jan Hudson

© copyright 1990 by
Jan Hudson

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Loveswept

Jan Hudson

Rămîi cu mine

Traducere de Alina Măstăcan

Editura MIRON
Bucureşti

Unu

„De-ar fi acasă, de-ar fi acasă", îşi spunea Anne în timp ce forma numărul pentru a cincea oară. Sunase în ultimul sfert de oră încontinuu şi tot ce mai avea în portofel erau cîteva monede şi o duzină de cărţi de credit nefolositoare.

– Aici Victoria Chase, se auzea o voce. Îmi pare rău că nu vă pot răspunde, dacă doriţi să vă lăsaţi numele...

Anne trînti receptorul şi-şi rezemă capul de aparat. Trebuia neapărat să vorbească cu Vicki. Ultimele două săptămîni fuseseră un adevărat

coşmar şi Vicki era ultima ei speranţă. Chiar dacă nu-şi închipuia că fratele ei vitreg, Preston Ames, o va căuta în Houston, nu-şi putea permite să-şi lase numele. Preston era un om disperat, dar cu legături puternice. Anne nu se putea simţi în siguranţă decît atunci cînd Preston va ajunge la închisoare. Dar, mai întîi, trebuia să convingă, măcar pe o singură persoană, că acuzaţiile sale nu erau numai simple fantezii provocate de durerea simţită la moartea mamei sale.

Tot felul de maşini şi camioane umpleau strada de zgomot în timp ce treceau prin dreptul staţiei de benzină unde Anne îşi parcase maşina, iar acest zgomot şi fumul de la ţevile de eşapament se amestecau cu şuieratul vîntului muşcător care pătrundea pe sub haina ei de blană. Ritmul lor frenetic, indiferenţa lor copleşitoare se potriveau cu starea ei de panică. Nu mai cunoştea pe nimeni în Houston în afară de Vicki.

O cuprinse o uşoară ameţeală, iar durerea de cap cu care se luptase pînă atunci izbucni în plină forţă. Epuizată, descurajată, îşi ridică gulerul ca pentru a înfrunta frigul de februarie timpuriu şi se aruncă în Jaguarul alb. Muzica suavă de la radio nu reuşi să-i potolească sentimentul de disperare.

Rămîi cu mine

Firma unui hotel, exact în faţa străzii Nieman Marcus, părea că o priveşte dispreţuitor. O alta strălucea promiţînd un pat confortabil şi mîncare caldă. Era cît pe ce să se dea bătută în faţa lor. Nu mai mîncase de cînd îşi vînduse inelul în schimbul unei cine ziua trecută, într-o cafenea undeva prin Louisiana; nu ar mai fi suportat să petreacă o noapte la fel de groaznică în maşină. În acelaşi timp, ştia că dacă folosea cărţile de credit, cei din jurul lui Preston îi vor da de urmă. Mai făcuse greşeala asta de două ori, iar urmările fuseseră dezastruoase.

Era frîntă de oboseală, nervii îi erau întinşi la maximum, avea crampe la stomac. Firmele hotelurilor luceau parcă tachinînd-o, strecurîndu-i în minte şoapte magice. Era aproape doborîtă de tentaţie. Scoase cu repeziciune foarfecele de manichiură şi portofelul, apoi se năpusti asupra cărţilor de credit, le rupse şi le tăie în bucăţele mici, mici. Cînd ultima carte de credit a fost transformată în confetii de plastic ce se împrăştiau prin toată maşina, Anne îşi lăsă capul pe spate, gemînd.

Şi acum? Ce are să facă?

Deodată se auzi o voce gravă la radio:

– Prietene, eşti fără bani?

Anne scoase nişte sunete care aduceau mai degrabă cu un scîncet decît cu un rîs.

– Fără bani şi fără posibilitatea de a alege? Bătrînu' Spider ştie ce înseamnă asta. Noi dorim să te ajutăm. Pune imediat mîna pe orice ai în casă şi nu-ţi mai trebuie, adu-l la noi, iar noi te vom ajuta să te refaci. Primim bijuterii, bărci, arme – orice. Chiar şi premii de la meciurile de fotbal sau dinţii falşi ai mamei soacre. Biroul lui Spider Webb se află pe strada Richmond, la cîteva blocuri în spatele Galeriei. Sună, dacă eşti mai timid, dacă nu, vino personal. Program pînă la nouă seara. Biroul lui Spider Webb – 555-4653.

Un împrumut. Desigur. Se gîndi imediat la ceasul de la mînă şi la perlele de la gît pe care le avea de la mama ei. Nu, nu se putea despărţi de perle, dar cine ştie, poate obţine pe ceas atît cît îi trebuie ca să-şi plătească o cameră la hotel şi să-şi cumpere benzină. Şi, era sigură, mîine o va găsi şi pe Vicki.

După îndrumările date de un poliţist, porni maşina spre adresa indicată. Cîteva minute mai tîrziu văzu o firmă luminată de un neon cu lumină roşie, încadrată de un alt rînd de lumini şi se îndreptă către magazinul mic, sărăcăcios. Era aproape ora nouă; se rugă în gînd ca magazinul

să mai fie deschis încă.

După ce opri motorul, Anne stătu puţin şi începu să studieze ferestrele încadrate de bare de fier, cu geamuri subţiri, dincolo de care se vedea o adunătură de instrumente muzicale, unelte şi alte lucruri asemenea pe care oamenii le schimbaseră pentru bani. Văzuse astfel de locuri în filme, dar nu fusese în nici unul pînă acum. Ce ironie, Anne Foxworth Jennings, moştenitoarea companiei de hoteluri Royal Fox, era nevoită să-şi amaneteze ceasul ca să-şi plătească un pat unde să doarmă.

Trase aer adînc în piept pentru a-şi face curaj, îşi strînse geanta pe umăr şi servieta pe care rareori se întîmpla să le piardă din ochi în ultimele două săptămîni, ieşi din maşină, o încuie şi se îndreptă spre intrare.

Uşa era închisă, ceea ce o aduse pe punctul de a intra în panică. Imediat după asta observă un indicator cu o săgeată îndreptată spre un buton. Apăsă pe buton cu degetul tremurînd, apoi auzi un clic. Deschise uşa şi intră în magazinul plin de rafturi burduşite cu tot felul de lucruri. Se auzea zgomotul de la un televizor, pe undeva în partea opusă a intrării în camera spaţioasă.

– Intră în birou, draga mea.

Mirată, Anne îşi roti capul spre dreapta, căutînd din priviri locul de unde se auzise vocea aceea ciudată şi în acelaşi timp delicată.

Dar nu văzu nimic, decît o canapea în stil victorian, acoperită cu o tapiţerie, aşezată în faţa unor rafturi cu televizoare, boxe, casetofoane, microfoane.

– Intră în birou, draga mea. Apoi urmă un rîs cît se poate de sinistru.

– Lasă-l pe bătrînu' Spider să te ajute.

Deschise ochii mari şi începu să respire într-un ritm alert.

– Nu-l băga în seamă pe Turk, dragă, se auzi o altă voce tărăgănată de bărbat, venind din spatele magazinului. E pasărea mea de pază. Intră!

– Intră, repetă aceeaşi voce delicată de mai înainte.

Anne privi cu atenţie la papagalul care stătea într-o colivie mare în spatele canapelei, destinzîndu-se uşor.

– Al dracului de cald. Du-te, Akeem, se auzi vocea unui alt bărbat.

– Al dracului de cald, repetă papagalul.

Anne simţi că-i îngheaţă inima în piept. Frica îi pătrundea în oase, nu s-ar fi putut mişca nici cu

un centimetru chiar dacă ar fi luat foc clădirea.

– La dracu! Omul meu a curăţat podeaua cu gloanţe.

De-abia acum Anne realiză că era o voce de la televizorul care se închise apoi cu un zgomot sec.

– Nu fi aşa timidă, dragă. Vino înapoi. Spider e plin de generozitate astă seară.

Anne înghiţi în sec. În ce se băgase oare? Totul îi striga să se întoarcă şi să fugă. Nu avea chiar aşa mare nevoie de bani. Dar imediat simţi crampe în stomac şi-şi aminti de mărunţii din portofel. Respiră adînc pentru a găsi noi resurse de curaj.

Făcîndu-şi drum pe lîngă un set de tobe, apoi pe lîngă o secerătoare electrică şi pe lîngă o statuie înfăţişînd un om fără expresie, Anne mai făcu cîţiva paşi înainte, în interiorul camerei.

Trei cutii mari de sticlă, pline cu pistoale şi bijuterii, umpleau această parte a încăperii. Sprijinindu-se de una din aceste cutii, stătea un bărbat. Un bărbat bine făcut, oacheş şi cu o privire sălbatică, cu braţele încrucişate şi cu degetele mari strînse la subsuoară. Se aşează cu fundul pe una din cutii şi o studie pe Anne de sus pînă jos.

Anne aproape că leşină. Nu era tipul de om cu care avea de obicei de-a face. Chiar dacă părea doar cu puţin mai în vîrstă decît ea, întreaga lui înfăţişare dădea de înţeles că avea cu mult mai multă experienţă decît ea.

Avea cel puţin un metru optzeci înălţime, cu un spate lat de aproape jumătate de metru. Purta cizme negre, blugi negri, o cămaşă neagră şi o geacă neagră de piele cu fermoare argintii. Pielea de la geacă era aşa de tocită în unele locuri, încît te făcea să crezi că ar fi trebuit aruncată acum cinci ani. Părul negru, des şi uşor ondulat, era tuns scurt în faţă şi în lateral, dar cu o chică ce cădea pe spate. Partea de jos a feţei era întunecată de o barbă nerasă, subliniind o gură cu buza de sus frumos conturată şi cea de jos, cărnoasă şi puternică. Pe unul din pomeţi ieşea în evidenţă o cicatrice veche. De urechea stîngă, în loc de cercel îi atîrna un cuţit de argint în miniatură.

Dacă l-ar fi întîlnit pe o alee întunecoasă, Anne s-ar fi întors şi ar fi luat-o la fugă. În întuneric nu i-ar fi văzut ochii. Acum era lumină şi de dedesubtul sprîncenelor negre şi groase ochii lui o paralizară. Înconjuraţi de gene lungi şi întoarse, erau într-un contrast total cu înfăţişarea lui ame-

ninţătoare. Erau albaştri. De un albastru deschis ca al cerului de vară de deasupra Mediteranei. Şi erau îndreptaţi cu totul asupra ei. Îi simţea; şi, în afară de asta, simţea ceva emanînd din fiinţa lui, ceva nestăpînit, primar, dezlănţuit. Toate acestea pulsau din fiinţa lui odată cu căldura corpului său; o înconjurau şi trezeau în ea un sentiment ciudat pe care îl simţea direct din stomac şi îi făcea tot corpul să vibreze. Simţea îndemnul cît se poate de straniu să mîrîie şi să-şi dezvelească dinţii, să se rotească asemenea unui animal sălbatic în timpul unui ritual de împerechere. Acest sentiment o şoca. O şi îngrozea în acelaşi timp.

El îşi umezi buzele. La fel făcu şi Anne.

– Eu...eu...

Un colţ al gurii lui senzuale se ridică puţin.

– Ai nevoie de ceva bani în seara asta, iubito? spuse el apropiindu-se.

Anne înghiţi cu greu şi făcu un pas înapoi.

– La dracu, scumpo, nu e nici un păcat în asta. Am fost şi eu în astfel de situaţii. Să vedem ce ai adus.

– Ceasul.

Anne lăsă jos servieta şi încercă cu stîngăcie să scoată ceasul de la mînă.

– Lasă-mă pe mine.

Mîinile lui mari erau, după cum încercă Anne să observe, surprinzător de fine. Iar parfumul lui îi umplea nările. Mirosea a fructe exotice şi a lemn de santal, ceea ce îi sublinia mirosul bărbătesc. Anne închise ochii şi-şi ţinu respiraţia în timp ce îi desfăcea ceasul, trăgînd cu degetele lănţişorul de siguranţă.

– Frumos! răsună vocea lui gravă. Foarte frumos.

Anne îl simţi cum se îndepărtează şi deschise ochii. Era acum în spatele unei cutii de sticlă. Aşeză ceasul placat cu aur şi cu diamante pe o bucată pătrată de catifea neagră şi luă în mînă o lupă de bijutier. După ce-l studie pentru cîteva clipe, rosti:

– Pentru amanetat sau pentru vînzare?

– Vreţi să mai repetaţi?

El zîmbi de parcă ar fi cunoscut totul.

– Vrei să amanetezi ceasul sau vrei să-l vinzi?

Anne se frămînta gîndindu-se la banii pe care-i mai avea în buzunar.

– Cît puteţi să-mi daţi pe el?

– Cam trei treizeci.

– Doar trei mii de dolari! Dar valorează...

– Nu, iubito! zîmbi el iar. Trei sute treizeci de dolari. Ştiu că numai o piatră de pe ceas valo-

reazã atît, dar legile nu ne permit sã- ţi oferim decît trei sute treizeci de dolari. Îmi pare rãu.

Anne îşi frecă fruntea cu vîrful degetelor. Avea oare de ales? Trebuia să mănînce undeva, să doarmă undeva pînă lua legătura cu Vicki.

– Pot să dau un telefon înainte de a mă hotărî?

O va suna pe Vicki pentru ultima oară.

– Desigur. Făcu un gest arătînd înspre telefonul de la capătul uneia dintre cutiile de sticle.

Formă numărul apoi aşteptă.

– Aici Victoria Chase. Îmi pare rău că...

Anne puse receptorul în furcă şi se întoarse către Spider Webb care se lăsase iarăşi pe spate, cu braţele la subsuoară, studiind-o. Lumina cădea exact pe cuţitaşul de argint care atîrna de urechea stîngă, ceea ce o făcu pe Anne să se înfioare. Îi aducea aminte de un pirat sau de şeful unei bande de motociclişti. O enerva, dar nu avea altceva de ales decît să încheie această afacere cu el. Spuse cu un suspin:

– Trei sute treizeci.

Simţea cum ochii lui întîrziau asupra deschizăturii în formă de V a bluzei de mătase şi gîtul i se înroşi. Primul impuls fu să-şi ridice gulerul, dar, în loc să facă asta, îşi ridică bărbia şi merse

înspre el.

– Vreau să iau banii acum.

Dar ochii lui erau aţintiţi în acelaşi loc.

– Pot să-ţi mai ofer încă pe atît pentru perle.

– Pentru perle? Îşi duse mîna cu repeziciune înspre gît şi le înşfăcă cu nervozitate. Nu, perlele nu! Le îndesă sub bluză şi căldura lor simţită direct pe piele o făcu să nu mai fie atît de încordată.

Privirea lui urcă mai sus.

– Cincizeci pentru cercei.

Duse mîna instantaneu către cercelul de aur de la urechea dreaptă. Cerceii erau cadou de la tatăl ei vitreg de cînd împlinise şaisprezece ani. Ultimul lucru pe care-l primise de la el înainte de a muri cu unsprezece ani în urmă. Îşi scutură capul.

– Nu. Numai ceasul.

Spider ridică din umeri, scoase o chitanţă şi luă un stilou.

– Numele?

– Anne...Smith.

Se uită la ea, ridică dintr-o sprînceană, apoi îl notă.

– Adresa?

Anne îi dădu adresa de la Vicki.

– Aveţi vreun act de identitate?

– Identitate? Sentimentul de panică îi urca din adîncul stomacului.

– Un act de identitate. Ştii, un permis de conducere, paşaport, ceva de genul ăsta. Aşa cere legea.

Îşi palpă portofelul, încercînd cu disperare să găsească un motiv care să justifice faptul că permisul de conducere şi paşaportul aveau alt nume decît cel pe care îl dăduse mai înainte. Scoase portofelul, apoi permisul şi i-l dădu.

– A...Smith e numele meu de fată. Jennings este – a fost – numele soţului meu. Locuim separat...Sîntem divorţaţi, se corectă ea imediat. Nu mai locuiesc în Virginia. M-am mutat cu nişte prieteni în Houston. N-am avut timp să-mi schimb permisul.

Spider studie cu atenţie permisul şi poza de pe el. Apoi ridică privirea înspre ea. Ochii erau de un albastru intens, totuşi parcă plini de o expresie în care se citea mila; întrebă cu blîndeţe:

– Se purta urît cu tine?

– Poftim?

– Soţul tău, tipul ăsta de care fugi, se purta urît cu tine?

Era aşa o blîndeţe în ochii şi în intonaţia lui

încît lui Anne i se opriră vorbele în gît. Îşi umezi buzele şi înclină afirmativ din cap.

– Totul va fi în regulă, dragă. Îi mîngîie mîna. În timp ce număra banii, Spider îi spuse: Împrumutul e pentru treizeci de zile. Douăzeci la sută dobîndă pentru încă treizeci de zile după care ceasul e al meu. Dacă nu-l poţi recupera pînă atunci, poţi să vii şi să plăteşti numai dobînda pentru încă treizeci de zile.

Anne dădu iar din cap arătînd că înţelege.

– Şi, dragă, rosti el în timp ce-i mîngîia mîna fină, dacă ai nevoie de mai mulţi bani şi te hotărăşti să vinzi ceasul, vino la mine. Îţi ofer cel mai bun preţ din oraş.

– Îţi mulţumesc, reuşi ea să şoptească. Îndesă banii şi chitanţa în portofelul din geanta de umăr. Se întoarse şi ieşi repede din magazin.

Odată afară, respiră adînc din aerul rece care o incomoda la plămîni pentru că mirosea, mai trase o dată aer în piept, apoi scoase cheile de la maşină.

În seara asta cel puţin, va mînca o cină decentă şi va dormi într-un pat ca lumea. În seara asta cel puţin, va fi în siguranţă. Mîine o va suna pe Vicki şi prietena ei va şti cum să-l oprească pe Preston.

Exact în momentul în care punea cheile la maşină şi se pregătea să pornească, simţi ceva dur pe spate. O mînă îi înşfăcă geanta de pe umăr şi o voce ameninţătoare bodogăni:

– Nu vă mişcaţi, doamnă. Sînt înarmat.

Doi

– Ai grijă cînd ieşi de aici, îi strigase Spider din spate, dar Anne nu auzi. Era deja afară.

Clasă. Acea doamnă avea clasă. Era genul acela de prestanţă pe care încercase să-l adopte fosta lui soţie fără însă a reuşi, nici chiar cînd afacerile le mergeau perfect. Nu era din cauza hainei de blană pe care o estimase la patruzeci de mii, nici ghetele italieneşti sau portofelul franţuzesc sau oricare din articolele de îmbrăcăminte scumpă cu care era îmbrăcată. Avea genul de clasă care e adînc sădit şi cultivat încă de cînd

copilul nu mai stă înfăşat.

Şi arăta şi bine. Chiar cu părul şaten prins la spate, într-un coc la fel cu cel al balerinelor şi cu cearcănele de sub ochi, avea o faţă frumoasă. Musculatura puternică. O gură drăguţă. Şi un nas mic, drept. Ochi căprui şi blînzi, care-i aduceau aminte de Bambi.

Da, era o doamnă frumoasă. Ştia foarte bine că nu o chema Smith, dar nu avusese curajul să o întrebe nimic despre asta. Îşi dădea seama că nu era nimic în neregulă cu ceasul, aşa că ce mai conta?

Era speriată şi fugea de soţul ei. Văzuse destui ca ea şi îi recunoştea imediat.

Scutură capul. Ticălosul ăla cu care era măritată merita cîţiva pumni în cap. Doamne, să fi fost nevasta lui, n-ar mai fi fost la kilometri distanţă de casă amanentîndu-şi ceasul. Gîndindu-se la ea cît era de speriată şi de singură, i se trezi dorinţa de a o proteja şi scoase o înjurătură pe care o ştia de cînd era mic. Turk o repetă imediat.

Spider observă că era trecut de nouă. Se hotărî să închidă cînd văzu servieta pe podea. Anne o uitase acolo. Poate o mai poate prinde. Apucă servieta şi se repezi către uşa de la intrare.

Atunci o auzi ţipînd. Trînti uşa şi o văzu luptîndu-se cu un bărbat într-un Jaguar alb.

– Hei, ţipă el, dînd drumul servietei şi fugind înspre cei doi.

Tipul o trînti pe Anne pe ciment şi îndreptă arma înspre Spider.

– Înapoi băiete, sau îţi zbor creierii!

Spider ridică mîinile şi se opri aşa, cu degetele desfăcute şi umerii încovoiaţi. Se uită la Anne care stătea întinsă pe ciment plîngînd, cu privirea aţintită asupra omului care-i furase portofelul şi haina de blană. Spider observă că hoţul avea o privire sălbatică şi părea nervos.

– Nu vrem să avem necazuri, tinere. Ia ce ai luat şi pleacă!

Hoţul îndesă haina şi geanta în maşină, aruncă pistolul în mîna stîngă, deschise uşa şi se urcă în maşină. Cînd dispăru din raza vederii lor, Spider fugi către Anne.

Îşi trecu braţul pe după ea şi o ajută să se ridice. Avea o zgîrietură pe frunte, exact deasupra sprîncenei drepte, care sîngera.

– Iubito, ai păţit ceva?

Anne se agăţă de geaca lui de piele şi oftă:

– Mi-a luat banii. Mi-a luat maşina. Mi-a luat tot ce aveam. Acum nu mai am nici unde să dorm.

– Vai, dragă, totul se va rezolva! O prinse în braţe şi o mîngîie pe spate în timp ce ea îi plîngea la piept.

– Vino înăuntru la mine! Chemăm poliţia şi-l vor prinde în cîteva minute.

– Nu, ţipă Anne, trăgîndu-se înapoi cu o privire îngrozită. Nu poţi chema poliţia.

– Dar, dragă, trebuie să sunăm...

Anne îl ruga insistent ţinîndu-l de reverele de la geacă:

– Nu, te rog, te implor, nu chema poliţia! Preston o să mă găsească şi o să mă omoare. Avea o faţă albă ca de mort.

– Scumpo, poliţia va avea grijă de tine. Nu-l vor lăsa să-ţi facă nici un rău.

– Nu, nu înţelegi. Preston şi prietenii lui sînt foarte puternici. Nu sînt în siguranţă nicăieri. Nici măcar la poliţie. Dacă mă găseşte mă omoară. Eu l-am auzit. Nimeni nu mă va crede, dar l-am auzit, jur că ăsta este adevărul. Trebuie să mă crezi.

Îşi puse braţele împrejurul ei şi o trase mai aproape. Corpul îi era scuturat de tremurături.

– Ssst, dragă. Te cred. Nu vom chema poliţia. Vino înăuntru cu mine. Bătrînu' Spider nu-l va lăsa să-ţi facă nici un rău.

Spider simţea cum Anne începea să se

relaxeze în braţele lui şi îşi lăsă obrazul pe capul ei. Mirosea a floare. O ridică de jos ca şi cum ar fi ridicat o frunză şi o duse înăuntru. Dacă l-ar fi întîlnit acum pe Preston, l-ar fi luat la bătaie, sau chiar mai rău. Avusese de-a face cu gunoaie ca el aproape în toţi cei treizeci şi patru de ani pe care îi avea. La urma urmei, tatăl lui fusese unul dintre ei.

Cînd Anne se sculă din somn, primul lucru pe care îl văzu fu capul unui porc mistreţ cu o cască de baseball şi ochelari de soare şi o cravată ce atîrna de peretele pe care, dacă nu se înşela cumva, se mai afla un tablou original de Leroy Neiman înfăţişînd nişte jucători de fotbal năpustindu-se unii la alţii.

Apoi observă că perna pe care dormise avea un miros viril de fructe exotice şi de lemn de santal. Deschise ochii mari şi se ridică surprinsă în capul oaselor. Dormise în mijlocul unui pat imens într-o cameră plină de cele mai ciudate mobile pe care le văzuse vreodată.

Un ceas de lemn de mahon sculptat în stil

Chippendale stătea între un motor de maşină şi o pompă. Un fotoliu veneţian de secol optsprezece stătea lîngă o cadă şi o bicicletă şi alte două seturi de skiuri de apă. Lampa de pat era stil *Tiffanny*, dar aşezată pe o ladă de lemn. Perlele ei erau aşezate la piciorul lămpii.

Unde se afla? Cum se întîmpla că se găsea într-un pat cu cearşafuri roşii de satin, învelită cu o blană artificială? Era acesta vreun vis ciudat? Se uită în josul corpului său.

Doamne, era îmbrăcată cu o cămaşă de mătase şi cu pantaloni de dantelă. Nimic în rest.

– Bună dimineaţa, se auzi o voce gravă. Cred că te-am auzit cînd te foiai.

Anne trase cearşaful pînă sub bărbie în timp ce Spider intră cu paşi mari în cameră, ducînd o tavă în mînă. Nu mai avea geaca de piele dar, cu excepţia unui tricou pe care era imprimat un desen cu litoralul, era îmbrăcat ca noaptea trecută. Tricoul albastru se asorta cu ochii şi îi cădea perfect pe tors. Anne cu greu îşi putea desprinde privirea de la el.

– Unde sînt? Cum am ajuns aici?

El zîmbi.

– Nu-ţi aminteşti? Eşti la casa de amanet.

– Locuieşti aici?

– Desigur, răspunse el, trăgîndu-i cuvertura peste braţe. Fac economie şi e un loc la fel de bun ca oricare altul. Această parte a magazinului era odată o pizzerie. Cînd au dat faliment, am luat eu spaţiul. Sînt unele nopţi cînd pot să jur că încă se mai simte mirosul de pizza. Cum ai dormit?

Anne dădu din cap afirmativ.

– Foarte bine. Îţi pierduse-şi glasul cînd te-am adus aici astă noapte. Ţi-am adus ceva pentru micul dejun.

Spider ridică un capac argintiu de pe o farfurie pe care se aflau patru bucăţi de brînză şi două ouă prăjite.

Farfuria şi ceaşca de cafea erau Limoges, capacul era un Francisc I, iar paharul cu oranjadă era din plastic. Solniţele pentru sare şi piper arătau ca unele de pe un avion de lux. Doi biscuiţi erau aşezaţi într-un coşuleţ alături de un suport de hîrtie, iar în spatele coşuleţului se afla o vază cu un trandafir galben. Anne luă trandafirul şi-l mirosi.

Spider zîmbi:

– L-am cumpărat de la florăria de lîngă mine.

Anne îi întoarse zîmbetul:

– Mulţumesc.

Îl aşeză la loc în vază şi încruntă puţin din sprîncene în timp ce Spider stătea lîngă pat cu

braţele încrucişate.

– Nu ţi-e foame? E ceva în neregulă cu mîncarea? Brînza şi ouăle le-am pregătit eu, iar după biscuiţi am trimis pe cineva, sînt buni de obicei.

– Mîncarea arată minunat şi eu sînt flămîndă, dar...

Anne îi întoarse o privire îndurerată.

Ar fi vrut să plece ca să profite de cîteva momente de singurătate. Dar Spider continua să stea lîngă pat.

– Nu sînt îmbrăcată.

Spider ridică una din sprîncenele lui groase şi negre şi îi aruncă o privire care îi răpi tot aerul din piept.

– Nu trebuie să te ruşinezi, draga mea. Eu te-am aşezat în pat.

Îi puse tava în braţe şi ridică capacul argintiu.

– Sper că e caldă încă.

Chiar dacă se simţea incomodată în prezenţa lui, luă ceva din mîncare.

– Perfect.

Spider se îndreptă din spate.

– Tu nu vrei să mănînci nimic?

– Am mîncat deja.

Devorase trei bucăţi de pîine prăjită care se răciseră pînă cînd se trezise Anne şi era deja

ghiftuit cu ouă prăjite.

Îşi trase un taburet sprijinit de perete într-un colţ al camerei, se aşeză şi o urmări în timp ce se servea din ouă şi din brînză. Îi era foame şi totuşi mînca cu o delicateţe ireproşabilă. Probabil că sărise peste vreo două – trei mese.

Se sprijini cu tocurile cizmelor de taburet, îşi aşeză coatele pe genunchi şi, împreunîndu-şi mîinile, continua să o studieze cum îşi unge cu unt un biscuite. Ajunse la concluzia că era atît de atrăgătoare cum stătea în patul lui, cu ceaşaful tras pînă sub bărbie şi muşcînd cu atîta fineţe din biscuite, încît cu greu te puteai abţine să nu te strecori lîngă ea şi s-o hrăneşti bucăţică cu bucăţică.

Cămaşa îi căzu încet de pe umărul cu pielea fină şi el îi urmări căderea lentă cu cea mai mare atenţie. Avea o piele dintre cele mai frumoase. Părea la fel de fină ca a unui nou născut. Îşi amintea atingerea ei delicată din noaptea trecută, cînd o dezbrăcase. Îşi mai amintea şi mlădierile trupului ei. Şi picioarele lungi şi suple. Doamne, frumoase mai erau! Îşi scutură capul încercînd parcă să oprească aceste gînduri şi picioarele atinseră podeaua. Ce-i mai trecea prin cap? Doar era măritată.

Chiar dacă nu purta verighetă – verificase asta

în seara trecută, imediat ce-şi scosese mănuşile – observase un semn pe deget unde fusese cîndva o verighetă. Despărţiţi? Posibil. Dar în nici un caz divorţată. Femeile divorţate nu fug speriate de soţii lor. Sau nu trebuie să-şi amaneteze ceasul, îmbrăcate fiind în blănuri scumpe ruseşti, conducînd un Jaguar alb. În caz că era divorţată, era greu să scape de acest Preston, gîndi Spider.

Preston ăsta putea să fie un ticălos de primă clasă, dar Spider avea o regulă de neîncălcat: să nu se încurce cu femei măritate. Niciodată.

– Să-ţi mai aduc nişte cafea.

– Am băut îndeajuns, mulţumesc.

Anne îi zîmbi şi zîmbetul acesta îl opri în loc.

– Nu ştiu de ce, dar ai ceva schimbat în dimineaţa asta.

Cu capul într-o parte şi cu sprîncenele împreunate, îl studie cu atenţie.

– Ştiu, te-ai bărbierit.

Spider îşi duse mîna pe obraz.

– E duminică.

– Duminică?

Zîmbi înţelegător:

– Mă bărbieresc în fiecare duminică, chiar dacă e nevoie sau nu.

Anne rîse. Nu o auzise niciodată rîzînd. Era un

rîs gutural şi foarte senzual care-i dădea fiori pe şira spinării. Dacă n-ar fi ieşit exact în momentul acela, şi-ar fi reconsiderat îndată regula aceea de neîncălcat.

– Mulţumesc pentru micul dejun. Mulţumesc şi că m-ai primit la tine astă noapte. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău.

– Nici o problemă, iubito. În Texas e ceva normal să fii ospitalier.

Luă tava.

– Hainele ţi s-au cam „şifonat" aseară. Le-am dus la curăţătorie azi dimineaţă şi le-am spus că e ceva urgent. Mă duc să văd dacă sînt gata.

– Acum mai am încă ceva pentru care să-ţi mulţumesc. Imediat ce mă îmbrac, o sun pe prietena mea Vicki. E duminică, trebuie să fie acasă. O s-o rog să vină să mă ia, aşa că nu voi mai fi o povară pentru tine.

– Nu eşti o povară pentru mine, dragă.

Privirea îi întîrzie pe corpul ei. Cearşafurile roşii de satin îi îmbrăţişau trupul întocmai ca un iubit, subliniind orice înclinare şi mlădiere. Degetele i se încleştară de marginea tăvii.

– E o periuţă de dinţi de rezervă în baie. Îţi aduc imediat şi servieta.

Anne se prăbuşi între perne, cu un suspin de

uşurare.

– Mulţumesc.

Mulţumesc Cerului, îşi continuă Anne gîndul cînd auzi uşa închizîndu-se după Spider.

Servieta era cel mai important lucru pe care-l avea. Fusese atît de ameţită încît uitase că ea era singura şansă de supravieţuire. Atît timp cît o avea şi atît timp cît Preston nu ştia nimic de ea, Anne era în siguranţă. Documentele pe care le conţinea erau calea de a demasca planurile necurate ale lui Preston. Pe lîngă toate astea mai avea nevoie şi de ajutorul lui Vicki.

Se ridică din pat şi intră în baia mică cu gîndul de a face un duş. În timp ce-şi desfăcea părul se privi în oglindă şi atinse uşor bandajul de pe frunte. Spider trebuie să-l fi pus acolo.

Pentru o persoană cu o înfăţişare atît de ameninţătoare, Spider Webb era într-adevăr un bărbat foarte gentil. Chiar atrăgător, mai ales fără barbă. De necrezut... senzual. Era ceva în el care o impresiona pînă în adîncul fiinţei, o impresie de bărbăţie sălbatică, care o stînjenea. O stînjenea chiar foarte tare.

Nu era ca nici unul dintre bărbaţii pe care-i întîlnise. Asta nu însemna că avea o foarte mare experienţă în ceea ce-i privea. În adolescenţă se

simţise mai degrabă atrasă de cai decît de băieţi. Şcoala pe care o urmase în Elveţia şi unde o întîlnise pe Vicki avusese un program foarte strict şi nu-i oferise prea multe ocazii să afle cîte ceva despre sexul opus.

Poate acesta era motivul pentru care se îndrăgostise atît de tare de Dwayne Palmer, în timpul colegiului. Şi, de asemenea, motivul pentru care fusese atît de afectată de descoperirea că Dwayne era atras mai mult de milioanele firmei Foxworth-Jennings decît de ea însăşi. După această experienţă devastatoare, avea grijă să nu se mai lase în voia sentimentelor.

Asta nu însemna că se izolase de oameni sau că se purta rece cu bărbaţii, dar legăturile care au urmat au fost destul de rare şi fără vreo implicare emoţională. De fapt, în ultimii ani, prinsă între afaceri şi îngrijirea mamei, nu mai avusese timp pentru o viaţă mondenă.

Elizabeth Ames, mama lui Anne şi mama vitregă a lui Preston fusese întotdeauna o fiinţă vulnerabilă şi lipsită de independenţă. Imediat după ce Anne termină studiile şi deschise galeria de artă în Washington D.C., sănătatea ei şi aşa precară începuse să se deterioreze. Chiar dacă Preston locuise cu ea şi avusese în grijă pro-

blemele financiare ale casei cîţiva ani buni, Anne nu putea să o lase pe mama ei nici în grija lui Preston, nici a servitorilor, aşa că se întoarse acasă în Virginia, unde deschise o nouă galerie.

Aproape fiecare clipă liberă o petrecuse lîngă patul mamai sale, citindu-i, desfăcîndu-i corespondenţa sau pur şi simplu stînd de vorbă cu ea. Ultimii trei ani fuseseră într-adevăr epuizanţi, dar Anne nu-i simţea ca pe un sacrificiu. Îşi adorase mama. Dar, în afară de cîteva dineuri la un club sau o petrecere cînd şi cînd, nu-i mai rămăsese nici timp şi nici energie pentru cine ştie ce gînduri despre bărbaţi sau pentru idile.

De fapt, Anne nu fusese şocată decît la cîteva zile după moartea mamei sale, cînd Preston îi făcuse declaraţii de dragoste şi o ceruse în căsătorie. Nu se gîndise decît ca la un frate vitreg la omul acesta cu început de burtă şi cu părul albit, cu aproape douăzeci de ani mai în vîrstă. Pe Preston nu-l tratase niciodată decît cu răceală.

Acum înţelegea de ce omul acesta ambiţios şi mult prea îngăduitor era atît de grijuliu cu ea. Asta nu se datora nici unei griji frăţeşti, nici unei iubiri ascunse. O proteja pur şi simplu pentru planurile sale egoiste. Dar, Anne era o femeie mai puternică decît mama ei şi Preston avea s-o afle în curînd.

După ce termină duşul, îşi uscă părul şi cu peria lui Spider şi-l prinse în coc, aşa cum îl purta de ani de zile. Se spălă pe dinţi cu periuţa pe care o găsise acolo, gîndindu-se cu jind la cosmeticele pe care le folosea de obicei şi care-i lipseau acum. Sau la schimburile de care ar fi avut nevoie.

Se auzi un ciocănit la uşă, ceea ce o făcu să tresară.

– Da?

– Eu sînt. Ţi-am adus hainele de la curăţătorie. Ciorapii erau rupţi, aşa că am cumpărat unii noi. Ţi-am mai adus şi alte lucruri de care cred că ai nevoie.

– Mulţumesc, rosti ea încet, sprijinindu-şi capul de uşa de la baie. Doamne Dumnezeule, nici nu-i trecuse prin cap că un necunoscut îi scosese ciorapii – un gest atît de intim. Ultimul lucru de care-şi amintea era momentul cînd Spider aproape o obligase să înghită un Bourbon dublu.

– Scoate-ţi lenjeria ca să o bag în maşina de spălat.

Nu mai era loc pentru nici un fel de sfială. Se uită la lenjeria franţuzească din mătase care zăcea pe coşul de nuiele şi nu ştia ce să facă, să plîngă, sau să rîdă. Lenjeria ei nu putea fi băgată

într-o maşină de spălat.

– Nu, mulţumesc, o să văd eu ce o să fac cu ea cînd voi ajunge la Vicki.

Aproape că îl vedea cum dă nemulţumit din cap.

– Îţi las lucrurile pe pat.

Cînd se asigură că Spider plecase, Anne se strecură afară din baie şi se duse spre pat. Pantalonii bej de lînă şi bluza de mătase de aceeaşi culoare erau aşezaţi pe umeraşe, lîngă o pungă de hîrtie. În ea se aflau o pereche de ciorapi de nylon, deodorant într-un tub albastru cu flori, o sticluţă cu loţiune pentru mîini şi un ruj roz.

Se aşeză pe marginea patului şi strînse săculeţul burduşit la piept ca pe o comoară. Niciodată nu mai primise un cadou atît de potrivit şi de mulţumitor. Dacă va ieşi vreodată din încurcătura asta, nu va mai face greşeala să judece oamenii după aparenţe.

Anne stătea acum în biroul lui Spider, imediat lîngă dormitor. Un birou mare din lemn fin, lăcuit, acoperit de teancuri de hîrtii, iar scrumiera era

plină de coji de alune. Pe pereţi atîrnau o mulţime de fotografii înrămate. Într-un colţ zăceau două cauciucuri, în altul o saltea pneumatică. De-desubtul unei oglinzi în care se reflecta interiorul magazinului, erau aliniate de-a lungul peretelui patru scrinuri, cu capacele acoperite de trofee de argint. Între aceste trofee prăfuite, se aflau o statuie minunată din bronz, o cădelniţă de jad sculptată într-un mod bizar şi o maimuţă de cîlţi. Anne scutură din cap în faţa acestui aranjament ciudat şi ridică receptorul s-o sune pe Vicki.

– Aici Victoria Chase. Îmi pare rău...

Anne trînti receptorul.

Spider strecură capul pe uşă.

– S-a întîmplat ceva?

– Iar am dat peste robot. Eram sigură că o voi găsi acasă.

– Poate că doar verifică vocile înainte de a răspunde.

Anne se lumină puţin la faţă, apoi se încruntă.

– Poate e plecată din oraş. Nu îndrăznesc să-mi las numele sau vreun mesaj.

– Nu ţi se pare că eşti puţin paranoică?

Anne zîmbi cu amărăciune.

– Nu-l cunoşti pe Preston. E capabil de orice. Nici nu-ţi poţi imagina prin ce-am trecut în ultimele

două săptămîni. E o minune că încă mai sînt în viaţă.

Spider îşi trase un scaun aproape de ea.

– De ce nu-mi spui despre ce e vorba?

Ochii lui albaştri păreau atît de înţelegători, încît Anne se simţi tentată să-i spună totul. I-ar fi plăcut să-i povestească cum, exact cînd se întorcea din Europa, surprinsese sfîrşitul unei partide de poker între Preston, doi senatori, un membru al cabinetului, un ofiţer şi un agent FBI. După moartea mamei sale fusese plecată pentru cîteva luni ca să se odihnească şi să se gîndească la cererea în căsătorie făcută de Preston, cu toate că niciodată nu o luase pe de-a-ntregul în consideraţie. Ajunsă acasă, văzuse cîteva maşini plecînd.

Crezînd că Preston era singur se îndreptase spre biroul lui şi, fără să vrea, fusese martora unei discuţii la amintirea căreia încă mai tremura. Ar fi fost o uşurare să poată împărtăşi cuiva necazurile ei, totuşi nu îndrăznea. Cum putea să aibă încredere într-un necunoscut, cînd ea nu avea încredere în cei de la poliţie?

Chiar dacă Spider se purtase frumos cu ea, ştia că banii pot influenţa oamenii. Şi chiar dacă se simţea în mod ciudat atrasă de înfăţişarea lui

sălbatică şi în acelaşi timp plăcută, nu ştia nimic despre ce fel de om era. Cu un preţ acceptabil ar fi putut să o trădeze oricînd. Ar fi fost culmea naivităţii să se lase înşelată de ochii lui albaştri şi de farmecul pe care-l exercita asupra ei.

Anne dădu din cap.

– Nu pot.

Spider o privi un moment, apoi apucă telefonul.

– Cine e această Vicki? Spune-mi ceva despre ea.

Anne se încordă din nou.

– De ce te interesează?

– Nu fi aşa de suspicioasă, dragă. Dacă o sun şi îi las un mesaj, totul va părea absolut normal.

Încă bănuindu-l de motive ascunse, se gîndi la perlele ei, căutînd să facă o alegere oarecare, dar în acel moment nu era capabilă de aşa ceva.

– E avocat.

– Are vreun frate?

Anne rămase uimită la această întrebare, dar dădu din cap.

– Unul mai mare şi unul mai mic. Şi o soră mai mică.

– Povesteşte-mi despre fratele ei mai mare.

– Îl cheamă Bob-Robert Chase şi este preşe-

dintele unei companii de asigurări din Dallas.

O întrebă care e numărul lui Vicki, apoi îl formă. După o clipă vorbi la telefon:

– Vicki, Bill Webb la telefon. Fratele tău Bob m-a rugat să iau legătura cu tine pentru nişte afaceri pe care le am în Houston. Sună-mă cînd primeşti mesajul. E foarte important să vorbesc cu tine cît de curînd posibil.

Îşi lăsă numărul, puse receptorul la loc şi zîmbi:

– Cam asta e.

– Mă simt de parcă ar trebui să-ţi mulţumesc tot timpul, zîmbi Anne. Chiar te cheamă Bill?

– Da. William Andrew Webb. Dar din liceu toată lumea mă strigă Spider.

– De ce?

– Cred că e o poreclă cît se poate de la îndemînă pentru cineva pe care îl cheamă Webb[1], dar am început să fiu strigat aşa mai ales de cînd jucam fotbal pe post de fundaş; se spunea despre mine că prind mingea aşa cum un păianjen prinde o muscă în pînza lui.

– Fundaş? Asta e o poziţie la fotbal?

Spider se lovi cu mîna peste piept.

1. Spider = păianjen; web = pînză de păianjen

– M-ai rănit în adîncul sufletului, spuse el aruncîndu-i o privire severă. Da, e o poziţie la fotbal. Cu mult timp în urmă eram printre cei mai buni jucători de fotbal. Am jucat la *„Raiders"* opt ani de zile după care am fost transferat la *„Oilers"*. În Houston am jucat doar un an pînă cînd m-am accidentat la genunchi.

Pentru prima dată în viaţă Anne se simţi stînjenită că nu ştia nimic despre fotbal. Era un lucru evident că fotbalul reprezenta un fragment important în viaţa lui Spider şi Anne nu era în stare să dea vreun răspuns cît de cît inteligent; nu putea face altceva decît să-i pună mîna pe umăr.

– Îmi pare rău pentru accidentul pe care l-ai avut.

O bătu încet pe mînă.

– Şi mie, şi mie. A pus capăt la o groază de lucruri.

Atingerea mîinii sale o făcu pe Anne să se înfioare într-un mod ciudat. Încercînd să pară indiferentă îşi retrase mîna.

– Şi acum nu mai poţi să joci?

Deşi îşi ascundea bine sentimentele în spatele unui zîmbet dispreţuitor, Anne îşi dădu seama de durerea cuprinsă în cuvintele lui. Îi povesti pe un ton care se dădea convingător despre cariera lui

ca jucător profesionist de fotbal, arătîndu-i fotografiile de pe pereţi cu figuri celebre şi foşti coechipieri. Se putea citi mîndria în ochii lui atunci cînd îi povesti cum fusese selectat din prima pentru cei de la „Raiders" şi cum cîştigase supercupa.

– Sînt impresionată, îi răspunse Anne cu sinceritate.

Spider încercă să-şi ascundă o grimasă în timp ce luă o bomboană de jad de pe biroul încărcat cu dosare.

– Vrei un jeleu? spuse Spider întinzîndu-i bomboniera sculptată cu cea mai mare fineţe. Anne îi aruncă o privire înspăimîntată, la care Spider răspunse, încruntîndu-se:

– Ai ceva împotriva jeleurilor?

Anne servi unul ca să nu-l supere apoi spuse în şoaptă:

– Ştii cît valorează bomboniera asta?

– Sigur că ştiu, răspunse Spider punînd-o pe birou. Trei sute treizeci de dolari. A rămas la mine pentru că proprietarul ei nu a mai putut s-o răscumpere.

– Valorează de cincizeci de ori mai mult şi asta pe puţin.

Spider ridică din sprîncene.

– Glumeşti!

– Şi statueta asta, continuă Anne în timp ce atingea veşmîntul de vis al unei statuete de bronz, ar aduce cel puţin zece mii de dolari într-o galerie.

Spider îşi încrucişă braţele, dîndu-se puţin pe spate.

– Să fiu al naibii! Eşti sigură?

– Absolut. Mi-am luat diploma în istoria artei şi...Se opri înainte de a-i dezvălui faptul că era proprietara unei galerii de artă în Washington, unde vindea astfel de lucruri. N-ai ştiut pînă acum?

Spider scutură din cap.

– Chestiile de artă au fost întotdeauna problema lui Pinky.

– Pinky?

– Charles Pinkham, asociatul meu. Era de fapt majordomul meu, dar asta e altă poveste. Spider zîmbi puţin forţat. Mi-a vîndut totul mie, vara trecută s-a întors în Anglia.

Fără să mai ţină cîtuşi de puţin cont de bunele maniere, Anne deschise ochii larg a mirare:

– Tu...ai avut majordom?

Apoi, înspăimîntată de vorbele ei lipsite de orice tactică, îşi înfrînă mirarea şi plecă ochii în jos:

– Te rog, iartă-mă! Nu e treaba mea.

– La dracu', dragă, nu e nici un secret. A fost pe pagina întîia a tuturor ziarelor de scandal. Da, am avut majordom şi piscină şi o casă cu şapte dormitoare, un Ferrari şi o mică fermă lîngă Brenham şi o tonă de şosete albastre cu picăţele şi bani să-i întorc cu lopata.

Anne nu se putu abţine să nu întrebe:

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am stat şase săptămîni în spital. Cînd am ieşit de acolo, m-au adus acasă şchiopătînd şi în cîrje, cu genunchiul încă bandajat; am descoperit că nevastă-mea şi directorul meu de afaceri mă terminaseră. Au lichidat tot şi au fugit împreună cu banii. Tot ce mai rămăseseră în casă – care era de închiriat, cum am aflat mai tîrziu – erau trofeele mele de fotbal, hîrtiile de divorţ şi Pincky.

Anne se sprijini de umărul lui.

– Oribil. Îmi pare atît de rău.

Spider ridică din umeri.

– Acum nu mai are nici o importanţă.

– N-ai putut să recuperezi nimic?

– Aş fi putut dacă-i găseam, dar au plecat din ţară. Locuiesc undeva în Europa sau America de Sud. N-aş avea nici acum nici un ban dacă nu era Pincky. Directorul meu de afaceri împrumutase

unui cumnat de-al său mare parte din banii luaţi de la mine ca să-l ajute să-şi deschidă un magazin. Acesta nu-şi mai plătise datoriile de şase luni, aşa că i le-am plătit eu şi împreună cu Pincky am preluat afacerea. M-am descurcat binişor.

Anne simţi cum i se usucă gîtul.

– E dureros să-ţi dai seama că eşti trădat de oamenii în care ai încredere.

– Da, da, aşa e dragă. Dar asta nu trebuie să te înrăiască. Mai există şi oameni de treabă printre toţi nătărăii ăştia.

Conversaţia lor curgea cu atîta uşurinţă încît, fără să-şi dea seama, veni ora prînzului. Spider trimise pe unii dintre oamenii care lucrau pentru el să cumpere nişte sandvişuri şi nişte salată de varză. Era deja după-amiază, Vicki nu sunase încă şi Anne deveni nervoasă din cauza asta.

– Hai să mergem pînă la ea acasă şi să vorbim cu vecinii.

Propunerea aceasta o încîntă pe Anne aşa că o aprobă imediat şi-şi luă servieta care părea atît de importantă pentru ea. Spider îşi scoase jacheta neagră şi intră într-un dormitor. Cînd ieşi de acolo, ţinea pe braţe o haină de velur, gri-închis, cu mînecile largi şi elegante. Chiar dacă era, în

mod evident foarte scumpă, Anne nu s-ar fi gîndit niciodată înainte că avea să poarte o asemenea haină.

– Nu mai e aşa de frig afară, dar încă mai pişcă gerul. Cred că e exact mărimea ta, spuse Spider, ajutînd-o să se îmbrace. O doamnă din River Oaks a amanetat-o anul trecut după un rodeo şi n-am mai văzut-o de atunci.

Îi venea de minune. În timp ce-şi plimba degetele peste căptuşeala de piele fină, inhalînd mirosul deosebit de velur, ridică privirea către Spider care părea că aşteaptă să-i vadă reacţia întocmai ca un băieţel care moare de nerăbdare să fie luat în seamă. Anne zîmbi:

– Mulţumesc. E minunată. Voi avea grijă de ea.

Spider îi ridică gulerul şi mîinile îi întîrziară o clipă pe revere. Rămase pur şi simplu pentru cîteva secunde în faţa ei fără să scoată o vorbă, privind-o drept în faţă cu ochii albaştri tiviţi cu gene negre, albaştri ca Mările Sudului. Apoi privirea îi coborî pe buzele lui Anne care se deschiseră uşor, parcă ascultînd de un ordin nerostit. Simţea cum o trec valuri de căldură. Toate instinctele ei de femeie îi spuneau că Spider dorea să o sărute. Se întoarse brusc către el, împinsă parcă de o forţă invizibilă, apoi se opri

cuprinsă de panică.

Spider scutură imperceptibil din cap şi, ca şi cum nu se întîmplase nimic între ei, o luă de braţ şi ieşiră împreună afară pe uşa din spate. O duse pînă la un camion mare, negru, strălucitor. Cînd Spider deschise uşa, cabina părea ca fiind la o înălţime ameţitoare deasupra pămîntului şi, îngrozită, Anne se întoarse către Spider, apoi se uită cu resemnare la locul de lîngă şofer. Spider se amuză privind-o cum se urca cu stîngăcie în cabină.

– Încotro? întrebă el luîndu-şi locul în dreptul volanului.

Anne îi spuse adresa lui Vicki cu speranţa că o va găsi acasă. Alături de Spider Webb se simţea foarte dezorientată.

În mai puţin de cinci minute ajunseră în strada unde locuia Vicki, o stradă şerpuitoare, cu case aflate la distanţă unele de altele. Anne apucă mînerul vrînd să coboare, dar Spider o opri.

– Rămîi în camion, Anne. Lasă-mă pe mine să văd ce se întîmplă.

Anne îl urmări cu privirea în timp ce străbătea curtea. Bătu la uşă şi după cîteva clipe, care pentru Anne erau o eternitate, bătu din nou. Anne apucă strâns mîneca de la haină, aşteptînd.

Spider plecă din dreptul uşii şi ridică din umeri înspre ea, apoi se îndreptă către casa de alături şi ciocăni. O uşă se deschise şi Spider intră şi vorbi cam zece minute cu cineva.

După aceste zece minute, Spider se întoarse la camion, iar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Anne încă mai ţinea strîns mîneca de la haină. Spider se urcă în camion şi o privi în faţă cu nişte ochi neliniştiţi.

– Iubito, am veşti proaste pentru tine.

Trei

Văzîndu-l că ezită, lui Anne i se făcu inima cît un purice. Oare cei din anturajul lui Preston îi făcuseră ceva rău prietenei sale? Doamne Dumnezeule, nu se putea aşa ceva. Cu siguranţă că Preston nu-şi mai aducea aminte de Vicki. Îşi strînse atît de tare haina pe corp încît nasturii îi intrară în palmă.

– A păţit ceva rău?

Spider scutură din cap.

– Nu, nu e vorba de asta.

Anne scoase un oftat de uşurare. Vicki nu

păţise nimic. Mai erau încă unele şanse.

– Unde e?

– Dragă, prietena ta e plecată pentru o lună într-o croazieră, nu există nici o cale prin care să iei legătura cu ea. A plecat săptămîna trecută.

– O, nu!

Oricît de tare ar fi încercat, Anne nu se putu abţine să nu izbucnească în plîns.

– Şi eu ce mă fac? Simţea cum inima îi sare din piept. Contam pe Vicki. Nu am nici un ban. Nu am unde să mă duc. Nu mă pot întoarce acasă. Ce mă fac?

– Iubito, te rog, nu plînge!

O luă în braţe şi o strînse tare la pieptul lui.

– Poţi să stai la mine.

Luată prin surprindere de această propunere, Anne suspină şi se trase cu putere înapoi.

– Nu pot sta la tine.

– Atunci ce ai de gînd să faci? Mai ai pe altcineva la care să stai? O rudă? Un prieten?

Anne răspunse:

– Voi...găsi un apartament şi-mi voi lua o slujbă.

– Iubito, dar nu ai nici un ban. Ca să poţi să-ţi iei un apartament cît de cît confortabil îţi trebuie bani şi acte de identitate. Îţi trebuie haine şi

mîncare şi bani pentru alte cheltuieli, iar tu nu ai absolut nimic.

Anne se simţi iarăşi cuprinsă de disperare, închise ochii, încercînd să se gîndească la situaţia ei. Îi veni o idee şi deschise ochii imediat.

– Spuneai că vrei să-mi cumperi ceasul.

– Da, vreau să-l cumpăr, dar nu pot să-ţi ofer atît cît valorează. Nu pot să-ţi dau decît ca să-ţi închiriezi un apartament, dar ce faci cu hainele sau cu mîncarea? Şi transportul? Nu ai permis de conducere. Şi, în plus de asta, nimeni nu-ţi oferă vreo slujbă fără acte de identitate sau fără referinţe.

Realitatea începea să o apese pe umăr ca o greutate de o sută de kilograme. Copleşită, se lăsă pe spate; ajunsese la capătul puterilor. Epuizase lista cunoştinţelor şi prietenilor la care ar fi putut apela şi, oricum, Preston fusese întotdeauna cu un pas înaintea ei.

– În afară de mine.

– Poftim?

– Eu îţi pot oferi ceva de lucru. Ai văzut şi tu ce harababură e la mine de cînd a plecat Pincky, iar tu pari să ştii cîte ceva despre obiectele de artă. Am nevoie de cineva care să-mi organizeze şi să-mi sorteze lucrurile, poate chiar să mă ajute să

vînd unele dintre ele. Ce crezi, te descurci?

Anne se lumină toată la faţă.

– Sînt sigură că mă voi descurca. Chiar îmi oferi slujba?

– Eşti angajată.

Îi strînse uşor mîna şi privirea îi stărui pe faţa ei ceea ce, instinctiv, o puse în gardă. Din adîncurile ochilor lui albaştri radia ceva ce era mai mult decît o privire prietenească şi inima ei reacţionă la această privire prin bătăi accelerate. Era pe deplin conştientă de atracţia pe care o exercita asupra ei. Îl înconjura cu aură de senzualitate care o cucerea încet-încet, instalîndu-se pînă în măduva oaselor, tulburînd-o.

Uimită de această constatare, Anne se chinui să se uite în altă parte. Nu putea nici măcar să-şi imagineze că s-ar putea implica într-o legătură cu cineva ca Spider. O astfel de idee era pur şi simplu nebunească.

– Mă vei ajuta să-mi găsesc să stau undeva pînă cînd se întoarce Vicki?

– Ai unde să stai. La mine.

– Nu, nu pot.

– De ce?

Îi trecură prin minte imagini disparate cu Spider lîngă ea într-un pat cu ceaşafuri roşii de

satin. Îngrozită de aceste gînduri, răspunse cu un glas nervos:

– Nu, nu pot să fac aşa ceva.

Spider zîmbi cu o jumătate de gură.

– Dar, dragă, nu am vrut să-ţi spun să vii să dormi la mine în pat. Nu mă încurc cu femei măritate. Eşti în siguranţă cu mine.

– Dar eu sînt...dar nu putu să mai continue.

Spider zîmbi iarăşi, vrînd parcă să spună că ştie totul.

– Nu eşti tocmai divorţată, nu-i aşa?

Anne dădu din cap. Nu era nici măcar măritată, dar probabil că era mai bine să-l lase să creadă că într-adevăr era. Pentru moment, cel puţin. Avea nevoie de acest scut protector. Cît timp el credea că nu era liberă, va putea păstra o anumită distanţă între ei. Spider nu se „încurca" cu femei măritate, după cum el însuşi spusese într-un mod foarte „delicat".

– Vom face curăţenie într-una din camerele cu obiecte ca să ai unde sta. Nu va fi întocmai ca la hotelul *Royal Fox*, dar e pe gratis.

Cînd auzi de *Royal Fox,* Anne intră în panică. Oare Spider bănuia că are vreo legătură cu şefii companiei de hoteluri? Îi studie faţa, căutînd un semn cît de mic care să indice că Spider ar juca

un rol dublu. Privirea lui nu arăta nimic, la fel întreaga expresie a feţei.

Nu, nu ştia nimic. Familia ei fusese întotdeauna foarte prudentă şi evitase orice fel de publicitate. Întîmplările prin care trecuse o făcuseră să suspecteze pe toată lumea.

– Mulţumesc! spuse Anne şi îi zîmbi.

– Lasă asta acum. Să ne oprim să-ţi cumperi o cămaşă de noapte. Trebuie să mă întorc să le dau drumul lui Fred şi Molly şi asta pînă în şase.

– Cine sînt Fred şi Molly?

– Nu-i cunoşti, nu-i aşa? Lucrează la mine. Fred şi un alt tip, Boots lucrează program întreg, iar Molly doar jumătate de normă. E la facultate. Am s-o rog să te însoţească luni la cumpărături.

– N-aş vrea să te deranjez.

– Deranjez? Îi aruncă o privire amuzată. Molly e înnebunită să meargă la cumpărături. E specialistă în modă.

În timp ce Spider parca într-un loc liber de lîngă intrarea unui super-magazin, Anne simţi cum i se încordează muşchii, confruntată cu imaginea mulţimii de cumpărători.

Un om tocmai urca într-o maşină roşie se uită îndelung la ei şi inima lui Anne aproape că încetă să mai bată. Îşi acoperi faţa, se cufundă în scaun

şi înşfăcă automat servieta pe care o ţinuse pînă atunci la picioare.

– Ce se întîmplă, dragă? Eşti mai albă decît o coală de hîrtie.

– Bărbatul acela se uită fix la noi.

– Care bărbat?

– Acela din maşina roşie, din faţa noastră. Dacă m-a recunoscut?

Spider se încruntă. Era atît de înspăimîntată încît se ferea şi de umbra ei sau pur şi simplu era nebună? Se ridică şi văzu un om de vîrstă mijlocie, îmbrăcat cu o haină verde, care-i făcea insistent semn cu mîna.

– Aşteaptă-mă aici.

Coborî din camion şi se îndreptă cu paşi mari către el.

– E ceva în neregulă?

Bărbatul îi zîmbi şi îi întinse mîna.

– Eşti Spider Webb, nu-i aşa? La naiba, ştiam că eşti tu. Eu sînt Ed Elrlich. Cei de la *„Oilers"* au avut mult de pierdut de cînd ai plecat de acolo. E vreo şansă să te întorci?

Spider rîse şi îi strînse mîna.

– Nu prea.

Vorbi cu Ed cîteva minute, apoi se întoarse la camion şi deschise uşa din dreptul lui Anne.

– N-ai de ce să te îngrijorezi. Pe mine m-a recunoscut, nu pe tine. Era un înrăit al fotbalului.

Observă imediat cum faţa ei delicată începea să prindă din nou culoare. Îl enerva la culme să ştie că idiotul ăla de bărbatu-său o înfricoşase atît de tare încît la o privire mai insistentă îşi pierdea controlul. Nu merita să fie nevoită să se ascundă întocmai ca un evadat din închisoare.

Ochii i se opriră asupra mîinilor ei care încă mai ţineau strîns mînerul servietei din piele de ţipar. O purtase după ea toată ziua. Ce avea în ea?

– Cum ar fi putut să te recunoască? Eşti departe de casă.

– Da, dar nu-mi cunoşti..nu-l cunoşti. Un moment de neatenţie şi mă găseşte.

Anne îşi muşcă buzele.

– Hoţul ăla de astă-noapte... Dacă mi-a abandonat maşina undeva şi aceasta e găsită, Preston va şti că sînt în Houston. Şi portofelul. Dacă a luat banii şi a aruncat portofelul, atunci buletinul meu..,

Spider o luă de mînă. Era rece ca gheaţa.

– Draga mea, maşina nu va fi găsită, stai liniştită. Pot să bag mîna în foc că hoţul a vopsit-o în negru şi acum se îndreaptă deja spre California.

lar portofelul şi buletinul tău sînt undeva într-o groapă de gunoi acoperite de pungi de cafea, oase de pui şi cutii de bere.

– Aşa crezi tu?

Spider zîmbi.

– Ai încredere în mine. Aici am crescut şi ştiu totul despre tipul de hoţ care te-a jefuit astă-noapte. Ştiu cum lucrează. Dar să lăsăm asta. Hai să-ţi cumperi o cămaşă de noapte.

Văzînd că ezită, Spider intră în magazin înaintea ei, cumpără o pereche de ochelari şi i-i puse pe nas. Mai cumpără şi o şapcă pe care era imprimată o reclamă pentru bere. I-o puse pe cap, apoi zîmbi:

– Acum nici bunica nu te mai recunoaşte.

Anne rîse în timp ce cobora din camion sprijinită de Spider. Acesta observă că acum nu mai era atît de încordată. Mai observă că încă mai căra după ea servieta.

Îndrumaţi de un angajat al magazinului, se îndreptară către raionul de lenjerie. Tot foindu-se în jurul unor stive imense de spray-uri de păr şi alte mărunţişuri, Anne remarcă:

– E un loc interesant. În mod sigur au tot ce-ţi poţi dori, nu-i aşa?

Femeia care se agita atît în spatele lui îl făcu

să zîmbească şi să-şi încetinească pasul.

– Cam aşa ceva.

Anne cerceta acum un morman de cămăşi de noapte şi Spider puse mîna pe una roşie, subţire. Ar arăta al naibii de sexy în ea, cu franjurii de dantelă conturîndu-i sînii şi cu găurile mici care ar fi lăsat să i se vadă pielea. Despicată pe o parte şi destul de transparentă ca să lase să se vadă coapsa de pe dedesubt, era o lenjerie care îl implora pe bărbat să o scoată. Numai gîndindu-se la ea îmbrăcată astfel şi se simţi cuprins de dorinţă.

– Ce zici de asta? o întrebă Spider ridicînd puţin cămaşa transparentă.

Anne îi aruncă o privire severă peste ochelarii care îi căzuseră pe nas.

– Tu ce zici de asta? spuse Anne arătîndu-i o cămaşă bătrînească din lînă, albă şi lungă pînă la călcîie.

Era măritată, îşi reaminti Spider. Mă-ri-ta-tă.

– Da, poate că asta e mai bună. De ce nu îţi alegi una albastră? E culoarea mea preferată.

– Mi-ar mai trebui cîteva lucruri. E vreo problemă?

Spider zîmbi.

– Să nu-ţi faci nici o grijă. Îţi ofer un salariu în

avans ca să le plăteşti.

– Mulţumesc, spuse Anne cu vocea plină de recunoştinţă.

Îşi cumpără apoi nişte lenjerie de corp, iar Spider alese un pulover albastru de lînă, o pereche de papuci şi una de blugi. Păreau foarte comozi, cu un design frumos.

– Ce-ar fi să-i încerci?

– Avem timp?

– Sigur că da. Ce număr porţi la pantofi?

– Treizeci şi şase şi jumătate. Dar nu-mi trebuie pantofi.

Amîndoi se uitară la cizmele cu tocuri înalte cu care era încălţată.

– Eu cred că îţi trebuie. Cizmele tale sînt cît se poate de elegante dar îţi distrugi picioarele purtîndu-le tot timpul. Am văzut nişte încălţăminte uşoară pe aici şi la un preţ bun. Mă duc să văd.

Cînd terminară de ales tot ce le trebuia, Spider împingea un cărucior burduşit cu cămăşi, lenjerie, pulovere, blugi, pantofi, şosete, o perie de păr, un portofel şi cosmetice. Mai erau îngrămădite şi unele lucruri pe care le cumpărase pentru el. Şi o pungă de bomboane de mentă; îi mărturisise că-i plac mai mult bomboanele de mentă decît jeleurile.

Se aşezară la rînd ca să plătească şi Spider îi făcu semn cu sprînceana lui Anne care părea foarte mulţumită.

– Crezi că o să-ţi ajungă pînă luni?

Ea îl privi ca trăsnită.

– Sînt cumva prea multe?

– Nu, glumeam.

Îi ridică ochelarii de pe nas.

– Trebuie să-ţi găsim o mască mai potrivită. Mîine dimineaţă o să o sun pe o prietenă care se pricepe la lucruri din astea. Acum să ne întoarcem acasă şi să sperăm că Fred şi Molly n-au chemat poliţia.

Tot drumul înapoi către casa de amanet, Anne se gîndea că numai o minune i-l scosese pe Spider în cale. Pur şi simplu îi salvase viaţa. E adevărat că, dacă nu s-ar fi dus să-şi ameneteze ceasul, ar fi avut maşina. Ar fi putut s-o vîndă şi cu banii de pe ea ar fi trăit o bună bucată de timp. Dar se dusese la casa de amanet, maşina ei fusese furată. Oricum nu mai avea nici un sens să se gîndească la ce a fost. Dacă se gîndea bine la

puterea şi influenţa lui Preston, putea spune că pînă acum fusese norocoasă

Pur şi simplu era o întîmplare că ascultase fără să vrea discuţia dintre fratele său vitreg şi Bradley Stanfield, director la FBI. Se ducea către biroul lui Preston să-l anunţe că se întorsese din excursie.

Se gîndea că, din moment ce avea musafiri, să aştepte pînă dimineaţă să-i spună cît se poate de delicat că nu vrea să se căsătorească cu el. Ce ironie, era preocupată să nu-l jignească în vreun fel.

Uşa era puţin întredeschisă şi tocmai ridicase mîna să bată cînd izbucnise vocea unui bărbat:

– La dracu', Press! Nu-mi poţi cere una ca asta!

– Ba pot şi chiar am s-o fac, răspunse calm Preston. Cred că nu mai e nevoie să-ţi aduc aminte că eu ţi-am asigurat numirea ca director la FBI? Mai e oare nevoie să-ţi aduc aminte de dosarul acela din seif?

– Dar reputaţia acelui om va fi ruinată complet, încercă Bradley să aducă un argument cît de slab.

– Probabil, dar vreau postul lui de senator. Şi tu mă vei ajuta.

Şocată de ceea ce auzise, Anne îngheţă în

dreptul uşii.

– Dar pentru asta îţi trebuie foarte mulţi bani.

– Am cîteva milioane la dispoziţie, răspunse Preston.

– Asta era cînd trăia bătrîna. Cu fiică-sa e altceva.

– Am cerut-o pe Anne de nevastă. Pe lîngă avere, sîngele ei nobil de Foxworth-Jennings e o achiziţie importantă într-o ascensiune politică ca a mea. E o gazdă primitoare şi e maleabilă. Cît timp va avea cărţi de credit îndeajuns şi galeria aia care s-o ţină ocupată cîteva zile pe săptămînă, o să fie fericită. Eu voi fi cel care va mînui banii.

– Dar dacă va refuza să se mărite cu tine?

– Atunci trebuie să „aranjăm" un mic accident. Dacă moare fără urmaşi, totul îmi revine mie.

Cînd şocul mai scăzu în intensitate, primul impuls fu să o ia la fugă. Şi Anne chiar aşa făcu, dar îşi păstrase destul de bine controlul asupra nervilor şi luă cu ea nişte documente compromiţătoare înainte de a fugi din propria-i casă.

Gîndurile pe care şi le făcuse în noaptea aceea îi treziră din nou oroarea, supărarea, neîncrederea. Oroarea şi neîncrederea se mai diminuaseră. Supărarea rămăsese. Ca şi frica. Ar fi minţit dacă ar fi pretins că nu-i era frică de

Preston. Nu-l subestima – era un duşman de temut. Dar era hotărîtă să-i demaşte planurile şi să-l vadă închis pentru ticăloşiile lui.

Atinse servieta pe care o ţinea pe genunchi. Preston ştia că luase documentele. Şi Anne ştia că nimic nu-l va opri să o caute; încă avea posibilităţi nelimitate. Tot ce putea să spere era că nu-i va da prin cap să o caute într-o casă de amanet insignifiantă, din Houston.

Anne stătea şi se uita fix la patul aranjat dimineaţă de Spider şi de Boots, angajatul lui, un bărbat vînjos şi roşcat. Era înconjurat de o ramă de alamă şi acoperit de nişte ceaşafuri cu imprimeuri ciudate, cu pantere şi tigri fioroşi, stînd la pîndă în mijlocul junglei. Era ceva cu totul deosebit faţă de cearşafurile ei roz şi cuvertura de mătase de pe patul de acasă.

– Ei, ce părere ai? spuse Spider în timp ce intră în camera lui Anne, care era chiar vizavi de biroul lui.

– E... frumoasă. Vă mulţumesc, ţie şi lui Boots că aţi făcut asta pentru mine. Foarte drăguţ din

partea lui că te-a ajutat.

– Nici o problemă. I-a făcut plăcere. Cu toate astea – continuă el, aruncîndu-i o privire cu subînţeles – nu a priceput de ce avem nevoie de două paturi.

Lui Anne i se opri respiraţia şi un val de căldură i se ridică pînă în ceafă. Încercă să zîmbească la şicanările lui, dar gura îi era înţepenită. Într-un spaţiu atît de aglomerat, cu Spider alături, camera era minusculă.

– O să facem ceva şi cu chestiile astea, dar mîine! spuse Spider arătînd înspre grămezile de cutii şi tot felul de obiecte amanetate, împrăştiate pe jos sau strînse şi sprijinite de pereţi.

De-abia dacă mai rămăsese puţin spaţiu să te mişti în jurul patului.

Spider se aplecă asupra saltelei, încercînd-o cu mîinile lui mari. Sub atingerea lor, salteaua începu să se unduiască. Ca şi cînd ar fi fost hipnotizată, Anne urmărea unduirile lente, cît se poate de sugestive şi extrem de deconcertante. Nu-şi putea desprinde privirea de pe cearşaful imprimat cu un decor tropical şi cu animale de pradă.

– Cred că salteaua nu are nici o gaură. Iar cearşafurile sînt curate.

Apoi Spider îi întinse cuvertura pe care Anne o văzuse pe patul lui şi numai aşa Anne putu să-şi desprindă privirea de la imaginea tremurătoare a junglei de pe cearşaf.

– Asta doar dacă pijamaua ta de bunicuţă nu-ţi va ţine îndeajuns de cald, îi spuse el cu o voce joasă şi puternică.

Lumina bătea exact în cercelul care-i atîrna de ureche şi în timp ce Anne se uita la el, ochii îi aruncau în jur flăcări albastre. Era din ce în ce mai conştientă de apropierea dintre ei şi asta o făcea să-i tremure tot corpul. În ciuda mirosului de praf şi de mucegai care persista în cameră, Anne distingea parfumul lui deosebit. Parfumul lui de citrice, de santal şi de bărbat. Era devastator. Hipnotizant. Tulburător într-un mod inexplicabil. Spider Webb avea un farmec masculin aparte.

Cu cîţiva ani în urmă, o vecină de a ei, Betsy Carmichael fusese privită cu dispreţ şi dezaprobată de prieteni şi de familie că fugise cu un tip din Oregon.

– Nu are prea multă şcoală şi nici prea multe haine, dar e bărbat adevărat, o auzise din greşeală pe Betsy confesîndu-se unei prietene şi mă face şi pe mine să mă simt femeie adevărată. Şi nu ştiu dragă de unde toate astea, dar e

dinamită.

Acum, pentru întîia oară, Anne înţelegea ce voia Betsy să spună atunci. Era atît de linişte încît Anne parcă distingea zgomotul fin al unui fus torcînd. Se trase înapoi şi se lovi de o maşină de cusut.

– Bine, dar nu vreau să iau cuvertura ta!

Spider se apropie de ea şi cu degetul arătător îi atinse obrazul uşor. Buzele lui senzuale se îndepărtară încet, apoi se arcuiră la fel de încet.

– Nici o problemă. Sînt călduros din fire.

Camera deveni brusc şi mai mică.

Spider aruncă prosopul ud pe podea şi se întinse în pat. Duşurile reci erau demult depăşite. Nu ajutau la nimic. Fiecare centimetru al corpului său gol, jilav, se transformase într-o zonă fierbinte, sensibilă la orice stimul.

Stătea aşa în pat de o oră. Complet treaz. Agitat, amărît. Era măritată, îşi spunea pentru a suta oară. Şi nici nu veneau din acelaşi mediu social. Pe deasupra, era băgată în nişte treburi de care nu voia să ştie.

Dar trupului său nu-i păsa de toate astea, mai mult, creierul încerca să respingă aceste gînduri erotice, sporindu-i suferinţa. Aceste gînduri formau un ciclu nesfîrşit care-l făcea să se foiască încoace şi încolo, să se înjure de unul singur.

Întorcîndu-se pe o parte, Spider apucă strîns perna, dorindu-şi din toată inima să poată dormi. Mîna lovi cu ciudă în cearşaful plin de satin care îi aduse aminte de pielea ei atît de catifelată, făcîndu-l să-şi imagineze cum mîinile lui i-ar mîngîia sînii. Oare ce gust aveau?

Se întoarse din nou pe burtă, dar nu se putea gîndi la altceva decît la ea întinsă sub trupul său, cu picioarele acelea lungi încolăcite în jurul lui. Şi-o imagina privindu-l cu ochii mari, căprui, strigîndu-i numele. Spider mai jură încă o dată să nu se mai gîndească la nimic de felul acesta şi se întoarse pe spate. Ce avea Anne? Era probabil fineţea ei, faptul că era atît de timidă şi atît de vulnerabilă.

La naiba! Poate toate astea se întîmplau fiindcă nu mai fusese cu o femeie de atîta timp. Încercă iarăşi să se gîndească la altceva, la timpurile cînd juca fotbal, la toate meciurile, la toate mingile pe care le prinsese.

Într-un sfîrşit adormi.

Un ţîrîit puternic şi aspru răsună în toată casa şi îl trezi brusc. Se ridică în capul oaselor în timp ce o umbră străbătu camera şi se năpusti asupra lui. Apoi, mai putu să distingă nişte mîini şi nişte picioare mişcîndu-se dezordonat. Ceva tare îl lovi exact peste nas.

Înjurînd, Spider se feri într-o parte, se sprijini de marginea patului, apoi se trase înapoi.

– Spider, se auzi o voce femeiască. Sînt eu, Anne.

Spider se ridică în vîrful picioarelor. Anne întrebă:

– Ce e cu zgomotul ăsta?

Părea înspăimîntată.

– E alarma antifurt. Stai aici.

Spider se aplecă şi luă puşca de sub pat, traversă în grabă camera, încărcînd puşca din mers. La uşă se opri ca să asculte. Simţi o atingere uşoară pe spate, iar ceva dur aproape îi strivi piciorul.

– Ţi-am spus să rămîi acolo, şopti el printre dinţi.

– Vin cu tine. Nu stau singură. Unde mergi tu, acolo merg şi eu.

Din nou ceva tare îi atinse genunchiul.

– Ce ai acolo?

– Servieta mea.

– Las-o naibii acolo.

– Unde merg eu, merge şi ea.

Spider îşi dădu ochii peste cap.

– Bine, numai stai aproape de mine şi apleacă-te.

Alarma continuă să sune strident în timp ce Turk ţipa:

– Hoţii! Prindeţi-i! Vă acopăr eu!

Strecurîndu-se pe lîngă perete pînă în hol, intrară apoi în biroul lui Spider şi închiseră uşa. Anne se lipi de el.

Luminile erau aprinse în magazin şi Spider aruncă o privire spre oglinda de pe perete, să vadă dacă se mişcă ceva. Totul era liniştit. Simţea bătăile inimii şi respiraţia lui Anne, cum stătea cu pieptul lipit de spatele lui. Îi înconjurase cu un braţ mijlocul, strîngîndu-l cu toată puterea; Spider întoarse capul şi o privi în timp ce Anne se îndepărtă puţin. Era speriată de moarte.

– A intrat cineva? întrebă Anne.

– Nu cred. E greu să intri într-un loc ca acesta.

– Atunci de ce a sunat alarma?

Spider ridică din umeri.

Se auzi telefonul sunînd. Anne sări în lături şi ţipă.

– Stai liniştită, dragă. O mîngîie pe mînă, apoi ridică receptorul.

– Spider, răspunse el.

Îl ascultă puţin pe cel de la capătul celălalt al telefonului, mai adăugă un „bine" şi închise.

– Totul e în regulă. N-are de ce să-ţi fie frică.

Aşeză puşca pe birou şi o strînse în braţe pe Anne, trăgînd-o din ce în ce mai aproape. Stătea atît de aproape de el încît simţea cum îi bate inima în piept, ca un ciocan.

– Au sunat de la compania de securitate. A fost o alarmă falsă. Au avut o problemă de transmisie.

O mai ţinu o clipă, în timp ce capul ei i se odihnea pe piept şi o mîngîie pe spate. Îi făcea bine să o ţină aşa. Era toată atît de delicată şi atît de catifelată. Chiar şi oasele ei păreau a fi delicate şi fragile.

– Acum te simţi mai bine?

– Da, murmură ea.

O strînse din nou în braţe şi o împinse uşor înapoi să-i poată vedea faţa.

– Sigur?

Anne trase aer puternic în piept şi dădu din cap.

– Bine. Doar ţi-am spus că o să am grijă de

tine.

Ardea de dorinţă s-o sărute şi astfel să-şi potolească foamea de trupul ei, care creştea neîncetat în el, dar nu putea trece peste principiile lui. Se mulţumi doar să-i atingă uşor buzele, cu un sărut ca de frate.

– Stai aici pînă fixez din nou alarma.

Cînd aproape să deschidă uşa, o auzi pe Anne bolborosind ceva şi se uită în jur să vadă ce se mai întîmplase.

– Spider! Ochii îi erau larg deschişi. Eşti dezbrăcat!

Se uită în jos, apoi la ea, zîmbi încurcat şi scuturâ din cap.

– Asta e.

– Şi nasul îţi sîngerează.

Îşi duse mîna la nas şi constată că într-adevăr era aşa.

– Servieta aia blestemată pe care o porţi cu tine e o armă fatală. Ce-ai acolo de e atît de important?

Nu primi nici un răspuns. Stătea acolo cu gura căscată, semănînd foarte mult cu un înger, îmbrăcată cu cămaşa de noapte albă şi lungă, cu pliurile conturîndu-i sînii, încercînd să nu se uite la el.

În acel moment, nu-şi mai dorea nimic altceva

decît să o ia în braţe, să o trîntească în patul lui şi să-şi petreacă toată noaptea făcînd dragoste cu ea, fără nimic ca să-i grăbească.

Măritată. Pe de altă parte, soţul ei era un ticălos şi ea era speriată de moarte din cauza lui – încerca el să ajungă la un compromis cu propria-i conştiinţă. Dar aceasta nu cedă deloc. Măritată însemna măritată.

– Mă duc să-mi fixez din nou alarma şi să mă îmbrac cu ceva. Mai stăm de vorbă după asta. Am nevoie de unele lămuriri şi vom începe chiar cu ceea ce se află în servieta asta.

Patru

Duminică dimineaţa singurele persoane în salonul de coafură lux *San Felipe* erau Anne şi Trish Powel, o prietenă de-a lui Spider. Vocile lor erau singurele care spărgeau liniştea ce domnea în încăperea spaţioasă, cu pereţii vopsiţi în mov şi albastru închis, cu aerul parfumat de mirosurile fine ale femeilor care fuseseră aici înainte. Anne stătea într-unul din cele şase scaune, fiecare având oglinda lui cu ramă aurită, în mijlocul cărora se afla un fel de loc de aşteptare pus în evidenţă de un covor persan şi fotolii în stilul

Louis al XV-lea, învelite în mătase. O lustră de cristal trimitea lumina asupra unei mese de sticlă pentru cafele, pe care se aflau ultimele numere din revistele de modă şi un buchet de crini şi crizanteme, făcînd ca atmosfera, deja elegantă, să pară şi mai primitoare.

Pentru prima oară de cînd fugise de acasă, Anne se simţea ceva mai în largul ei, mai puţin stînjenită decît în mediul în care obişnuia să trăiască. Parfumurile atît de cunoscute şi ritualul coafării o liniştiră puţin cîte puţin pînă cînd simţi că frica era undeva foarte departe de ea. Stătea relaxată în scaun, cu un prosop mov pe umăr şi cu părul strîns în bigudiurile fierbinţi. În timp ce lacul cu reflexe trandafirii i se usca pe unghii, Anne ridică puţin capul pentru ca Trish să-i retuşeje fardul.

– Îmi pare rău că te deranjez în ziua ta liberă, îi spuse Anne femeii prietenoase care pălăvrăgea vrute şi nevrute ca şi cum ar fi cunoscut-o pe Anne de ani de zile, dar mă simt minunat în starea aceasta în care uit de tot ce mă frămîntă.

Coafeza cu gură exotică şi cu ochii întunecaţi zîmbi

– Cu toţii simţim din cînd în cînd nevoia să mai fim alintaţi. Nimic nu se compară cu o nouă

coafură şi o nouă culoare a părului, ne fac nu numai să arătăm altfel, dar şi să ne simţim altfel – mai puternice, gata să ne luăm la trîntă cu tigrii de afară. Şi, crede-mă, nu e nici un deranj. Îi datorez lui Spider Webb mai mult decît pot da înapoi. M-a ajutat atunci cînd am avut nevoie. Datorită lui am magazinul acesta. De fapt, numai jumătate e al meu, cealaltă jumătate e a lui Spider.

Anne păru surprinsă.

– Nu mi-a spus nimic despre asta.

Trish rîse.

– Nu mă mir㠂. Chiar dacă se dă mare, ca orice bărbat, mai are şi unele lucruri cu care nu se fuduleşte. E un om bun. Pot să bag mîna în foc pentru el. Închide ochii!

În timp ce Anne închise ochii pentru ca Trish să-i aplice machiajul pe pleoape, întrebă:

– Îl cunoşti de mult?

– Am crescut împreună, am urmat acelaşi liceu, dar nu-l mai văzusem pînă acum cîţiva ani. Treceam printr-un moment destul de greu, cu trei copii şi cu un soţ bun de nimic pe care trebuia să-l suport. M-am dus la Spider pentru un împrumut şi am devenit parteneri de afaceri. Întotdeauna am fost o coafeză destul de bună; aveam nevoie doar de un început şi Spider a fost cel

care mi l-a oferit. Afacerea a mers din plin încă de la început. Ne-am format o clientelă aleasă şi loială. Mulţumesc cerului pentru toate astea – cu banii obţinuţi am putut să divorţez de ticălosul ăla.

Anne deschise ochii.

– Ce ţi-a spus Spider despre mine?

Trish îi fardă obrajii cu roşu.

– Nu prea multe.

Adăugă puţin rimel, apoi se trase înapoi ca să vadă ce făcuse.

– Doar că ai fugit de un soţ violent şi că doreşti să-ţi schimbi înfăţişarea ca să te simţi în siguranţă. Zîmbi înţelegătoare, o privi pe Anne drept în faţă şi-i mîngîie mîna. Ştiu ce înseamnă asta. Am trecut şi eu prin această situaţie.

Anne se simţi puţin vinovată. Nu-i plăcea deloc că trebuia să se ascundă de femeia asta de treabă, care renunţase la duminica pe care altfel ar fi petrecut-o cu copiii, ca să ajute o străină, dar se străduí să zîmbească.

– Mulţumesc, Trish.

– N-ai pentru ce. Toţi avem nevoie de un ajutor, din cînd în cînd. Acum să te dăm cu ruj şi după asta să-ţi periem părul. Cred că vei fi plăcut surprinsă.

După cîteva minute, Trish întoarse scaunul

înspre oglindă, strigînd:

– Ta-nam!

Anne se holbă la figura strălucitoare din oglindă care părea a unei străine.

– Asta sînt eu?

Trish rîse.

– Tu şi numai tu. Îţi place?

Anne întoarse capul într-o parte şi-n alta, studiindu-şi noua înfăţişare. Cocul din vîrful capului dispăruse. Acum părul ei avea o culoare blond-cenuşiu, mai mult cu reflexe de blond, lăsat rebel să cadă în toate părţile. Tăiat pînă la umăr, îi cădea în şuviţe subţiri, foarte fine, încadrîndu-i perfect faţa. Noua coafură şi noul machiaj îi scoteau perfect în evidenţă conturul feţei, iar ochii îi arătau altfel.

– Îmi place la nebunie. Nu-mi vine a crede cît de mult mă schimbă. Anne scutură din cap şi rîse. Şi, mai ales, mă simt mult mai liberă. Trish, e încîntător!

Coafeza zîmbi într-un colţ.

– Şi nici nu e greu de întreţinut.

Îi dădu indicaţii cum să-şi menţină coafura şi cum să se machieze singură. Apoi o rugă insistent să ia cîte o mostră din cosmeticele pe care le folosea ea.

– Trish, cum aş putea să-ţi mulţumesc?

– Nu trebuie să-ţi faci nici o grijă. Eşti prietena lui Spider. Şi sper că de acum înainte eşti şi prietena mea. Poate mă vei ajuta şi tu cîndva.

– Mulţumesc.

Anne îi luă mîna şi o strînse uşor.

– Ştiu că pot apela la tine ca la o prietenă.

În loc să-l cheme pe Spider să vină să o ia, Trish insistă să o conducă chiar ea pînă la casa de amanet. La plecare, Anne îi făcu din mînă în timp ce-şi promiteau una alteia să se întîlnească peste cîteva zile. Simţindu-se pusă pe picioare şi aproape ameţită din cauza felului nou în care arăta, sună la uşă şi aşteptă puţin, cu servieta în mînă.

– Intră în birou, iubito! se auzi vocea melodioasă a lui Turk în timp ce intra pe uşă.

Anne rîse, îşi plecă puţin capul în faţa papagalului şi răspunse:

– Mulţumesc. Aşa voi face.

Cu zîmbetul încă pe buze, se îndreptă cu paşi uşor către camera din spate, unde lucra Spider. Cînd acesta îşi ridică privirea, avea expresia clasică de mirare.

– Anne?

Anne rîse şi se întoarse încetişor.

– Îţi place?

Spider zîmbi cu toată gura şi ridică una din sprîncenele lui groase.

– Mai întoarce-te o dată.

În timp ce Anne îşi întorcea capul încoace şi încolo, Spider simţea cum i se ridica temperatura. Era ca şi cum o parte din fiinţa ei care spunea „Priveşte-mă, dar nu mă atinge!", fusese abandonată odată cu părul pe podeaua din magazinul lui Trish. Fără îndoială, rămînea încă o femeie de calitatea întîi, dar privirea ei severă care reflecta mediul căruia îi aparţinea se îmblînzise. Părea mai accesibilă, mai deschisă, ca şi cum pînă atunci ar fi purtat un scut protector. Mişcările îi erau mai graţioase, ochii păreau mai mari, mai strălucitori, de o culoare mai intensă.

Pînă acum nu-şi dăduse seama cît de bine i se potriveau blugii şi puloverul albastru. Acum era perfect conştient de asta. Pînă acum îi fusese greu să-şi ia gîndul de la liniile armonioase ale corpului ei. Avea presentimentul că de acum înainte zilele şi nopţile – mai ales nopţile – vor fi mai grele ca niciodată.

– Ce zici? întrebă Anne.

Spider şuieră admirativ.

– Dinamită! N-aş fi crezut că ceva minunat

poate fi îmbunătăţit, dar eşti senzaţională. Aproape că nu te-am recunoscut.

Anne se bosumflă puţin.

– Asta nu prea seamănă cu un compliment.

Spider îşi frecă mîna de imprimeul gri cu corsari de pe tricoul negru.

– Mă simt de parcă aş fi într-una din acele situaţii cînd o încurci dacă faci ceva, dar o încurci şi mai tare dacă n-o faci. Lasă-mă să mai încerc o dată.

Cu un zîmbet răutăcios pe buze, Anne îl aştepta ca şi cum ar fi fost hotărîtă să nu-l ajute cu nimic.

Spider îşi limpezi vocea.

– Eşti minunată. Întotdeauna ai fost aşa, numai că acum eşti minunată într-un mod diferit.

Făcu o grimasă.

– E bine acum?

– Ai ieşit cu bine din încurcătură. Îmi place prietena ta, Trish. E o coafeză foarte bună.

– Da. Cred că noua ta figură îi va înşela pe mulţi. Te simţi mai bine? Anne aprobă cu capul. Mă bucur. Eşti gata să mîncăm ceva?

– Sînt absolut înfometată.

– Hei, Fred!

Un bărbat vînjos, şaten, gata să chelească, cu

o strungă chiar la dinţii din faţă, veni cu paşi greoi din una din încăperile din spate. Spider i se adresă:

– Molly va fi aici în cîteva minute. Eu şi Anne ieşim puţin. Anunţă-mă prin staţie dacă ai nevoie de ceva.

Cînd aproape să iasă pe uşa din faţă, Spider ţinu uşa deschisă ca să intre o femeie micuţă, cu o pelerină de nurcă peste o rochie neagră.

– Ce mai faceţi, doamnă Bremmer?

– Bine, Spider, foarte bine.

Ochii albaştri îi străluciră puţin uitîndu-se înspre Anne, apoi îl privi din nou pe Spider. Se aplecă înspre el şi îi şopti:

– Ce fată încîntătoare.

Spider zîmbi încurcat.

– Doamnă Bremmer, ea e Anne. Va lucra aici o perioadă. Tocmai ieşeam să mîncăm ceva, dar, vă pot ajuta cu ceva?

– O, nu Spider. Văd că voi, tinerii, vă grăbiţi. Eu îmi văd de ale mele.

Anne alese numai o salată simplă de pe lista cu meniul autoservirii, dar Spider, mai zîmbind, mai vorbind cu oamenii cu care se cunoştea, îşi umpluse tava şi insista ca Anne să facă la fel. Cînd ajunseră la casă, nu mai era loc nici pentru

un cubuleţ de unt.

– Nu pot să mănînc toate astea, spuse Anne în timp ce se îndreptau cu tăvile pline spre o masă.

Spider îi făcu semn cu mîna să nu-şi facă probleme.

– Mănîncă atît cît poţi şi ce rămîne luăm acasă, îl punem la cuptorul cu microunde şi-l mîncăm deseară.

Anne deschise ochii mari şi întrebă mirată:

– Ca şi cum am duce mîncare pentru cîini?

Spider zîmbi într-un colţ

– Nu, pentru oameni. Mîncarea e excelentă aici, tot timpul fac aşa. Aşa face toată lumea. Şi cum astăzi e ziua liberă a lui Boots, nu putem ieşi diseară să mîncăm în oraş. În seara asta am toată casa în grijă.

– Îmi va face plăcere să te ajut dacă-mi arăţi ce să fac.

– Ştiu că ai vrea să mă ajuţi. Încearcă peştele ăsta, spuse Spider, tăind în felii subţiri o bucată de peşte prăjit. Apoi tăie din friptură şi începu să mănînce.

– E foarte bun, aprecie Anne după ce mîncă jumătate din porţie, cu salată. Cred că-ţi pierzi prea mult timp cu mine. Am de gînd să fac şi eu ceva ca să merit să fiu ţinută aşa. Cînd pot să

încep să lucrez?

Mai dori să zică ceva, dar se opri.

– Vedem ce putem face în după-amiaza asta, poţi să hotărăşti şi singură ce trebuie făcut.

– Am nevoie de cîteva cărţi de la bibliotecă. Anne îşi plecă capul şi scoase un geamăt de disperare.

Încruntîndu-se, Spider îi luă mîna peste masă.

– Ce s-a întîmplat, draga mea?

– Nici permis de bibliotecă nu pot să-mi scot.

– Nu te îngriji de asta. Vom face noi rost cumva de un buletin de identitate. Mai întîi ai nevoie de permis de conducere.

– Şi pentru asta n-am nevoie de certificat de naştere sau de paşaport?

Spider încuviinţă din cap.

– Nu e nici o problemă. Cunosc pe cineva care-mi poate face rost de toate astea.

Anne ridică brusc din sprîncene. Se aplecă înspre el şi-i şopti:

– Adică să falsificăm unul?

Spider ridică din umeri şi îşi arcui buzele ca şi cum i-ar fi spus că trebuia să o facă neapărat.

– Vrei să-ţi alegi un nume în mod special? Personal nu cred că Smith e o alegere prea bună.

Anne era şocată de ideea unei identităţi false.

Lucrul cel mai dezonorant pe care-l făcuse vreodată fusese să copieze la un examen de gramatică şi avusese atîtea mustrări de conştiinţă încît după trei zile mărturisise totul. Dar bunul simţ îi aminti că în situaţia disperată în care se afla trebuia să recurgă la metode disperate. Să fii necinstit e mai bine decît să fii mort. De altfel, încerca să se convingă singură, nu voiau să înşele pe nimeni în scopuri josnice.

– Bine, sînt de acord, declară Anne, mai mult pentru sine decît pentru Spider.

Pînă au terminat un al doilea pahar de ceai cu gheaţă şi au umplut sacoşele cu ceea ce rămăsese, se hotărîră pentru o nouă zi de naştere şi pentru numele Jennifer Anne Webb, ca şi cum ar fi fost verişoara lui Spider.

– Întotdeauna mi-am dorit să mă cheme Jennifer, îi spuse Anne în timp ce se îndreptau către parcare.

– Şi eu mi-am dorit întotdeauna o verişoară, replică Spider ajutînd-o să se urce în maşină.

Spider lăsă servieta şi pachetul cu mîncare pe ciment, se sprijini cu piciorul pe scară şi cu un cot de uşa deschisă.

– Cred că deja am făcut cîţiva paşi înainte, din moment ce m-ai lăsat să-ţi car servieta, dar încă

nu mi-ai spus ce ai în ea.

Anne îşi muşcă buza de jos şi ridică privirea înspre ochii lui albaştri, scrutători, care păreau că pătrund în anumite zone pe care ea le-ar fi dorit să rămînă nedescoperite. Anne plecă ochii.

– Putem s-o lăsăm pentru mai tîrziu?

– Asta ai spus şi azi-noapte. Nici acum nu ştii că poţi să ai încredere în mine?

Anne rămase tăcută în continuare şi Spider făcu o grimasă.

– Nu, încă nu ştiu.

Fără vreun alt cuvînt, închise uşa. Mintea lui Anne era sfîşiată de nehotărîre tot timpul cît Spider conducea către magazin. Instinctul îi spunea să aibă încredere în el. Totuşi, un alt mecanism de gîndire primitivă îi şoptea să nu se lase amăgită să-i dezvăluie secretele ei. Viaţa ei era prea valoroasă ca să şi-o pună în primejdie în faţa unui om pe care îl cunoştea doar de două zile. Nu, va mai aştepta. Trebuie!

Spider părea că nu e foarte afectat de hotărîrea ei de a păstra tăcerea. Faptul că nu o forţa cu nimic spunea multe în favoarea lui.

– Nu eşti supărat pe mine? îndrăzni ea să-l întrebe după o tăcere prelungită.

– Nu; doar nu sînt nebun. Doar curios. Mi-am

dat seama că acolo ai ceva în legătură cu soţul tău. Ceva care să-l pună în încurcătură.

Anne rosti pe nerăsuflate:

– Cum ţi-ai dat seama?

– Mi se pare logic. E pe urmele tale; tu eşti moartă de frică din cauza asta; păzeşti servieta aceea ca pe o comoară. Şi astfel mi-am dat seama că e ceva în legătură cu el.

Spider se uită la ea cu o expresie îngrijorată.

– Sper că nu-i vreo personalitate publică.

– De ce întrebi?

– Ai spus că are prieteni influenţi. Ţi-e teamă de poliţie. Ori exagerezi, ori e un tip al naibii de puternic.

– Nu exagerez, răspunse Anne vehement. Şi, din cîte ştiu, Preston nu are nici o legătură cu viaţa publică.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile minuni.

– Ar fi avut vreo importanţă?

– Vrei să mă întrebi dacă te-aş fi aruncat în gura lupului, ştiind că Preston e tare? Nu, maică-mea nu m-a crescut aşa, dar mi-ar fi prins bine să ştiu împotriva cui lupt. Aştepta un răspuns, dar Anne strînse din buze, hotărîtă să nu mai spună nimic.

– În regulă, iubito, cred că o să-mi spui atunci cînd vei fi pregătită. Dar dacă-ţi promit că nimeni nu se va uita înăuntru, mă laşi să o închid în seiful meu? E mai sigur acolo decît s-o cari după tine tot timpul. Îţi dau şi numărul de la seif.

– Am să mă mai gîndesc.

– E bine şi aşa.

Pînă să ajungă la magazin, Anne luase deja o hotărîre. Servieta va fi mai în siguranţă în seif decît în mîna ei. Dacă Spider avea încredere în ea să-i dea numărul şi ea putea să aibă încredere să lase documentele acolo. Nu putea trăi o viaţă întreagă bănuindu-i pe ceilalţi de intenţii rele.

Odată ce ajunseră înăuntru şi după ce aşezară gustarea în frigider, Anne trase aer adînc în piept şi-i înmînă servieta.

– Ia-o.

El zîmbi în timp ce i-o lua din mînă.

– Voi avea grijă de ea, dragă. Şi, în loc s-o pun în seiful din spatele magazinului, am s-o pun în cel din dormitorul meu. Nimeni nu-i cunoaşte combinaţia în afară de mine. Vino să ţi-l arăt.

O conduse în camera cu patul mare cu marginile de alamă. Atenţia ei se concentră asupra cearşafurilor roşii de satin, mototolite de parcă pe ele ar fi avut loc un meci de lupte corp

la corp. Înainte de a da frîu imaginaţiei, întoarse capul în altă parte şi-l urmă pe Spider într-un colţ, unde zăcea o pompă de maşină. Spider o dădu la o parte şi scoase la iveală un seif mare, gri, băgat în perete. Blugii negri îi stăteau întinşi pe coapsele musculoase; se aşeză pe vine în faţa uşii de oţel şi formă combinaţia, amintindu-şi numerele pe măsură ce le forma.

Cînd uşa seifului se deschise, Anne trase cu ochiul pe după umărul lui Spider, care punea în ordine nişte genţi mici şi nişte cărţi de credit. Ochii i se măriră cînd observă că toate erau de sute de dolari, aşa că întrebă:

– Nu ai încredere în bănci?

– Ba da, dar îmi place să ştiu că am bani la îndemînă. Ultima oară m-am învăţat minte. Spider zîmbi amar. Nu mai am încredere în nimeni altcineva.

Puse servieta înăuntru, încuie uşa şi aşeză pompa în locul în care se afla înainte.

În timp ce se ridica, Anne îi atinse umărul. Cercelul de argint din ureche strălucea din ce în ce mai tare şi în tot acest răstimp Anne îl privea drept în faţa cu trăsături puternice, întunecată puţin de un început de barbă.

– Îţi mulţumesc că ai încredere în mine, rosti el.

Nu te voi trăda.

– Ştiu că nu o vei face.

Mîinile mari şi vînjoase i le prinseră pe ale ei, degetul mare mîngîindu-i uşor degetul arătător. Un val de senzualitate îi străbătu tot corpul, răspîndindu-se în valuri tot mai mari pînă cînd fu cuprinsă de un fior de gheaţă. Ochii lui, ca două flăcări albastre gemene străluceau, şi ceva din strălucirea lor îi ajungea pînă la inimă. Rotocoale de un albastru întunecat încercuiau irisul de o culoare mai deschisă, parcă întunecîndu-l şi făcîndu-l să pulseze în spatele genelor negre şi bogate.

Degetul aspru continua să-i mîngîie mîna. I se opri respiraţia în timp ce pieptul îi fu cuprins de furnicături. Ochii îi erau atît de frumoşi, atît de atrăgători, încît nu-şi putea desprinde privirea de la ei. Muşchii mîinii i se încordară şi începu să tremure.

Fără să-şi dea seama, buzele i se întredeschiseră şi-şi ridică puţin bărbia. Ochii lui mai luciră o dată, apoi se închiseră şi Spider îşi îndepărtă mîna.

– Trebuie să verific ceva.

Avea o voce răguşită; se întoarse şi părăsi camera în grabă. Anne simţea o durere surdă în

piept şi un val de roşeaţă i se ridică în obraji. Era înspăimîntată de felul cum se purtaseră amîndoi. Aproape i se aruncase în braţe şi el o refuzase.

Se uită la capul de porc mistreţ de pe perete care părea că rînjeşte.

– Cred că nu sînt genul lui.

Dar era mai bine aşa. Dacă ar fi sărutat-o, lucrurile s-ar fi complicat. În momentul acesta avea nevoie nu de un iubit, ci de un prieten. Cu toate acestea nu se putea opri să nu se gîndească cum ar fi cu el.

În seara aceea totul decurgea într-un ritm lent. Stăteau amîndoi pe două scaune lejere, într-o cameră de lucru din spatele magazinului. Spider se uita la televizor la un film despre al doilea război mondial. Chiar înainte de a se termina filmul, Anne îşi ridică privirea din revista pe care o citea şi-l surprinse uitîndu-se cu atenţie la ea, cu ochii aproape închişi, astfel că numai o sclipire de albastru străbătea printre gene.

Simţindu-se stînjenită de privirea lui fixă, se uită imediat înapoi pe revistă şi-şi schimbă poziţia

pe scaun, trăgîndu-şi picioarele sub ea. După ce citi acelaşi paragraf de patru ori, ridică din nou privirea. Spider o mai studia încă, cu faţa atît de încordată de parcă ar fi purtat o mască din care îi ieşea în relief cicatricea de pe obraz. Privirea îi era atît de intensă şi de scrutătoare, încît lui Anne i se ridicară firele de păr de pe mîinile cuprinse parcă de un freamăt nervos.

Hotărîtă să nu mai treacă încă o dată prin situaţia jenantă de mai înainte, spuse vrînd să pară cît mai indiferentă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nimic.

Spider se întoarse iar către televizor.

În ciuda faptului că se arătase foarte răbdător cît timp i-a arătat diverse camere unde se aflau obiecte amanetate, explicîndu-i cum să le sorteze şi să le aranjeze şi răspunzîndu-i la întrebări, ceva se schimbase cu ei doi. De cînd cu întîlnirea ciudată din dormitorul lui, parcă un zid subţire, dar impenetrabil se ridicase între ei. Din deschis şi prietenos, devenise morocănos, vorbele îi erau confuze. Se purta atît de straniu, încît Anne începea să se teamă de următoarele trei săptămîni pe care trebuiau să le petreacă împreună. Dacă nu mai dorea să o aibă în preajmă, trebuia s-o afle

acum.

– Spider, eşti cumva...

Se auzi soneria de la uşă. Spider o privi uşurat şi se duse să deschidă.

– Un client.

Măritată, îşi spunea pentru a nu ştiu cîta oară. Dumnezeule, arăta atît de bine în scaun, încît trebui să strîngă tare din dinţi ca să nu o tragă în braţele lui şi s-o facă să se cuibărească la pieptul lui. Şi cînd se mai uita şi cu ochii aceia mari căprui...Ştia foarte bine că se purtase ca un mare bădăran, dar în nici un caz nu-i putea spune nimic din toate astea. Ce harababură!

Intră în magazin cu gîndurile încă înfierbîntate de imaginea ei, bucuros că îl vede pe Willie Triner.

– Hei Willie, cum îţi merge, amice?

Îi strînse mîna bărbatului cu faţa cu trăsături ascuţite, ridicîndu-i-o în sus şi în jos de parcă nu se mai văzuseră de ani de zile. Adevărul e că se întîlneau la cîte o bere de cîteva ori pe săptămînă.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

Uitîndu-se la Spider ca şi cum l-ar fi crezut nebun, Willie se încruntă pe după ochelarii cu rame argintii.

– Am obţinut ce m-ai rugat. Spuneai că e ceva

urgent.

Ochii îi coborîră asupra lui Anne, apoi se întoarse către Spider.

– Poţi vorbi, Willie. E verişoara mea, Jennifer Anne Webb.

Bărbatul scutură puţin din cap, scoase un plic maro din diplomatul laminat şi i-l dădu lui Spider.

– Un certificat de naştere; un certificat de asigurări sociale; două cărţi de credit.

În timp ce vorbea, mărul lui Adam, proeminent, i se mişca în sus şi în jos.

– Am folosit numărul de cont al lui Spider, în caz că verifică cineva, dar te-aş sfătui să nu cheltui prea mult din bani.

Anne ridică bărbia şi spuse:

– N-aş face asta niciodată.

Spider o luă tandru pe după umeri.

– Era doar o glumă, scumpa mea.

Anne răspunse puţin stînjenită cu un „A-ha!", iar Spider nu se putu opri să nu o mai ţină puţin lîngă el.

– Atunci eu plec. Soţia şi copii mă aşteaptă în maşină.

– Mulţumesc, Willie. Îţi rămîn dator.

– Da' de unde, deocamdată tot eu îţi rămîn dator.

Se înclină puţin în faţa lui Anne apoi ieşi.

Spider zîmbi în colţul gurii înspre buchetul de inocenţă aflat încă sub braţul lui. Ar trebui să-i dea drumul, dar ea se simţea atît de bine în braţele lui încît îndrăzni s-o mai ţină puţin.

– Nu e un falsificator de meserie. Deţine cea mai mare reţea de tipografii din oraş. E un sfînt.

– Atunci cum se explică?

Anne părea uimită.

– Ne cunoaştem de mult. Cînd eram copil lucram pentru el, făceam comisioane. Pe atunci nu avea decît un magazin cu un singur angajat pe Coasta de Est. Ar fi putut face nişte afaceri grozave, mai puţin curate, într-adevăr, dar e un om cinstit.

Anne îşi încolăci mîna în jurul lui şi-l privi cu ochii larg deschişi.

– Ai o mulţime de prieteni, nu-i aşa, Spider?

Cînd îl atinse, Spider simţi cum inima îi era gata să-i sară din piept, aşa de tare îi bătea. Mirosul de flori, apropierea ei atît de delicată îi intraseră în porii pielii. În acel moment ar fi dat orice ca s-o sărute.

Încerca să-şi spună să dea înapoi, dar se simţea ca şi cum toată echipa de fotbal din Pittsburg se repezise asupra lui. Nu se mai putea

mişca. Ardea de dorinţa să o soarbă, măcar o dată.

Anne stătea nemişcată, fascinată de conturul buzelor lui, de linia care despărţea buza de jos în două părţi senzuale şi cărnoase. Ce moi, ce fierbinţi trebuie să-i fie buzele!

Spider deschise gura şi Anne răspunse ca atare. Dorinţa arzătoare, venită chiar din adîncuri fără a fi chemată, punea stăpînire pe corpul lui Anne, atingîndu-l şi pe Spider cu mîini nevăzute. Creştea şi dădea înapoi, precum plantele de apă care descriu tot felul de curbe ciudate şi amăgitoare în curenţii de apă de la mal.

Spider îşi aplecă faţa spre ea într-o coborîre înceată, înnebunitoare, atras parcă de forţa dorinţei emanate de corpul ei. Ochii îi sclipeau ca două bucăţi alabastre de cristal şi, tot apropiindu-se, parfumul lui deosebit îi intra în nări. Anne trase aer în piept, savurînd această senzaţie delicată. Închise ochii, mîna mişcîndu-se în lungul şi în latul pieptului său vînjos.

– O, Dumnezeule! gemu Spider în timp ce gura i-o cuprinse pe a ei cu o putere care anula orice formă de rezistenţă.

O sărută cu o sete devoratoare. Şocată de intensitatea sărutului, Anne îi strîngea cu putere

cămaşa. Murmure din adîncul lui reverberau în ea în timp ce continua să o sărute, să o guste, să exploreze gura.

Degetele renunţară să mai ţină strîns cămaşa şi începură să-i mîngîie părul mătăsos care se ondula pe spate. Spider o cuprinse şi cu celălalt braţ, trăgînd-o din ce în ce mai aproape. Anne cedă în faţa atacului nestăpînit al buzelor lui, cu un geamăt.

Deodată, Spider se opri. Cu respiraţia întretăiată, gîfîind, o îndepărtă şi scăpă o înjurătură.

– Trebuie să închid.

Sprîncenele îi erau împreunate deasupra ochilor; privirea i se mai aţinti o dată asupra ei, apoi ieşi furios.

Cinci

Anne stătea la masa galbenă din bucătăria mică; ungea cu unt pîinea prăjită, privindu-l pe Spider cum spărgea ouăle de parcă ar fi avut ceva personal împotriva lor. Faţa îi era înspăimîntător de încruntată şi arăta ca şi cum ar fi dormit la fel de prost ca Anne.

În dimineaţa asta, în afară de cîteva vorbe fără importanţă, nu scosese aproape nici un cuvînt; şi stătea cu spatele la ea în timp ce umbla la cuptor. Nu mai puteau continua aşa. Anne turnă cafea în ceşti, aşteptîndu-l să se aşeze.

Cînd se aşeză, Anne ridică privirea din mîncarea pe care i-o pusese în faţă. Spider stătea cocoşat asupra mesei, cu furculiţa în mînă, studiind grămada de ouă prăjite din farfurie.

– Spider, rosti Anne încet, cred că ar fi mai bine dacă mi-aş găsi un alt loc unde să locuiesc.

Spider ridică brusc capul, cu o expresie şi mai fioroasă pe faţă.

– Nu!

Anne tresări şi scăpă furculiţa din mînă.

Spider scoase un geamăt de dezgust şi se lovi cu mîna peste faţă.

– Cerule, Anne, n-am vrut să te sperii. Nu ţi-aş face nici cel mai mic rău pentru nimic în lume. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat aseară. La naiba, nu ştiu ce m-a apucat. Am promis că o să am grijă de tine, ţi-am spus că nu mă încurc cu femei măritate şi uite, am sărit la tine ca un armăsar neîmblînzit.

Se lovi iarăşi peste faţă. lăsîndu-şi mîna să alunece peste barbă, apoi pe bărbie, zgîriindu-se, ca şi cum ar fi vrut să se înece singur.

– Vreau să stai aici cu mine, ca să pot să am grijă de tine. Îţi jur – îţi jur pe un teanc de Bibliii de un kilometru înălţime – că nu te mai ating, numai rămîi aici.

Faţa i se relaxă şi ochii de un albastru deschis parcă o implorau să rămînă. Îi stătea pe limbă să-i spună că nu e măritată. Şi că dorise sărutul la fel de mult ca şi el. Dar ceva o împiedica. Într-adevăr o înspăimîntase. Era înspăimîntată de propriile reacţii. Niciodată nu mai simţise o aşa de puternică atracţie sexuală către un bărbat ca în timpul acelui sărut. Era zdruncinată pînă în adîncul fiinţei ei; nu cunoscuse pînă acum asemenea emoţii. Ar fi dorit să-şi smulgă hainele de pe ea şi să facă dragoste sălbatic cu el. Se cutremură la gîndul acesta. Anne Foxworth Jennings nu putea face aşa ceva, pur şi simplu.

– Iubito?

Anne ridică privirea de la suportul pentru şerveţele din hîrtie pe care-l mototolise.

– Te rog, rămîi! Îi aruncă o privire ca de cîine alungat. Nu-ţi place de mine?

– Bineînţeles că-mi place de tine, Spider. Ai făcut atîtea lucruri minunate pentru mine, cum aş putea să nu-mi placă de tine? Dar viaţa mea e destul de complicată fără...

– Fără ca eu să fac parte din ea. Ştiu. Îmi pare rău, iubito. Îmi pare nespus de rău. Dacă aş putea să şterg cu buretele tot ce s-a întîmplat, aş face-o. Dar nu îngreuna şi tu situaţia mai mult

decît trebuie. Eşti o femeie formidabilă şi adevărul e că mă simt atras de tine. Al naibii de atras. Aş *minţi dacă nu aş recunoaşte-o. Numai că pentru* un minut am uitat că eşti măritată şi că nu vrei altceva decît să-ţi fiu prieten. N-ai unde să te duci în altă parte şi mi-aş face o mulţime de griji să te ştiu plecată de aici. Te rog, rămîi! Îţi dau cuvîntul meu că nu se va mai întîmpla. Eşti în siguranţă alături de mine.

Anne ezită. Poate că şi el o dorea numai ca prietenă, dar, fără să-şi dea nici cea mai mică osteneală, era bărbatul cel mai seducător pe care-l întîlnise vreodată. Avea în el o atracţie de animal sălbatic. Din porii pielii îi răzbătea o senzualitate brută care invada aerul pe care îl respira Anne. Pînă şi părul îi era sexy. În momentul acela, lui Anne îi ardeau degetele de dorinţa de a se plimba prin părul negru mătăsos, care-i cădea în bucle pe frunte şi pe ceafă. Ar fi vrut să-şi frece obrazul de obrazul lui, să-i simtă barba aspră cum îi intră în piele. O dureau buzele de atîta dorinţă.

– Promit. Făcu un semn în formă de cruce pe piept. Nu trec nici mort peste cuvîntul meu.

Spider îi adresă un zîmbet în stare să topească şi o bucată de oţel.

Se simţi cuprinsă de căldură pînă în adîncul fiinţei. Dacă mai stătea la el, era ca şi cum ar fi cochetat cu un atac de inimă. Bărbatul acesta era prea departe de lumea ei ca să se gîndească serios la el. Dacă ar fi avut de ales, ar fi ieşit chiar atunci pe uşă. Dar simţul practic îi aminti că fără bani nu avea de ales. Va trebui să aibă încredere în promisiunea că vor păstra o relaţie platonică. Cu un suspin, rosti:

– Bine, rămîn.

– Minunat! Zîmbi din nou, iar ochii îşi recăpătară strălucirea.

– Acum, la masă, draga mea. În dimineaţa asta trebuie să-ţi facem rost de permis de conducere. Am fost de părere că-ţi va fi greu cu camionul meu, aşa că am împrumutat *Toyota* lui Fred ca să treci testul.

Începu să mănînce cu poftă din ouă, în timp ce Anne mai mult mînjea farfuria cu ele. Din fiecare colţ al stomacului îi izbucneau reproşuri, tăindu-i pofta de mîncare. Nu era corect din partea ei să-l lase în continuare să creadă că e măritată, dar era un excelent mijloc de apărare împotriva dorinţelor cotropitoare ale trupului. Ale trupului ei şi ale trupului lui. La două noaptea, după ce se agitase şi se foise încoace şi în colo îi

trebui o mare doză de voinţă ca să-şi înfrîneze dorinţa de a coborî din patul care se ondula îmbietor pentru a se urca în altul învelit cu cearşafuri roşii de satin.

Singura ei salvare era faptul că nu era făcută pentru aventuri întîmplătoare. Poate că era prea pretenţioasă potrivit standardelor actuale, dar sexul de dragul sexului nu făcea parte din sistemul ei de valori. Şi cu Spider nu-şi putea imagina un alt gen de relaţii decît pur sexuale. Încerca să-şi creeze în minte imaginea unui bărbat nebărbierit, în blugi, cu geacă neagră de piele, cu un cercel atîrnîndu-i de ureche şi sorbind din cockteil-uri la recepţii pe la ambasade sau stînd de vorbă cu şefii într-o expoziţie. Nu se împăcau una cu alta.

Nu mai simţise o dorinţă atît de puternică în preajma nimănui altcuiva. Experienţa ei nu îl includea pe un om ca Spider. Îşi dădea seama foarte bine că era vorba de plăcere primară şi simplă şi refuza ca bunul ei simţ să fie cucerit de dorinţa de a obţine plăcere. Nu, era foarte bine că nu-i corectase presupunerea greşită că e măritată. Punea mai mult preţ pe prietenia care se născuse între ei şi i se părea esenţial să rămînă doar prieteni şi nimic mai mult. Cînd se va

întoarce Vicki s-o trezească din coşmarul acesta, îşi va continua viaţa ei de pînă acum în Virginia.

Cu mîna sprijinindu-se de perete, Spider stătea pe un scaun din plastic făcut pentru cineva mult mai mic decît el. Împinse picioarele, apoi şi le încrucişă, îşi încrucişă şi braţele, apoi îşi opinti privirea în vîrful cizmelor.

Avea destul timp la dispoziţie ca să mediteze în timp ce o aştepta pe Anne la sediul poliţiei ca să-şi ia permisul de conducere. Ca de obicei, gîndurile i se opriră asupra ei. Nu putea face altceva decît să recunoască că era nebun după ea. Îi răscolise sufletul, fără să facă cel mai mic efort.

Uşa se deschise şi Anne se îndreptă către el cu un zîmbet victorios.

– Am reuşit, ţipă ea, vînturînd în mînă un nou permis.

Nu putu decît să zîmbească reţinut în timp ce se ridică de pe scaunul de plastic.

– Sînt mîndru de tine, iubito. Trebuie să sărbătorim. Ce-ai zice de o bere şi un hamburger la *Huddruckers?*

Rîse cu toate gura.

– Numai la stomac te gîndeşti?

O privi de sus pînă jos şi un colţ al gurii i se ridică într-un mod sugestiv.

– Nu numai.

Îl plesni în joacă peste faţă.

– Am crezut că am căzut de acord asupra lucrului acesta.

Rîse şi o luă de umăr.

– Era doar o glumă, dragă. Era doar o glumă.

Anne încă mai era bine dispusă cînd alese în joacă un hamburger cu toată garnitura.

– Îţi vine a crede că am scos punctajul maxim? Eram puţin nervoasă cînd a trebuit să trec la partea practică – puteai să-ţi dai seama după cum îmi tremura mîna – dar am reuşit.

Spider rîse satisfăcut şi se servi cu o halbă de bere.

– Sînt mîndru de tine, dragă. Nici o secundă nu m-am îndoit că n-ai să reuşeşti. Acum mănîncă. Eu trebuie să mă întorc la magazin să mă întîlnesc cu o echipă de filmare de la departamentul publicitate. În după-amiaza asta o să filmăm cîteva reclame TV.

– Interesant! N-am văzut niciodată cum se face o reclamă. Pot să asist şi eu?

Spider înclină din cap descriind cercuri mari cu halba de bere în mînă.

– Nu, probabil te-ai plictisi. Molly are de gînd să te ia cu ea la cumpărături astăzi.

– De ce Spider? întrebă Anne cu un zîmbet silit. Am senzaţia că încerci să scapi de mine. Ce fel de reclame ai de gînd să filmezi?

– Unele despre cum să-ţi petreci vacanţa în luna februarie, mormăi el. Eşti gata să mergem?

Terminară de mîncat şi se întoarseră la magazin. Anne încă mai zîmbea şi era în plină vervă. Spider se simţea învăluit de căldură numai privind-o. Dacă ea era fericită şi el era fericit.

Cînd îi spusese în timpul micului dejun să voia să se mute în altă parte, se simţise ca paralizat. Nu voia ca ea să plece. De fapt, se gîndi el, nu dorea altceva decît să o aibă mereu alături. Dar complicaţiile?

Desigur, argumentul numărul unu pe care-l avea în minte era că era măritată. Cu toate că, pînă la urmă, şi asta se putea rezolva. Nu-şi putea imagina că va fugi mereu de ticălosul acela: Între timp, îşi va ţine promisiunea să nu se atingă de ea. Asta îl va face să sufere puţin, dar putea trece peste acest moment.

Nu-ţi trebuia o minte de geniu ca să-ţi dai

seama că mai interveneau şi alte probleme. Anne era într-o mare încurcătură. Dar pînă avea să se întoarcă prietena aceea a ei sau pînă cînd va avea încredere totală în el, nu o va putea ajuta cu nimic. Nu putea, la naiba, decît să-şi păstreze răbdarea şi să-i fie prieten. Nu putea decît să o facă să nu se mai simtă atît de încolţită.

Molly Painter, o femeie tînără, vioaie, mică de înălţime, care lucra jumătate de program la Spider, îi aştepta cu nerăbdare să se întoarcă.

Spider scoase un teanc de cărţi de credit de cîte două sute de dolari şi i le dădu lui Anne.

– Sînt de ajuns? o întrebă pe Molly.

Molly îşi dădu ochii peste cap.

– Mai dă-mi.

Spider îi mai dădu încă trei şi Molly îşi lăsă capul într-o parte.

– Uite încă una. Vezi, dacă găseşti nişte cizme de cowboy şi o cămaşă Western.

– Dumnezeule, pentru ce-ţi trebuie? întrebă Anne.

– Se apropie rodeo-ul, dragă. Toată lumea se

îmbracă aşa pentru rodeo. Cumpără-ţi şi tu ceva trăsnit. Scoase încă o carte de credit şi zîmbi: Cadou de la mine.

Anne încercă să riposteze, dar Spider părea atît de satisfăcut încît zîmbi şi ea şi îi mulţumi. Era omul cel mai generos pe care-l întîlnise vreodată – nu numai în ceea ce privea banii, ci şi timpul şi atenţia acordată. Nu era de mirare că avea atîţia prieteni.

Puse banii în portofel, gîndindu-se la ziua cînd îi va da înapoi. În clipa aceea, şapte sute de dolari i se păreau o avere, dar numai cu o lună în urmă ar fi plătit suma asta sau chiar mai mult fără să se gîndească prea mult pentru o salopetă sport sau alt flecuşteţ.

După ce împreună cu Molly au mai aruncat o privire fugară asupra garderobei precare a lui Anne, ca să vadă ce lucruri mai erau necesare, îşi luară la revedere de la Spider. Se urcară în maşina mică roşie a lui Molly şi, în timp ce-şi puneau centurile de siguranţă, Anne spuse:

– Nu prea văd cum pot să-mi cumpăr tot ce-mi trebuie.

Molly scoase maşina din parcare şi rîse.

– Nu ştii magazinele pe care le ştiu eu. Pot să pun pariu că n-ai fost niciodată în vreun magazin

de vînzări en gros sau în vreun magazin de lucruri la mîna a doua.

– Bine, dar am fost cu Spider la cumpărături.

– Da, asta e în regulă pentru blugi şi alte mărunţişuri, dar magazinele la care mă gîndesc eu au altfel de mărfuri – cu care eşti tu obişnuită.

Anne tresări.

– De unde ştii cu ce sînt eu obişnuită?

Molly scutură din umeri.

– Mă ocup de îmbrăcăminte, nu-ţi aduci aminte? Am observat calitatea bluzei tale de mătase. Şi etichetele de firmă. Crede-mă pe cuvînt, cu banii pe care-i dădeai pe o bluză aş fi putut cumpăra şase la fel.

– Şase? Glumeşti!

– Nu. E-adevărat, trebuie să stai mai mult într-un magazin şi trebuie să ştii şi în ce magazin să intri.

Zîmbi şi îşi plimbă mîna prin părul negru, puţin afectată.

– Norocul tău că mă pricep, dragă.

Anne rîse la remarca asta care se dorea răutăcioasă.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, Molly.

– N-ai pentru ce. Te voi folosi ca pe un manechin de clasa întîi. Vei avea cît ai clipi o

garderobă întreagă cu numai şapte sute de dolari.

Anne se îndoia că aşa ceva era posibil, dar avea neapărată nevoie de cîteva lucruri, pînă se întorcea Vicki. La urma urmei, avea dulapuri burduşite cu haine acasă, în Virginia.

Molly ieşi pe drumul principal, coti de-a lungul unor străduţe, apoi opri în faţa unui depozit de mărfuri.

– Să încercăm aici mai întîi. De obicei primesc marfă luni dimineaţa şi au cea mai bună marfă din oraş.

Teancuri şi teancuri de haine umpleau o sală imensă. Probabil că Anne rămăsese cu gura căscată, pentru că Molly rîdea pe înfundate în timp ce o trăgea după ea într-o aripă laterală. Se opriră în faţa unui lung şir de costume.

– Cred că trebuie să începem cu ce e de bază. Ce mărime porţi?

Molly o studie din cap pînă în picioare şi aprecie:

– Cam patruzeci şi patru.

Anne încuviinţă şi Molly începu să răscolească printre costume aproape cu frenezie; scotea unul, apoi altul, încercîndu-le pe Anne, dînd din cap, apoi aşezîndu-le la loc.

– Am găsit! Scoase un costum maro deschis şi-l încercă pe Anne.

– Perfect!

Anne atinse cu degetele ţesătura fină.

– Seamănă cu caşmirul.

– Chiar e caşmir. Şi costă numai şaptezeci şi cinci de dolari.

– Şaptezeci şi cinci de dolari? Deschise ochii mari de mirare. Observase şi eticheta firmei. Nu se poate. Are vreun defect?

Molly zîmbi cu superioritate, ridicînd nasul în aer.

– E din colecţia de anul trecut. Ce crezi, suporţi asta?

Anne rîse cu poftă.

– Sînt gata să fac acest sacrificiu.

Simţindu-se cuprinsă de febra cumpărăturilor, Anne o urmă pe Molly peste tot, încercînd tot felul de lucruri. La un moment dat, se opriră din căutat, cu mîinile încărcate, uitîndu-se după o cameră de probă. Aceasta, o încăpere mare, era despărţită de magazinul propriu-zis doar printr-o perdea roasă, verde-închis. Camera era înconjurată numai de oglinzi şi din loc în loc se aflau cuie pentru umeraşe; era plină cu femei mai mult sau mai puţin dezbrăcate. Simţindu-se stînjenită să se

dezbrace într-un loc public ca acesta, Anne îi şopti lui Molly:

– Nu putem merge în altă parte?

Molly dădu din cap.

– Îmi pare rău. E preţul pe care trebuie să-l plătim ca să cumpărăm mai ieftin. Dacă ea poate, zise Mollly încet arătînd cu capul înspre o femeie care încerca să se îmbrace cu o rochie mult mai mică decît măsura ei, poţi şi tu.

O oră întreagă Anne probă tot felul de haine; Molly îşi dădea cu părerea, ţinea mereu socoteala şi, din cînd în cînd, se ducea să scotocească prin vreun morman de eşarfe şi curele de cîte cinci dolari.

Se hotărîră în sfîrşit ce haine să cumpere.

– Sînt minunate, spuse Anne în timp ce-şi încheia sandalele. Nu-mi vine să cred că sînt atît de ieftine. Eşti sigură că n-am depăşit şapte sute de dolari?

Cînd Molly făcu ultimele socoteli pe calculator, pe faţa de ştrengar i se ivi un zîmbet larg.

– Nu. Îţi vine a crede că toate astea costă numai trei sute şaptesprezece dolari?

Anne rămase cu gura căscată.

– Glumeşti!

Molly ridică din sprîncene şi, strîngînd hainele

pe care urma să le plătească, zise:

– Stai în preajmă, încă n-ai văzut nimic.

Duseră la maşină tot ce cumpărară şi Molly rosti:

– La următoarea oprire vom da o spargere la depozitul de pantofi. Înainte!

Buna ei dispoziţie era contagioasă şi Anne nu-şi aducea aminte să-i mai fi plăcut vreodată aşa de mult să meargă la cumpărături. Fusese la nenumărate parade de modă, servise cocktail-uri la cele mai stilate case de modă din Paris, Roma, New York, dar niciodată nu se mai distrase ca acum, umblînd prin depozitele de mărfuri în Houston.

Cumpărară pantofi şi ghete la preţuri incredibile şi, într-un magazin de mîna a doua au găsit şi o rochie trăsnită, aşa cum ceruse Spider. Cît erau acolo, Molly răscoli printre hainele purtate şi, găsind un costum roşu dintr-un material foarte fin, fu cuprinsă de încîntare.

– Nu, nu cred că merge, ripostă Anne, nu mi s-a potrivit niciodată roşul.

Dar Molly insistă să-l probeze.

Anne se încruntă în faţa imaginii seducătoare din oglindă. Nu se putea gîndi decît la cearşafurile roşii de satin: faţa i se înroşi, iar mîinile i

se umezirã.

– Nu, nu mi se potriveşte.

– Ba da. E trãsnitã. E sexy, Spider va fi înnebunit.

– Molly, între noi nu e nimic din ceea ce crezi tu. Sîntem doar prieteni buni.

– Da, da! rosti Molly ca şi cum n-ar fi crezut nimic din ce spunea Anne. Am vãzut eu cum se uitã la tine. E mort dupã tine! Lucrez acolo de mai bine de un an şi nu l-am vãzut niciodatã aşa dupã o femeie. Eşti norocoasã, Spider e un tip formidabil.

Cumpãrarã costumul, în ciuda ripostelor lui Anne. Treizeci de dolari – un adevãrat chilipir. Şi de o calitate ireproşabilã.

Umblarã apoi printr-un magazin de bijuterii şi Molly umplu un coş întreg cu o grãmadã de bijuterii care lui Anne i se pãreau prea stridente, dar Molly insistã cã sînt numai bune pentru noua ei înfãţişare. Cuvîntul ei preferat era „trãsnit". Şi chiar dacã Anne nu era obişnuitã sã trãncãneascã, sã gesticuleze, sã rîdã zgomotos în timp ce mergea, era nevoitã sã recunoascã cã se distra de minune. Poate totul se schimbase odatã ce se fãcuse blondã.

Atenţia îi fu atrasã de o pereche de cercei; se

opri să privească păianjenii mici de aur cu reflexe uşoare de albastru.

– Vai, uită-te şi tu! Ar fi minunaţi pentru Spider.

– De ce nu-i cumperi? O să-i placă foarte mult.

– Crezi? Am crezut că cercelul din ureche are vreo semnificaţie aparte. Nu l-am văzut purtînd altceva.

Molly schiţă un gest cu capul:

– Eu nu ştiu nimic despre aşa ceva. Înainte mai purta şi o verigă de aur, dar cred că a pierdut-o. Îndreptîndu-se spre ieşire, Molly spuse:

– Am reuşit. Îşi verifică ceasul. Şi numai în patru ore şi şaisprezece minute. Trebuie să fie un record. Faţa i se luminã de un zîmbet.

– Mai avem şaizeci şi trei de dolari. Pe ce vrei să-i cheltuim? O geantă nouă? Lenjerie sexy? Cred că mai bine ne-am întoarce să luăm pantofii aceia roşii cu toc, ar merge excelent cu costumul.

– Sînt frîntă de oboseală. Ce-ar fi s-o lăsăm pentru altă dată?

Fiind iarnă, se întuneca devreme şi, în timp ce traversau o zonă mai puţin luminată către maşina parcată mai încolo, Anne simţi cum o furnică ceva pe şira spinării. Se uită înapoi pe după umăr, parcă urmărind o umbră. În semi-întunericul înserării se simţea descoperită, vulnerabilă.

Soarele asfinţise şi aerul era înţepător, aşa că începu să tremure. O pală de vînt lovi un sac, aducîndu-l pînă la picioarele ei. Îl îndepărtă şi continuă să tremure.

Se auzi zgomotul unei maşini şi Anne sări în lături. Imediat se certă singură: ce prosteşte e să tresari la fiecare zgomot cît de mic. Totuşi, ce bucuroasă ar fi fost să poată ajunge mai repede la casa de amanet, să se simtă în siguranţă lîngă Spider.

Deodată, o explozie sparse liniştea. Anne ţipă, aruncă sacoşele cu cumpărături, o apucă pe Molly de braţ şi o trase la pămînt. Molly protestă, încercă să se ridice, dar Anne o ţinea strîns.

– Stai jos, rosti Anne printre dinţi.

– Ce se întîmplă?

Îi reveniră în minte imagini înfricoşătoare.

– M-a găsit iarăşi! Vrea să mă omoare!

– Cine vrea să te omoare?

– Preston. Sînt bătăuşii lui.

Se auzi din nou o explozie puternică.

– O, Doamne!

Din lăuntrul ei izbucneau ţipete de isterie şi starea aceasta punea încet-încet stăpînire pe toată fiinţa ei, anulînd orice împotrivire raţională.

– Probabil că ne-au urmărit toată ziua, aştep-

tînd momentul potrivit. Trebuie să plecăm de aici! Trebuie să fugim!

– Anne, ascultă-mă! Nu era o împuşcătură, ci o explozie la o maşină.

– O maşină?

– Da!

– Eşti sigură?

– Absolut.

Anne se ridică şchiopătînd; respiră uşurată.

– Dumnezeule, mă simt aşa de stînjenită, m-am făcut de rîs.

Molly o ajută să se ridice.

– Tremuri toată. Cineva chiar vrea să te omoare?

Anne încuviinţă din cap.

– Te simţi bine acum?

Picioarele i se împleticeau, îşi şterse blugii şi încercă să zîmbească.

– E în regulă. Îmi pare rău că m-am purtat ca o proastă. Cred că ţi-ai imaginat că mi-am pierdut minţile.

Molly rîse şi ridică sacoşele de jos.

– Pentru o secundă m-am gîndit şi la asta.

Mergeau către maşină în tăcere. Odată ajunse înăuntru, Molly se întoarse către Anne.

– Ştiu că nu e treaba mea, dar întotdeauna am

fost curioasă. De ce ar vrea cineva să te omoare?

– E o poveste complicată şi cu cît ştii mai puţin, cu atît mai bine. Nu vreau să pun în pericol viaţa prietenilor mei.

– Nu poţi să te duci la poliţie?

Anne scutură din cap.

– Ţi-am spus că e o poveste complicată. În aproximativ trei săptămîni, lucrurile se vor clarifica; pînă atunci Spider are grijă de mine.

Molly părea încurcată şi Anne trebui să aprecieze faptul că nu o pisa cu întrebări.

– Spider o să aibă grijă de tine. N-o să te lase să ţi se întîmple nimic.

– Ştiu. Şi, Molly, te rog să nu-i spui nimic despre ce s-a întîmplat.

Molly îşi duse degetul la gură şi lipi cu subînţeles.

– Nici o vorbă.

Porni maşina, apoi se uită la Anne.

– Mai avem şaizeci şi trei de dolari. Eşti sigură că nu vrei să cumperi pantofii aceia? Sînt într-adevăr frumoşi.

Anne rîse, simţindu-se uşurată odată cu încercările evidente ale lui Molly de a restabili buna dispoziţie. Şi ea dorea să uite incidentul.

– Sînt absolut sigură. Tot ce mi-aş mai dori ar

fi un parfum, dar pot să mă descurc şi fără el.

– Ce fel de parfum ai prefera?

– De obicei folosesc *Bal à Versailles,* dar cu şaizeci şi trei de dolari nu poţi să cumperi nici o picătură.

– În schimb putem să cumpărăm nişte apă de toaletă; cunosc eu un loc de unde putem să luăm ceva excelent. E chiar în drumul nostru.

Anne n-ar fi vrut să se mai oprească, dar nu se opuse. Voia numai să ajungă mai repede acasă. Acasă. Începea cumva să se gîndească la camera ei de lîngă casa de amanet ca la propriul cămin? Sau poate era sentimentul de siguranţă pe care i-l inspira Spider?

După cîteva minute, Molly opri maşina roşie în faţa unui magazin de cosmetice, frumos amenajat, unde existau preţuri foarte mici pentru parfumurile cele mai cunoscute.

În timp ce Anne îşi alese o sticluţă de apă de toaletă, Molly o încercă cu atenţie, apoi studie sticluţa, oftă şi se întoarse către Anne.

– Mai doreşti ceva de aici?

– Nu, nu cred.

Anne mirosi şi ea din parfum.

– Îţi place parfumul acesta?

– Sînt înnebunită după el. E atît de...romantic.

Poate că dacă îi sugerez prietenului meu, o să mi-l cumpere de ziua mea.

– Cînd e ziua ta?

– În mai. Dacă tot sîntem aici, să-mi cumpăr nişte şampon.

Anne se gîndi puţin. Chiar la preţurile acestea şi tot nu putea cumpăra două sticluţe, dar voia să cumpere ceva deosebit pentru noua ei prietenă. Alese o sticluţă mai mică pentru ea, considerînd că îi va ajunge pînă se întoarce Vicki; sticluţa mai mare o va ascunde şi i-o va da lui Molly.

Pînă să ajungă la magazin, amîndouă uitaseră complet de incidentul cu explozia de la maşină. Rîdeau şi vorbeau, Mollly tot încercînd s-o învese-lească cu anecdote despre cum e să lucrezi într-o casă de amanet.

– Nu-mi aduc aminte să mă fi distrat vreodată aşa. Mulţumesc, Molly.

– Şi eu m-am distrat. Poţi să stai liniştită, nu voi sufla o vorbă despre...ştii tu ce. Stai, se pare că cei cu reclamele mai sînt încă aici. Poate îi vedem şi noi cum filmează.

Se îndreptară către o furgonetă mare, parcată în faţa magazinului, avînd desenată pe ea re-clama Departamentului de reclame. Boots stătea afară şi cele două femei, cu braţele pline de

sacoşe, urcară scările de la intrare.

– Acum fac ultima filmare, le spuse bărbatul înalt şi deşirat. Dacă nu scoateţi nici un cuvînt, puteţi să vă uitaţi şi voi.

Boots deschise uşa şi cele două intrară în vîrful picioarelor, încercînd să nu facă nici cel mai mic zgomot cu sacoşele.

– Bun venit înăuntru, se auzi vocea răguşită a lui Turk.

– Faceţi pasărea aia să tacă. Filmăm acum!

Încăperea era plină de echipa de filmare şi de echipamentul necesar; nişte reflectoare erau aşezate pe trepieduri, luminînd partea din spate a magazinului. Anne se strecură pe lîngă un set de tobe şi-şi întinse gîtul să privească peste umărul unui bărbat voinic, cu o şapcă de basseball pe cap, care-i stătea în cale.

Deschise ochii mari, căscă gura şi scăpă pe podea tot ce avea în mînă.

Şase

– Linişte, acolo în spate! ţipă un bărbat cu părul ondulat, îmbrăcat în pulover roşu.

Anne încremeni şi rămase aşa, nemişcată, cu atenţia pironită asupra centrului camerei. Şocul iniţial se transformă încet-încet în groază, în timp ce-l privea pe Spider cum îşi rostea replicile. Cu siguranţă că nu avea de gînd să apară într-o reclamă TV în halul acesta!

Spider o invada şi se uită înspre Molly care-şi muşca nervoasă buzele.

– Ce rol joacă? o întrebă în şoaptă.

– Cupidon, reuşi să rostească Molly, apoi îşi duse singură mîna la gură ca să nu izbucnească în rîs.

Anne întorcea capul într-o parte şi-n alta; privirea ei mirată se opri asupra lui Spider, studiindu-l de la cercelul care-i atîrna de ureche pînă la picioarele desculţe. Singurele lucruri care existau între aceste extremităţi erau o tolbă aurită cu săgeţi, la spate şi o pereche de pantaloni scurţi din satin roşu, ca cearşafurile. Cureaua de la tolba aurită atingea o şuviţă de păr negru care se ondula de-a lungul pieptului său lat, dezgolit şi mai jos, pînă în dreptul mijlocului, pentru că de acolo drumul îi era oprit de veşmîntul sumar.

O femeie veni în grabă şi-i reîmprospătă machiajul ici şi colo, apoi se retrase.

– În regulă, linişte acum? Daţi drumul la bandă! ordonă tipul cu părul ondulat. Filmaţi!

Spider se îndreptă către aparatul de filmat. Pe faţa nerasă îi apăru un zîmbet îngîmfat.

– Prietene, eşti la strîmtoare cu banii şi nu-i poţi cumpăra un cadou iubitei tale?

Anne simţi cum din piept i se ridica un rîs puternic şi încercă să şi-l înăbuşe. Strînse din dinţi, dar îi scăpă totuşi un chicot înăbuşit. Apoi altul mai puternic, pînă izbucni de-a binelea în rîs.

– Opriţi, opriţi! Cel care părea regizorul, se uită urît la ea.

– Doamnă aţi stricat totul!

Anne se înroşi toată, iar obrajii îi dogoreau.

Spider ieşi de sub lumina reflectoarelor. Privirea îi arunca flăcări. Regizorul păli şi camera fu cufundată într-o linişte de moarte.

– Doamna aceea, ţipă Spider, este o prietenă cît se poate de deosebită pentru mine şi dacă vrea să rîdă, poate să rîdă pînă nu mai poate! M-ai înţeles?

Bărbatul încuviinţă supus cu capul şi spuse:

– Să luăm toţi o pauză.

Spider se îndreptă cu paşi mari înspre locul unde era Anne, care stătea cu gura căscată şi cu inima gata să-i sară din piept. Şi ea, la fel ca toţi din începere, credea că Spider e supărat la culme.

Dar odată ajuns în faţa ei, zîmbi şi ochii se îmblînziră. Întinse mîna şi o mîngîie cu două degete pe obrazul frumos conturat.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat. Tipul ăsta nu ştie ce sînt bunele maniere. A fost bine cu ştrengăriţa aceea după tine? Aţi cumpărat lucruri frumoase?

Un timp îndelungat Anne nu putu decît să se

holbeze la el. Apoi reuşi să schiţeze un gest cu capul.

– Îmi pare rău că am rîs.

– Termină, chiar trebuia să rîzi. Dacă eşti distractiv, îi faci pe oameni să ţină minte reclama.

Stătea în faţa ei, zîmbind cu toată gura, cu costumul acela caraghios, fără să-şi dea cîtuşi de puţin seama de înfăţişarea lui ridicolă.

– Am jucat un Cupidon de tot rîsul, nu-i aşa? Să mă fi văzut mai devreme, cu perucă pudrată şi cu pelerină de satin.

Încercă să şi-l imagineze aşa şi imediat îi veni să zîmbească.

– O perucă pudrată?

– Da şi o pălărie cu borul răsucit în trei părţi şi o secure mică. Îşi puse o mînă în dreptul inimii şi zise:

– Nu pot să vă mint, Spider Webb face cele mai bune afaceri din tot oraşul.

Zîmbetul i se transformă în rîs molipsitor.

– Nu ştiu de unde atîta inspiraţie.

– Mă descurc binişor. Îmi scriu singur mare parte din replici, nu-i aşa Roscoe? îl întrebă Spider pe cel cu şapca de baseball pe cap.

Roscoe zîmbi într-un colţ.

– Aşa e, doamnă. Sînt atît de proaste încît a

cîştigat cîteva premii la agenţia noastră. Reclamele lui zăpăcite l-au făcut mai popular decît l-a făcut vreodată fotbalul. Cred că din cauză că are picioare aşa de frumoase.

Roscoe îşi mută privirea înspre picioarele lui Spider, subţiri ca nişte beţe şi acoperite cu păr şi se porni pe rîs. Spider îi trase o palmă în joacă.

– Anne, tipul ăsta „înţelept", pe care-l umplu de bani şi-l fac celebru, e Roscoe Osborne, proprietarul agenţiei de publicitate şi un vechi prieten de-al meu. Ne cunoaştem de multă vreme. Anne Webb, o verişoară mai îndepărtată de-a mea şi o doamnă deosebită.

Anne întinse mîna şi Roscoe i-o strînse.

– Încîntat să vă cunosc, doamnă. Îmi pare rău că regizorul a ţipat în halul acela la dumneavoastră. Ne vom dispensa de prezenţa lui.

Înainte de a spune ceva, Spider interveni:

– Lucrează bine şi fiecare are dreptul să mai greşească. Nu cred că va mai face vreo gafă de felul acesta.

Roscoe rîse.

– Şi cred că nici Spider nu va mai face o asemenea gafă. Se uită la Anne, apoi rosti cu solemnitate:

– L-ai speriat de moarte!

Spider insistă ca Fred să aducă un scaun pentru Anne, să stea acolo cît filmează ultima reclamă. Anne o căută din priviri pe Molly dar aceasta îşi descărcase sacoşele în braţele lui Boots şi dispăruse în timpul incidentului.

– Nu te deranjează că mă uit?

– Nu, sînt un actor înnăscut. Poţi să joci rolul muzei. Apoi, cu un alt ton către unul din echipă:

– Să-i dăm drumul, Percy.

– Acesta e Perry, domnule Webb, îl corectă cu sfială regizorul.

Anne se chinuia să nu izbucnească iar în rîs.

Spider se instală sub lumina reflectoarelor. Era seducător, chiar îmbrăcat aşa caraghios. Îmbrăcămintea sumară îi punea în evidenţă impresia izbitoare de virilitate. O picătură de transpiraţie i se rostogolea pe gît, apoi dispăru în părul ondulat de pe piept, reapărînd pe abdomenul musculos. Fermecată, Anne urmărea cum picătura coboară încă şi mai jos, în dreptul şoldului care acoperea – Anne se înroşi toată şi se înfierbîntă gîndindu-se la ce acoperea.

Femeia cu machiajul veni iarăşi, îi pieptănă părul, îi pudră faţa, apoi dispăru. Picătura de transpiraţie nu se mai vedea.

– Daţi drumul la bandă! Filmaţi!

Spider îşi luă ţigara din mînă şi-i aruncă lui Anne un zîmbet drăcesc.

– Prietene, eşti la strîmtoare cu banii şi nu-i poţi cumpăra un cadou iubitei tale?

Mintea lui Anne zbură la cearşafurile roşii de satin şi nici nu-şi dădu seama cînd terminară de filmat. Aprinseră luminile şi operatorul începu să strîngă echipamentul.

Anne privi mirată înspre Spider.

– Aţi şi terminat?

– Da, sînt reclame de cîte treizeci de secunde. Astăzi am făcut trei. Le-am fi terminat mai repede, dar am mai avut ceva de făcut înainte. Vreau să-ţi arăt ceva, dar mai întîi să-mi scot costumul ăsta.

– Pînă te îmbraci tu am să strîng sacoşele.

– Nu, stai aici! Să nu te mişti de aici pînă nu mă întorc. Am o surpriză pentru tine.

Cînd Spider plecă, Roscoe veni la ea ca să mai stea de vorbă.

– Ce părere ai de reclama noastră?

– A fost...interesantă.

Roscoe zîmbi.

– Da, înţeleg ce vrei să spui. Dar au mare succes la public. Şi lui Spider îi se potriveşte aparatul de filmat. Reclamele lui trăsnite l-au făcut să fie un fel de idol al oraşului. Eu îi tot spun că,

cu pregătirea lui, ar trebui să fie la Hollywood, să ajungă stea de cinema. I s-ar potrivi de minune.

– Pregătirea lui?

– Da, ştii că are o diplomă în comunicaţii. Luată cu cele mai bune note. Cînd juca cu cei de la *„Raiders"* a făcut tot felul de reclame pe Coasta de Vest, de la cauciucuri pînă la lenjerie. Întotdeauna am crezut că atunci cînd o va termina cu sportul va deveni comentator sportiv sau actor.

Această nouă informaţie despre Spider o surprinse. Şi, după ce reflectă puţin, se simţi dezamăgită de propria persoană. O enervaseră întotdeauna oamenii care trăgeau concluzii pripite fără a cunoaşte bine faptele şi iată că acum făcuse şi ea acelaşi lucru. Se părea că mai erau multe lucruri de aflat despre Spider Webb, mai multe decît îşi închipuise. Îi trecu prin minte că de fapt nu ştia nimic despre el.

Mai vorbiră puţin pînă cînd se înapoie Spider, îmbrăcat, ca de obicei, în blugi şi cămaşă. Ochii îi străluceau şi emana în jur un farmec aparte.

– Încerci să-mi furi verişoara? O să te spun lui Trish.

Zîmbind, îl lovi pe Roscoe în burtă.

– N-o să te creadă niciodată. Ce ziceţi, petrecem weekend-ul acesta împreună?

Spider o luă pe Anne după gît şi o forţă să facă la fel.

– Depinde de ce zice verişoara mea. Se uită la ea de sus:

– Vrei să bei bere şi să asculţi *boogie-woogie?*

Se bătu cu palmele pe şolduri, apoi le lovi şi pe ale ei de două ori. Molipsindu-se de buna lui dispoziţie, Anne rîse.

– Din partea mea totul e în regulă.

– Păi, atunci eu plec, spuse Roscoe. Mi-a făcut plăcere să te cunosc Anne. Îşi puse basca de baseball pe cap.

– Spider, reclama cu Cupidon e gata să fie dată pe post miercuri, iar cele cu aniversarea Washington-ului şi cu rodeo-ul sînt programate pentru săptămîna următoare.

– Ne vedem sîmbătă seara, amice, strigă Spider după Roscoe. Apoi către Anne, care încă mai era în braţele lui.

– Pari obosită. Îşi frecă faţa de bretonul ei şi o privi cu atenţie. Tu şi Molly aţi cumpărat toate magazinele?

– Mai erau cîteva lucruri, dar cele mai urîte sau cele care nu-mi veneau, glumi Anne zîmbindu-i. Molly e o înrăită a cumpărăturilor. Nu-mi vine să cred că am cumpărat atîtea cu banii pe care-i

aveam. Ca să spun adevărul, nu mai am decît doisprezece dolari. Vrei să mă ajuţi să car sacoşele?

Se uită de jur împrejurul magazinului în care nu mai erau acum decît doi clienţi şi Fred.

– Unde-mi sînt lucrurile?

– Boots le-a dus în cameră. Vino! îi spuse Spider apucînd-o de mînă şi trăgînd-o după el. Vreau să-ţi arăt surpriza.

– Despre ce e vorba?

– Acum, dacă-ţi spun, n-o să mai fie nici o surpriză, nu crezi?

– Pari deosebit de bine dispus, îi spuse Anne în timp ce se lăsa condusă prin holul mic către dormitorul ei. Ai băut ceva?

Spider rîse.

– Nu, iubito. După ce filmez reclame sînt întotdeauna ca băgat în priză. Cred că am suflet de actor.

Anne îi aruncă o privire care părea să spună „trebuie că glumeşti" şi Spider rîse iar. În faţa uşii se opri şi o invită să intre ea mai întîi.

Făcu doi paşi înăuntru şi se opri brusc, copleşită de schimbare. Dispăruseră maşina de cusut, sania şi toate lucrurile care stăteau sprijinite de perete. Patul era în acelaşi loc, dar în locul cuver-

turii cu imprimeul cu junglă şi blana artificială se afla acum o cuvertură cu un imprimeu demodat, cu flori şi fluturaşi, de culoare roz pe un fond alb cu nuanţe de albastru, verde şi vişiniu.

Nişte covoraşe acopereau spaţiul din jurul patului, care avea într-un capăt o parte mai ridicată pe care erau aşezate perne de mărimi diferite. Doi dintre pereţi erau acoperiţi cu un tapet cu acelaşi imprimeu. Măsuţa rotundă era aşezată lîngă o canapea în stil victorian, învelită în catifea, pe care o văzuse înainte în magazin.

Sprijinit de un alt perete se găsea un fotoliu tot în stil victorian, care înainte era în camera lui Spider; de peretele opus se sprijinea o masă de scris şi un taburet rotund şi frumos sculptat. Mai erau şi două veioze *Tiffany Favrile,* una de sticlă, lîngă canapea şi una de bronz, pe masa de scris. În formă de buchete din flori de liliac, aruncau o lumină palidă peste mobila de calitate şi peste covoraşele de pluş de pe parchet.

Anne se îndreptă către masa de scris, şi-şi trecu degetele peste suprafaţa ciudată a acesteia din lemn de trandafir. Ridică puţin capacul bomboniere de jad de pe biroul lui Spider, acum aşezată într-o parte a mesei. Era plină cu bomboane mentolate.

Simţi cum se înăbuşă şi clipi de cîteva ori din ochi. Se privi în oglinda cu o ramă de bronz de deasupra mesei şi în ea îl văzu pe Spider care o urmărea să-i vadă reacţia.

– E bine? Îţi place? Lisa spunea că măsuţa aceea drăguţă pe care am găsit-o în depozitul din spate va fi numai bună ca masă de toaletă – să-ţi pui cosmeticele şi tot ce mai trebuie. N-a avut timp să termine totul, dar am crezut că-ţi va face plăcere să faci tu ultimele retuşuri. I-am spus...

Anne se întoarse, îi închise gura cu mîna şi zîmbi:

– Îmi place la nebunie. E foarte frumoasă. Cea mai plăcută surpriză pe care am avut-o vreodată.

Spider îi răspunse printr-un zîmbet.

– Lisa mi-a spus că o să-ţi placă. Am chemat-o să aranjeze camera cît ţi-ai dat examenul de conducere azi-dimineaţă. E decorator de meserie.

– Vai, Spider, nu trebuia să angajezi un decorator.

– Nu-ţi place...

– Îmi place foarte mult, dar cheltuiala...

Ridică din umeri şi zîmbi în colţul gurii.

– Două sticle de bere. Lisa şi soţul ei Wally sînt...

Terminară într-un glas:

– Prietenii mei.

– Ai să-i cunoşti în weekend-ul acesta, o anunţă Spider. Eu şi cu Wally am jucat împreună fotbal în ultimul sezon de la *„Oilers"*. S-a retras anul trecut. Sînt oameni de treabă. Acum, ia să vedem ce ai în sacoşele acestea.

Ridică unele dintre sacoşele aduse în cameră de Boots şi le răsturnă pe pat.

– Chiar te interesează?

Începu să scoată din lucrurile pe care le cumpăraseră în timp ce Spider ridica şi celelalte sacoşe.

– Bineînţeles că mă interesează. Ce ţi-ai luat?

Spider se sprijini de dulap, îşi duse mîinile sub braţ, privind-o cu atenţie cît despacheta şi aşeza hainele pe pat. Dădea din cap şi făcea cîte o remarcă la fiecare lucru nou cumpărat.

Era atît de scump, cu figura aceasta interesată de ce cumpărase ea, încît lui Anne îi venea să-i sară de gît. Cîţi bărbaţi, în ziua de azi, mai dădeau atenţie felului cum era aranjată camera iubitei lor?

Spider se îndreptă cu paşi mari către pat,

ridică exact costumul roşu şi-l puse pe Anne. Buzele i se rotunjiră într-un zîmbet uşor.

– Cred că ăsta îmi place cel mai mult.

Anne rîse.

– Şi Molly spunea că o să-ţi placă.

– Ştrengăriţa avea dreptate. E sexy. Altceva, ce mai ai?

Se uită înspre sacoşele nedespachetate.

– Nu mai am decît nişte pantofi şi nişte bijuterii pentru costum.

Spider făcu o grimasă şi pocni din degete.

– O cutie pentru bijuterii. Cum am uitat! Cred că ştiu unde e. Mă întorc imediat.

Anne aşeză hainele în dulap, aranjă pantofii noi, iar cele două sticluţe de parfum le puse pe masa de scris. Deschise geanta în care erau bijuteriile şi dădu peste cerceii de aur în formă de păianjen. Cadoul ei părea atît de insignifiant în comparaţie cu tot ce făcuse pentru ea! Încă se mai gîndea dacă să i-i dea cînd Spider se întoarse în cameră, ştergînd de praf o cutie în forma unei carapache de broască ţestoasă.

– Nu ştiu exact ce e cu ea, dar e frumuşică. Ce crezi, merge?

– E o cutie orientală de ceai. E foarte drăguţă şi se potriveşte perfect. Mulţumesc, Spider. Ai

făcut atît de multe, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Întinse mîna şi o mîngîie pe gît. Avea o voce joasă şi răguşită.

– Nu-ţi face griji pentru asta. Vreau doar să te simţi fericită şi în siguranţă aici.

Căldura atingerii sale, faptul tulburător că se aflau atît de aproape unul de altul o făcu să ofteze adînc în gînd. Mai mult decît orice pe lume voia să se apropie cu încă un pas de el, să se rezeme de corpul lui bine făcut, să-i simtă braţele înconjurîndu-i trupul şi trăgînd-o cît mai aproape. Îşi împreună mîinile pe piept, se uită în jos la cerceii de care uitase şi spuse:

– Ţi-am luat şi ţie ceva. Nu e cine ştie ce dar, imediat ce i-am văzut, m-am şi gîndit la tine.

– Mi-ai cumpărat mie ceva?

Anne aprobă din cap şi-i dădu cutia în care se aflau cerceii.

– După toate cîte ai făcut tu, mă simt stînjenită să-ţi ofer atît de puţin.

Spider luă cutia şi studie îndelung ce era înăuntru, cu faţa lipsită de orice expresie.

– Sînt nişte păianjeni mici placaţi cu aur; ştiu că de obicei porţi cercelul în formă de lamă de cuţit, dar...

Spider ridică privirea, cu ochii strălucind ca două diamante albastre.

– Sînt minunaţi, Anne. Şi e cadoul cel mai frumos pe care l-am primit vreodată.

Un zîmbet lent îi apăru pe faţa nebărbierită, apoi se apropie de ea. Plecă pentru o fracţiune de secundă capul şi se opri. Pe faţă i se puteau citi urmele unor emoţii confuze în timp ce o privea în ochi. Îşi scoase cercelul şi-i dădu cutia.

– Pune-mi-i pe aceştia noi, iubito!

Se aşeză pe taburet şi o trase între genunchii desfăcuţi. Corpul lui emana căldură, mirosea a parfum fin, bombardînd-o cu tot felul de senzaţii. Mîinile i se odihneau pe şoldurile lui Anne, părînd a arde materialul din blugii cu care era îmbrăcată Anne. Ei îi tremurau mîinile în timp ce îi punea păianjenul de aur în ureche. Avea gura uscată şi simţea cum i se oprea respiraţia. Erau amîndoi conştienţi de valul de senzualitate care îi înconjura, gata să-i înghită, ca o perdea din voal în flăcări. Mintea lui Anne era străbătută de imagini disparate. Cearşafuri roşii de satin. Corpuri goale, înlănţuite cu pasiune. Ochi albaştri, o gură flămîndă. Pielea ei lipită de a lui.

Anne încercă să alunge aceste imagini, să se tragă înapoi, dar picioarele nu o ascultau. Spider

o privi de jos, cu pupilele negre dilatate, privirea înflăcărată de dorinţă, dar nu se mişcă. Păreau că stau aşa de o veşnicie, în nemişcare. Într-un sfîrşit, Spider respiră adînc şi spuse:

– Mulţumesc, scumpa mea prietenă! Se ridică, o bătu uşor pe mînă şi se trase puţin înapoi.

– Ţi-e foame? Eu sînt mort. Cred că aş mînca cîteva porţii bune de costiţă de porc, prăjită la foc mic şi înăbuşită în sos. Tu ce-ai vrea să mănînci? Îţi plac costiţele la grătar, făcute ca în Texas?

Anne zîmbi, gîndindu-se la efortul lui de a rămîne calm. Ştia că voia să o sărute. Chiar mai mult decît atît. Oare nu voia şi ea acelaşi lucru?

– Nu ştiu dacă am mîncat vreodată aşa ceva.

– Păi, poţi să spui că n-ai trăit pînă acum dacă n-ai mîncat din costiţele făcute la grătar de Shorty. Fardează-te şi hai să încercăm felul acesta de mîncare.

Spider începu să saliveze imediat ce adulmecă mirosul deosebit de carne prăjită după ce ieşiră din parcare. Îi revenea în sfîrşit pofta de mîncare, după tot ce se întîmplase cu Anne, mai ales după momentul cu cerceii. Mai degrabă ar fi mîncat-o pe ea decît orice alt fel de mîncare, dar

se gîndi că, dacă îşi va potoli foamea cu mîncare, îi va trece şi foamea de ea.

În timp ce o conducea către prăvălia lui Shorty, rîdea de unul singur. Pe cine păcălea el? O porţie de costiţă era un substitut de nimic. Numai simţind-o lîngă el şi i se făcea foame de ea. Era pe punctul de a nu-i mai păsa că e măritată. Aproape.

Mirosul abia simţit de fum îi lovi drept în faţă cînd intrară în prăvălie. Era un loc aglomerat, strîmt, cu nu mai mult de cincisprezece mese scrijelite aflate aproape una de alta, cu o podea din lemn neşlefuit şi cu reclame pentru bere luminate de neoane.

Lamentările groaznice de la radio ale lui Willie Nelson şi zgomotul de popice se amestecau cu zumzăitul specific unei încăperi pline.

– Hei, Spider! strigară cîţiva oameni.

– Salut, amice! răspundea Spider, făcîndu-le cu mîna şi zîmbindu-le.

– Îi cunoşti pe toţi aceşti oameni? întrebă Anne în timp ce se aşezau la o masă goală dintr-un colţ.

– Numai pe unii, cu care mai stau de vorbă din cînd în cînd.

Anne îi zîmbi.

– Eşti într-adevăr o celebritate.

– Ei, sînt doar un tip de treabă pe care-l cunosc cîţiva oameni tot de treabă. Hei, Shorty! strigă înspre bărbatul care venea înspre ei. Cum stai cu inima?

– Am pierdut cîteva kilograme în greutate şi trebuie să renunţ la ţigară, dar încă mai am palpitaţii.

Shorty zîmbi cu toată gura şi îşi şterse mîna murdară de şorţul mare şi alb, adăugînd pe el încă o pată de sos.

– Cum îţi merge? întrebă el întinzîndu-i mîna.

Spider îi strînse mîna şi îi răspunse:

– Nu am de ce să mă plîng, Shorty.

O prezentă pe Anne omului acesta jovial care-şi scoase şapca de golf în semn de salut.

– Cu ce vă servesc în seara aceasta?

– Două porţii mari de costiţă şi o sticlă de bere.

– Imediat!

Cînd bărbatul voinic se îndepărtă, Anne întrebă:

– Are probleme cu inima?

Spider dădu din cap.

– Acum cîteva luni a avut o criză puternică.

– Nu mă mir. Tot ce serveşte aici e dăunător

pentru sănătate. Am observat că şi tu mănînci prea multe mîncăruri grele. Ar trebui să mănînci mai mult peşte şi mai multe vegetale.

Spider rîse cu subînţeles, mişcat de faptul că îi păsa de el.

– Cred că am nevoie de o soţie sau de o mamă care să stea cu mine şi să-mi poarte de grijă. Te-ar interesa vreunul din aceste posturi?

– Sînt prea tînără ca să-ţi fiu mamă, răspunse Anne, părînd deodată foarte preocupată de solniţă.

Spider lăsă să treacă răspunsul.

– Roscoe mi-a spus că ai o diplomă în comunicaţii.

– Da, e adevărat. Te miră?

Anne tăcu pentru o clipă.

– Ca să fiu sinceră, mă miră puţin. Mi-a spus că ai fi putut face carieră în emisiuni sportive sau în cinematografie.

– Ţi-ar plăcea mai mult de mine dacă aş fi Don Meredith?

– Cine e Don Meredith?

Spider rîse.

– Un alt texan. Un fost cowboy care a parcurs drumul între televiziune şi film. Iubito, ştiu să vorbesc impecabil dacă doresc şi mă descurc în

faţa camerelor de luat vederi, dar nu găsesc ceea ce vreau eu în New York sau Los Angeles. Tipul acela a fost bucuros să se întoarcă în Houston. Şi mai ales, după ce mi-am învăţat meseria, am constatat că îmi place la casa de amanet. Nu trebuie să port vreun costum caraghios dacă nu vreau, nu trebuie să mă iau după nimeni. Probabil că, dacă aş face altceva, aş avea mai mulţi bani, dar cîştig îndeajuns pentru cît îmi trebuie mie. Şi îmi place să cred că prietenii mei sînt oameni adevăraţi care mă acceptă pentru ceea ce sînt, nu o grămadă de paraziţi care să se gudure pe lîngă mine pentru că aş avea conturi în bancă sau numele înscris pe reclame luminoase.

Anne dădu din cap şi-şi aţinti privirea în gol.

– Nu mă refeream la faptul de a face avere.

– Ştiu că ai dreptate, dragă. Se opri cît îi servi băiatul cel mai mare a lui Shorty. Tot ce-mi trebuie e o porţie mare de costiţă, o femeie cu care să o împart şi sînt fericit.

Anne întinse mîna pe deasupra mesei şi o aşează peste a lui.

– Eşti un om bun Spider. Cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

Spider îi zîmbi recunoscător.

– Mulţumesc pentru compliment. Şi tu repre-

zinţi ceva deosebit pentru mine.

O mîngîie pe mîna fină, suplă, apoi atinse cercelul din ureche. Ameţi încă o dată, amintindu-şi cum ajunsese acolo. Înainte ca ea să observe cît suferea din cauză că o dorea atît de mult, îşi reprimă imediat orice gînd de acest fel.

– Acum să mîncăm. Cînd guşti din mîncarea aceasta ai impresia că ai murit şi ai ajuns în rai.

Ochii ei mari, căprui, se deschiseră şi mai mari cînd se uită în farfurie.

– Nu pot să mănînc tot ce e aici.

– Mai bine te-ai strădui să o faci. Să-ţi dau un şervet.

Îşi îndesă un şervet sub bărbie şi apoi îi făcu şi ei la fel.

– N-ai cum să te murdăreşti. La treabă!

Apucă bucata cea mai mare şi începu să scoată carnea de pe os, încercînd să nu rîdă văzînd-o pe Anne că apucă o bucată plină de sos pe care o ţinea cu două degete, abia ciugulind din carnea afumată de porc.

– Ştii, chiar e bună.

– Doar ţi-am spus.

Chiar dacă Spider mîncase trei costiţe în timp ce ea numai una, învăţă imediat cum să mănînce şi se repezi la farfurie cu aceeaşi poftă ca şi el.

Spider ar fi vrut să rîdă în hohote şi s-o sărute exact în mijlocul localului lui Shorty.

Aproape că înnebunea privind-o mîncînd. De cîte ori îşi lingea buzele, dorea să-i spună pe un ton tînguitor:

– Fă-mi mie aşa, iubito!

Anne se murdări cu puţin sos pe bărbie şi Spider o studie timp îndelungat. Dacă într-adevăr ar fi putut să facă ceea ce tînjea, s-ar fi urcat peste masă şi ar fi îndepărtat pata de sos cu un sărut lung şi lent.

Nu mîncă decît jumătate din ce avea în farfurie şi abia atinse garnitura de cartofi şi se sprijini de scaun oftînd, cu degetele pline de sos.

– Nu mai pot mînca.

Se uită la şervet.

– Şi nici nu mai am de ce să mă şterg. Şervetul tău e încă curat. Cum ai reuşit?

– Aşa!

Se aplecă înspre ea, îi prinse una din mîini şi-i băgă degetele în gură. I le curăţă, atingîndu-le uşor cu limba, privind-o drept în ochi. Anne înghiţi în sec, dar nu-şi retrase mîna. Cînd Spider se îndreptă către alt deget, îşi smulse deodată mîna dintr-a lui.

– Am o problemă.

Împinse scaunul şi-i explică:

– Scuză-mă, trebuie să merg la toaletă.

O privi cum pleacă legănîndu-se uşor. Fiecare unduire a corpului ei îl făcea să-şi piardă controlul. Degetele apucară strîns bucăţica de aur din ureche. Nu ştia cum avea să se descurce la noapte.

Şapte

Era sîmbătă dimineaţa. Anne stătea la măsuţa galbenă din bucătărie aşteptînd să i se usuce unghiile proaspăt lăcuite. Lui Molly, care fusese cucerită de apa de toaletă pe care Anne o împachetase frumos şi i-o făcuse cadou, i se făcu milă cînd o văzu cum se chinuie să-şi facă unghiile singură şi preluase ea această sarcină.

Dacă s-ar fi pregătit pentru o conferinţă la Casa Albă, nu s-ar fi simţit atît de panicată. Era prosteşte să fii aşa emotiv, îşi spunea în sinea ei. Îi cunoştea pe Roscoe şi pe logodnica lui, Trish,

cea care o coafase. Din grup mai făceau parte Lisa, decoratoarea şi soţul ei, care jucase fotbal împreună cu Spider. Era sigură că toţi erau oameni de treabă, dar chiar dacă pînă la începerea distracţiei puse la cale de Spider mai erau cîteva ore bune, Anne era agitată ca înaintea primului examen.

Cu o zi înainte îl întrebase pe Spider:

– Cu ce trebuie să se îmbrace cineva cînd merge să bea bere şi să asculte *boogie-woogie.*

Acesta rîsese.

– Nu mergem într-un loc pretenţios. Pune-ţi ceva comod. Ce zici de costumul acela roşu, sexy?

Molly fusese şi ea de âcord că era perfect pentru această ocazie, totuşi Anne se simţea oarecum nesigură pe sine şi în afara mediului ei obişnuit de viaţă. Dar măcar era în afara oricărui pericol. Stătea aici de mai mult de o săptămînă şi nimic nu-i arăta că Preston i-ar fi dat de urmă în Houston. Dacă maşina sau buletinul de identitate ar fi fost găsite, bătăuşii lui Preston ar fi dat deja tîrcoale pe aici.

Da, pentru moment se simţea în siguranţă în ceea ce-l privea pe Preston, dar cu Spider era o altă poveste. Chiar dacă în mod clar Spider

constituia o atracţie nemaipomenită pentru ea, întregul lui farmec nu ieşise la suprafaţă decît cu cîţiva milimetri. Ştia că dacă ea ar fi întins coarda puţin, ar ajunge cît ai clipi în patul lui cu cearşafuri roşii de satin. Necazul era că Spider o respingea, o ocolea tot mai insistent. Pe măsură ce treceau zilele, simţea cum nu mai putea rezista în faţa senzualităţii răspîndite de corpul lui. În fiecare noapte avea vise erotice cît se poate de evidente, cu imagini ale unui bărbat brunet şoptindu-i la ureche şi jucîndu-se cu corpul ei într-un mod incredibil. La gîndul cearşafurilor roşii de satin nu-şi mai păstra controlul. Era pur şi simplu obsedată de ele.

Aruncă o privire înspre uscător şi-şi aduse aminte cum aceste ceaşafuri făcea încontinuu tot felul de rotocoale. Propriile emoţii se rostogoleau şi se unduiau în acelaşi fel.

Ziua se scurgea alene. Spider lucra ceva cu contabilul său, iar magazinul era aglomerat. Anne se plimba prin dreptul rafurilor, căutînd parcă comori ascunse şi o observă pe femeia cu părul sur şi cu pelerina cu nurcă.

– Bună ziua, o salută Anne. Sînteţi doamna Bremmer, nu-i aşa?

Femeia zîmbi.

– Da, şi tu trebuie să fii Anne.

– Să vă ajut să găsiţi ceva?

– Nu, draga mea. Mă foiesc numai pe aici. Nu mă lua în seamă!

Femeia cu figură de bunicuţă zîmbi dulce, iar Anne îi întoarse zîmbetul.

Din moment ce era atîta treabă în magazin, se hotărî se se plimbe prin magazia din spate. Tot umblînd încoace şi încolo printre stivele cu mărfuri, ceva îi atrase atenţia.

Dădu la o parte o planşetă apoi, ridicîndu-se în vîrful picioarelor, îndepărtă un aparat de radio şi ajunse la o pendulă de porţelan, pe jumătate ascunsă.

– Ce faci aici? ţipă Spider.

Luată prin surprindere, tresări, dar nişte mîini mari îi cuprinseră mijlocul şi o ajutară să-şi menţină echilibrul.

– M-ai speriat de moarte. Voiam să mă uit la pendula aceasta.

Arătă pendula ornată şi spuse:

– Cred că trebuie să fie un *Meissen.*

Spider îşi slăbi îmbrăţişarea.

– Lasă-mă să o scot eu.

Ridică pendula prăfuită şi o aşeză pe o ladă.

– De ce nu ne-ai chemat pe Boots sau pe

mine? N-ar trebui să umbli singură prin toată harababura asta.

– Spider, sînt pe deplin capabilă să ridic o pendulă. Toată săptămîna te-ai purtat cu mine ca şi cum aş fi fragilă şi neajutorată. Nu sînt aşa. Era vorba să lucrez pentru tine, dar cum să-mi cîştig salariul dacă tu faci totul în locul meu?

– Iubito, ţi-ai cîştigat salariul din plin pe săptămîna aceasta. Comisionul obţinut pe vasul acela verde pentru bomboane şi ar fi îndeajuns ca să-mi dai toţi banii pe care ţi i-am împrumutat.

– Nu e un vas oarecare pentru dulciuri. E o bombonieră orientală de jad. Şi ce comision?

– Zece la sută din banii obţinuţi pe orice lucru amanetat şi revîndut.

Urmărindu-l neîncrezătoare, întrebă:

– Asta e ceva anume inventat pentru mine sau e valabilă pentru oricine?

– De ce, iubito? Doar nu crezi într-adevăr că aş inventa aşa ceva doar pentru tine.

Părea nevinovat. Prea nevinovat. Anne ar fi dorit să spună da, ea chiar credea că el era în stare de aşa ceva. De cînd se afla aici era foarte atent cu ea. De fapt, purtarea lui era aproape ameninţătoare. Dar oftă în sinea ei şi se hotărî să ignore pentru moment această problemă.

– În orice caz, bomboniera încă nu s-a vîndut. Luni vine un client de la Galeria de artă pentru ea şi pentru carpetă.

– Da, am uitat de carpetă. Vezi, un alt comision. Şi mai spui că nu-ţi meriţi salariul. De ce nu te duci să-ţi faci unghiile sau orice vrei tu?

– Spider, tocmai mi-am făcut unghiile şi nu sînt sigură că acea carpetă pe care am găsit-o e într-adevăr una originală, stil *Chichi,* pentru rugăciune.

– Ba da, sînt sigur. Arată exact ca în fotografia din cartea pe care ai luat-o de la bibliotecă. Vezi, faci mai mult decît te pot plăti eu. Niciodată nu mă gîndisem să iau legătura cu galeriile de artă şi să le vînd obiecte de artă. O luă de braţ. Ce ar fi să mergem să mîncăm îngheţată la cornet? Pun pariu că îţi place fisticul.

Încerca să o îndepărteze de la orice începea să facă, în acelaşi stil alunecos pe care îl adoptase întreaga săptămînă. Nici un argument de-al ei nu-l convingea să nu o mai trateze ca pe un oaspete de onoare ci ca pe un simplu angajat. De data aceasta, Anne fu mai hotărîtă.

– Spider, nu vreau nici o îngheţată. Vreau să şterg praful de pe pendula aceasta şi să verific marca de fabricaţie. Îmi aduce aminte foarte mult

ca design cu un ceas pe care-l ţinea mama pe poliţa din dormitor. Dacă e un *Meissen* şi poate fi reparat, e foarte valoros.

Spider se încruntă înspre obiectul din porţelan, bogat ornamentat cu flori şi heruvimi, avînd deasupra un zeu roman.

– Nu-mi pot da seama de ce ar da cineva bani pe aşa ceva. Arată ca un lucru de tombolă. Cred că se află aici de cînd am cumpărat magazinul, dar dacă tu doreşti să îl cureţi, te ajut şi eu. Unde vrei să-l aşezi?

Îl luă într-o mînă şi Anne ţipă cînd văzu cum umblă el, cu un lucru atît de preţios.

– Îl iau eu, spuse ea, luîndu-i pendula din mînă şi ţinînd-o cu grijă. Pune prosopul acesta pe masă.

Întinse prosopul pe masă, aşează pendula pe prosop şi începu să cureţe praful şi murdăria care se adunaseră de ani de zile. În timp ce ea lucra, Spider stătea rezemat de un frigider, cu mîinile încrucişate şi o urmărea.

– Zici că mama ta avea un ceas ca acesta?

– Da.

– Avea multe lucruri din acestea?

– Avea ceva.

– Cît valorează unul?

– Nu sînt sigură, dar dacă e *Meissen,* l-aş estima la preţul de trei mii pînă la cinci mii dolari.

– Dumnezeule mare!

Anne rîse.

– Nu sînt lucruri de tombolă.

– Mi-ai spus că mama ta a murit vara trecută. Ţi-a lăsat totul ţie?

– Da.

Anne se opri din lucru şi-l privi cu atenţie.

– De fapt, ce vrei să mă întrebi? De ce sînt fără nici un ban şi mă ascund într-o casă de amanet din Houston din moment ce am o casă plină de obiecte de valoare?

Se gîndi imediat cu jind la galeria de artă pe care o crease cu mîna ei.

Spider îi răspunse cu una din privirile lui prelungite, seducătoare, dar în care se mai putea citi şi gîndul „ m-ai prins".

– Nu te supăra aşa de tare. Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre tine, dar sînt curios din fire. De acum ar fi trebuit să-ţi dai seama că poţi avea încredere în mine.

Anne se uită încă o dată la pendulă şi o termină de şters în grabă. Da, avea încredere în el. Nu era gata să-i spună totul, dar era datoare să-i povestească măcar o parte din ceea ce se

întîmplase.

– Sînt singura moştenitoare a averii lăsate de mama mea, avere care include şi casa şi tot ce se află în ea. Dar nu am acces la moştenire. Din nefericire, Preston locuieşte acolo şi are controlul asupra a tot ce am.

– Da, ştiu, Preston. Pronunţă numele cu dezgust. Nu înţeleg de ce nu-ţi iei un avocat să scapi o dată de ticălos.

– Ce uşor e pentru tine să spui asta! Tăcu şi se strădui să pară liniştită. Cînd se întoarce Vicki, exact asta vreau să fac.

– Iubito, nu trebuie să o aştepţi pe Vicki. La naiba, oraşul nostru geme de avocaţi foarte buni. Chiar am un prieten...

– Spider, voi rezolva singură această problemă. Subiectul e închis. Dă-mi te rog cartea aceea de lîngă bibelourile de porţelan.

Spider se forţă să zîmbească.

– Imediat, doamnă!

Spider ciocăni la uşa de la baie.

– Mai ai mult?

Îşi pieptănă încă o dată părul de-abia spălat, dîndu-i forma de la început, pe care ajunsese să o adore, trase aer în piept şi deschise uşa. Spider o studie cu atenţie o clipă, apoi scoase un şuierat ascuţit.

– Eşti sigur că totul e în regulă?

Îşi muşcă buzele şi începu să se joace cu eşarfa de culoare roşu aprins pe care o ţinea deasupra costumului. Niciodată nu mai fusese atît de preocupată de felul cum era îmbrăcată. Pînă atunci se îmbrăcase mereu în stilul clasic, cu costume cu tăieturi simple şi culori neutre. Nu-şi dădea seama de ce e atît de agitată, din moment ce Spider era îmbrăcat cu cizmele lui obişnuite, cu blugii, cămaşa neagră şi geaca de piele căruia îi era credincios.

– Întoarce-te!

Se întoarse încet. Îi simţea privirea arzătoare pătrunzînd dincolo de materialul roşu, vaporos.

– Iubito, dacă ai arăta şi mai bine decît atît, ar trebui să-mi pun cămaşa de forţă.

Îi zîmbi, ceea ce o făcu să simtă că ia foc. Se strădui să rîdă şi îl apucă de braţ.

– Spider, faci minuni cu o femeie.

– Ţi-ai luat pantofi cu care să poţi dansa?

Anne ridică puţin piciorul ca să-i arate pantofii

care i se potriveau perfect.

– Dar n-am dansat niciodată – cum îi zice?

– *Boogie-Woogie.* Am impresia că nu prea ai fost prin localuri de dans, dar stai liniştită, o să te descurci.

Luă portofelul şi geanta de pe patul lui Spider, reuşind să ducă la capăt această grea sarcină fără a-i aluneca privirea înspre cearşafurile roşii. O luă de braţ şi ieşiră amîndoi din cameră, Spider cîntînd din toată inima, pe nas: „În adîncul sufletului meu..."

Cîteva minute mai tîrziu coborau din camionul negru şi se strecurau cu greu printre maşinile din parcare, către o clădire cu acoperiş de ţiglă împodobită ici şi colo cu lumini ca de Crăciun.

La intrare, se afla o firmă glabenă pe care scria „San Antone Rose".

Cum deschiseră uşa fură întîmpinaţi de ritmuri stridente de muzică country şi de ţipete de „A-ha! A-ha!" Pereţii se cutremurau de atîta zgomot şi mişcare, iar Anne simţea cum sîngele îi curge mai repede prin vine.

Băuturile erau servite într-un ritm uluitor de la trei tejghele, decorate la întîmplare cu cactuşi din neoane, în spatele cărora se aflau hărţi ale Texas-ului. Erau oameni peste tot şi un disc-jokey

schimba discurile, cu spatele aflat la un perete tencuit cu ghips.

Aproape că încăperea era atît de întunecată şi plină de fum, încît Anne nu vedea prea bine. Spider se aplecă şi îi ţipă în ureche.

– Ţine-te de mine ca să-i găsim pe ceilalţi!

– Hei, Spider! strigă cineva din partea opusă a încăperii.

Se uitară prin mulţime şi-l văzură pe Roscoe agitîndu-şi şapca de baseball şi, făcîndu-şi cu greu loc, mai cu mîinile sau cu coatele, mai cu pieptul, ajunseră la masa de lîngă ringul de dans. Anne îi salută pe Roscoe şi pe Trish, apoi zîmbi către Spider care i-i prezentă pe Wally şi pe Lisa.

De-abia se aşezară cînd se apropie o chelneriţă cu o pălărie de cowboy pe cap, gata să ia comanda.

– Ce zici de o bere? încercă Spider să o întrebe, cu glasul răzbindu-i cu greu prin forfota datorată perechilor care dansau în ritmul alert al muzicii, scuturînd parchetul. Trebuiau să ţipe unul la altul.

– De acord, răspunse ea, uitîndu-se la băuturile celorlalţi care, toţi, serviseră bere în halbe înalte. În încăperea cu pereţii acoperiţi de capete împăiate de cerb şi postere cu peisaje mexicane

domnea o atmosferă care nu prea se potrivea cu vinul alb pe care l-ar fi dorit şi pe care-l servea de obicei.

Era greu să te faci auzit din cauza zgomotului continuu, dar îi mulţumi Lisei pentru aranjatul camerei; Lisa era o femeie roşcată, îmbrăcată cu o cămaşă verde şi pantaloni largi.

– Apreciez sincer ajutorul tău.

Lisa îi zîmbi deschis.

– Mi-a făcut plăcere. Sper că-ţi place şi, Dumnezeu e martor, faţă de cum arăta camera, orice schimbare ar fi produs o îmbunătăţire. Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp, dar Spider mi-a zis că era ceva urgent. Dacă doreşti, o să mai trec pe acolo săptămîna viitoare.

– Ar fi minunat.

– Vino, iubito, să facem cîţiva paşi împreună!

Spider o trase de mînă pe Anne şi o ridică de pe scaun.

– Dar nu ştiu să dansez.

– Nu-i nimic. Mai întîi te uiţi la mine, îi spuse în timp ce se îndreptau către ringul de dans. Făcu cîţiva paşi şi îi zise tare:

– Fă-i pe aceştia şi eu mă ocup de restul. E foarte uşor, odată ce intri în ritm.

După cîteva încercări eşuate şi cîteva partide

de rîs, Anne descoperi că era într-adevăr uşor. Şi distractiv. În curînd, acoperiră cu paşii lor întreg ringul de dans, alături de ceilalţi dansatori. Spider era un dansator excelent şi o conducea de minune.

– Eşti într-adevăr bun, îi spuse.

– Bineînţeles că sînt, pentru că dansez de ani de zile, dar nu mă compar cu cei de pe aici.

– Mai eşti şi modest pe deasupra.

Spider rîse, apoi o învîrti şi o luă în braţe.

Între o bere şi o glumă cu prietenii de la masă, Spider o învăţă *Polka,* iar Roscoe insistă să o înveţe *Swing texan.* Wally, care era chiar mai înalt decît Spider şi cîntărea aproximativ o sută de kilograme, o invită la vals. Era uimitor de graţios, într-un timp record fu capabilă să recunoască melodii scrise de Willie Waylon şi Reba Randy.

– Trebuie să luăm o pauză, spuse Trish şi toate se îndreptară către toaletă, a treia oară în ultimele trei ore.

– E de la bere, îi explică Trish lui Anne, ocolind o fată cu blugii strînşi pe corp şi cu o pălărie de cowboy pe cap, care cînta pe scenă.

– Tu şi Spider faceţi un cuplu minunat, îi spuse Lisa în timp ce se spălau pe mîini. E nebun după tine, judecînd după felul cum se poartă. Nu l-am

mai văzut aşa atras de nici una pînă acum.

Trish o lovi în joacă pe Lisa şi-şi dădu ochii peste cap.

Anne fu cuprinsă de o emoţie stranie, de scurtă durată, dar intensă. Dacă nu ar fi ştiut exact cum stau lucrurile, ar fi crezut că era geloasă. Dar, bineînţeles, era o prostie, din moment ce ea şi Spider erau prieteni, pur şi simplu. Anne reuşi să rîdă de gafa Lisei şi se întoarseră toate trei la masă.

Toată lumea dansa sau se juca la jocurile electronice din colţurile încăperii şi bea tot mai multă bere. Anne nu-şi aducea aminte să se mai fi distrat vreodată aşa. Prietenii lui Spider erau atît de naturali şi de deschişi! O acceptaseră în cercul lor intim de parcă i-ar fi aparţinut din totdeauna.

Începu o muzică lentă şi Spider o luă de mînă.

– Vino, e cîntecul nostru.

Anne rîse şi se ţinu în spatele lui pînă la ringul de dans.

– Nebunule, nu avem un cîntec al nostru!

– Acum avem, răspunse Spider şi o strînse în braţe.

– Cred că am băut prea multă bere, spuse Anne, lăsîndu-se cu totul în braţele lui. De-abia

mă mai ţin pe picioare.

– E foarte bine aşa, iubito. O să am eu grijă de tine. Sprijină-te de mine.

Chiar dacă era cu mult mai mică decît el, Anne părea că se potrivea exact în braţele lui. Se mişcau în ritmul lent, hipnotizant al muzicii, el cu capul puţin aplecat, iar ea cu fruntea odihnindu-se de obrazul lui. Erau atît de aproape, încît nici o rază de lumină nu ar fi încăput între ei; păreau că dansează împreună de o viaţă.

Spider îi luă mîna pe care pînă atunci i-o ţinuse în mîna lui, o puse pe umăr şi o abandonă acolo. Era cu amîndouă braţele în jurul ei şi o strînse tare la piept. Închise ochii şi savură această desăvîrşită abandonare a ei în braţele lui. Doamne, îi plăcea şi ei atît de mult. Mai tîrziu avea să plătească pentru asta, dar acum ajunsese în paradis. I-ar fi plăcut să danseze aşa mereu.

– Ai miros de floare.

Anne suspină şi apăsă fruntea de obrazul lui şi, clătinîndu-se pe picioare, încerca să se apropie tot mai mult de el.

– Spider?

– Da.

– Cred că m-am cam ameţit.

– Şi eu la fel.

– Şi, e bine?

– Probabil că nu.

– Te deranjează?

– În nici un caz, nu.

Anne murmură.

– Nici pe mine.

Rămaseră pe ring şi în timpul dansului următor. Cei din jur dansau în ritmul alert al noului cîntec, dar ei continuau să danseze după propria lor muzică, lentă, seducătoare. Cînd se termină şi acest cîntec, din păr îi curgeau picături de transpiraţie şi era tulburat la maximum. Dacă ar fi fost cu oricine altcineva în afară de Anne, ar fi scos-o afară, ar fi dus-o la camionul din parcare şi ar fi făcut dragoste cu ea chiar pe locurile din faţă.

Dar nu era cu altcineva. Era cu Anne. Măritată! ţipă o parte din raţiunea lui. Adu-ţi aminte de promisiunea făcută!

Promisiuni, la dracu, era înfierbîntat la culme şi suferea îngrozitor. Niciodată în viaţă nu mai dorise pe cinva cum o dorea pe ea. Fiecare curbă a corpului ei îi stăruia în amintire, incendiindu-l. Parfumul ei îl făcea să i se usuce gura. Şi ea îl dorea; ştia foarte bine că şi ea îl dorea la fel de mult.

Dar se strădui să zîmbească şi spuse:

– E tîrziu. Eşti gata să mergem acasă, dragă?

Anne îl privi înfocată, cu ochii mari căprui care acum erau întunecaţi şi arzători.

– Sînt gata cînd vrei tu.

În timp ce mergeau acasă, Anne rămase rezemată de Spider. Nu schimbaseră nici o vorbă, dar Anne ştia că o doreşte. Ar fi fost proastă să nu-şi dea seama de asta, mai ales de cînd dansaseră împreună. Şi Anne Foxworth Jennings – pardon! Anne Jennifer Webb nu era o proastă.

Îşi schimbase hotărîrea anterioară de a păstra o relaţie platonică. Relaţia lor putea să nu aibă nici un viitor, dar prezentul era înnebunitor. Şi avea de gînd să trăiască din plin acest prezent. Poate că un bărbat ca Spider îţi apare doar o dată în viaţă şi nu voia să scape această ocazie.

Îl mîngîie pe picior. Spider tresări şi Anne chicoti.

– Îmi plac prietenii tăi. Sînt foarte distractivi.

– Şi lor le-a plăcut de tine. Sînt oameni cumsecade.

Îşi plimbă mîna mai sus. Spider i-o înşfăcă şi o trase înapoi.

– Femeie, ce faci? Anne chicoti din nou. Cred că ai băut prea mult.

– Da, da!

Se alinta la umărul lui, frecîndu-şi obrazul de geaca de piele. Nu era de mirare că îi plăcea să o poarte; era deosebit de fină. Dacă ar fi trăit o sută de ani şi tot nu ar fi uitat parfumul lui atît de deosebit.

Opri camionul.

– Am ajuns acasă.

O ajută să coboare, umblînd cu ea cu mai multă grijă decît cu un bibelou de porţelan. Anne îl privi cu atenţie cît descuie uşa de la intrare şi deblocă alarma, îi studie bărbia întunecată, curba sinuoasă a buzelor, mîinile agile şi puternice. Îşi imagina aceste mîini mîngîindu-i corpul dezgolit şi tot trupul îi fu învăluit de dorinţă. Aceasta era noaptea cînd va face dragoste cu cel mai seducător bărbat de pe pămînt. La naiba cu urmările!

– Bun venit înăuntru, drăguţo, rosti Turk.

Anne rîse.

– N-o să uit niciodată clipa cînd am intrat aici prima oară. Eram îngrozită.

– Şi acum?

Anne zîmbi.

– Nu mai sînt.

Spider închise uşa în spatele lor şi conectă din nou alarma. Anne se întreba dacă vor merge în dormitorul lui sau al ei. Oare să facă mai întîi un duş şi să se îmbrace cu cămaşa de noapte pe care o cumpărase cu cîteva zile în urmă? Probabil că pur şi simplu se vor dezbrăca unul pe altul, încet, sărutîndu-se, mîngîindu-se, explorîndu-şi trupurile.

O conduse prin magazin, apoi prin hol, cu o mînă încă pe spatele ei. Lui Anne i se auzea inima bătînd şi avea respiraţia întretăiată. Nu voia să mai facă nici un duş. Îl dorea acum. Se opriră în faţa uşii şi Anne îl privi în faţă. El zîmbi.

– Noapte bună, dragă.

O atinse pe obraz cu un gest frăţesc. Îi ură somn uşor, se întoarse şi plecă. Înlemnită, Anne strigă după el:

– Unde te duci?

– Mă duc afară să lucrez cîteva ore la un echipament.

Anne încă se mai simţea umilită cînd ieşi de sub duş; se uscă şi se îmbrăcă cu cămaşa de

noapte cea nouă. Vorbea de una singură în timp ce mergea cu paşi apăsaţi prin camera lui Spider, apoi traversă holul înspre camera ei. Se urcă în patul moale şi-şi trase cuvertura peste cap. Dar nu putea să doarmă. Îl auzi pe Spider cînd intră în hol. Auzi duşul, apoi îl auzi cum se trînteşte între perne.

Era complet trează. Trebuia să meargă la baie – tot berea. Încerca să se abţină, dar nu mai rezista.

Singurul drum către baie era prin camera lui Spider. Se ridică şi merse în vîrful picioarelor pînă la baie. Era linişte totală, aşa că păşea cît de încet posibil, să nu facă nici un zgomot.

Ieşi din baie şi se strecură pe uşă, afară din cameră, cînd Spider mormăi:

– Sînt treaz.

– Îmi pare rău, spuse ea, berea e de vină.

Mult timp după ce ieşi, Spider rămase în acelaşi loc, inhalînd parfumul ei persistent. O dorea atît de mult, încît era tentat să se lege singur cu mîinile de pat ca să nu se ridice şi să plece după ea.

După o oră mai era încă cu ochii deschişi. Era obsedat de ideea de a se plimba cu gura pe fiecare centimetru pătrat al pielii ei. Dumnezeule,

nu mai putea rezista! Simţea că-şi pierde minţile.

O auzi cum vine iar la baie în vîrful picioarelor. Privirea i se opri involuntar asupra uşii închise. Cînd se deschise uşa şi o văzu, se simţi de parcă l-ar fi văzut pe King Kong. Era îmbrăcată cu o cămaşă lungă şi subţire, dar ai fi zis că era dezbrăcată. Lumina de la baie îi făcea cămaşa de noapte transparentă şi vedea prin ea fiecare amănunt, fiecare mlădiere a corpului ei.

– *La naiba, femeie!* ţipă el. *Ce tot încerci să-mi faci?*

– Îmi pare rău. Am încercat să nu te trezesc. Tot berea e de vină.

Spider îşi puse mîna pe ochi şi lăsă să scape cîteva înjurături.

– Mor. Tu mă omori.

Se afundă în pat şi se uită la Anne, care stătea acolo cu o privire neliniştită. Lumina venită din spate îi sublinia corpul ca un reflector. Semăna cu un înger cu părul blond; o femeie seducătoare cu gura de miere. Şi putea fi a lui, o dorea. Chiar acum! Anne îi puse mîna pe pieptul gol.

– Spider, ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat? Te doresc atît de mult încît nu-mi mai pot ţine firea. Iată ce s-a întîmplat!

Anne rîse pe înfundate.

– Asta e tot?

Mîna descria leneşă un cerc în aer.

– Putem găsi imediat un remediu.

Spider o apucă violent de umăr.

– Dar am promis.

– Te absolv de această promisiune.

Se aplecă şi-l sărută uşor pe începutul de barbă. Acest sărut îl atinse ca o minge de foc şi aproape îşi plecă fruntea ca pentru un nou sărut. Abia păstrîndu-şi controlul şi ţinînd-o cu mîinile de faţă, îi spuse:

– Iubito, eşti măritată. Nu ştii că nu mă încurc cu femei măritate? N-am făcut-o niciodată. Mi s-a întîmplat mie şi nu vreau să o fac altcuiva.

Anne zîmbi.

– Iubitule, rosti tărăgănat, nu sînt măritată.

– Eşti divorţată?

Îşi scutură capul în semn că nu.

– N-am fost niciodată măritată.

– Atunci cine dracu e Preston?

Opt

– Fratele tău vitreg?

Anne încuviinţă şi-şi plimbă degetele prin părul ondulat şi mătăsos de pe pieptul lui. Ochii lui, cu pupilele mărite şi aruncînd flăcări albastre, se opintiră într-ai ei, iar vocea îi era ameninţătoare.

– Iubito, ai de dat o groază de explicaţii!

O luă cu putere în braţe şi ea rîdea în timp ce el o trăgea deasupra; o trînti apoi peste cearşafurile roşii, răcoroase. Cu o mişcare rapidă ca de fulger o încolăci şi o prinse ca într-o capcană, cu mîinile de o parte şi de alta a capului ei.

– Dar asta mai tîrziu.

Îşi depărtă buzele şi gura parcă îi luă foc; un urlet sălbatic creştea din gîtlejul lui şi îi acoperi gura cu un sărut devorator, incendiator. Anne gemu şi-şi încolăci braţele în jurul spatelui lui lat. Continuară să se sărute cu ardoare, gemînd, cu gurile flămînde, atingîndu-se şi muşcînd una din alta fără încetare.

Îşi desprinse buzele de pe gura ei şi o sărută cu aceeaşi pasiune pe gît. Limba lui era ca o bucată de catifea în flăcări. Cînd ajunse în dreptul sînilor, Anne se arcui din spate şi scoase un geamăt prelung venit din adîncuri. Spider îşi freca faţa de materialul fin al cămăşii de noapte; îi dezveli cu nerăbdare pieptul, împingînd în jos cămaşa transparentă. O sărută înfocat pe fiecare sîn, limba rotindu-se în jurul sfîrcurilor tari.

– Iubito, eşti aşa de dulce!

Îi atinse cu buzele uşor, cu tandreţe, sfîrcul unui sîn. Fiecare sărut o înnebunea şi îi înfierbînta sîngele. Avea respiraţia întretăiată de minunea acestor săruturi şi-şi plimba mîinile pe spatele lui dezgolit.

– Lasă-mă să-ţi scot cămaşa, spuse. Vreau să te privesc.

Anne se ridică în genunchi; Spider îi scoase

cămaşa, o mototoli, o aruncă pe podea şi începu să-şi plimbe ochii şi mîinile peste tot corpul ei.

– Am visat la asta. În patul acesta am stat treaz şi mi te-am imaginat aici. Doamne, eşti mai frumoasă decît îmi puteam imagina!

Anne încercă să vorbească, dar era cu respiraţia tăiată de atîta dorinţă. Fiecare mişcare a lui era plină de erotism. Avea muşchii încordaţi şi era de o frumuseţe întunecată, dezlănţuită. Era extrem de bine făcut. Anne nu era în stare decît să-i murmure numele.

Cu ochii arzători şi cu gura întredeschisă se aşează în genunchi la picioarele ei. Ridică mîinile şi îi mîngîie picioarele, privindu-şi degetele cum alunecă pe pielea fină. O apucă de glezne, îi sărută fiecare călcîi în parte, aşezîndu-l apoi pe umăr.

Cu mîinile începu să-i exploreze picioarele. Întîi călcîiele, apoi gambele, coapsele; mai sus. Apoi se opri, degetele îi întîrziară într-o mîngîiere blîndă, atingîndu-i uşor pielea fină. Ciudat, Anne nu se simţea deloc stînjenită sau ruşinată, simţea numai o dorinţă devastatoare şi o senzaţie feminiască de mîndrie şi forţă. Gemea uşor în tot timpul acestei mîngîieri agonizante şi el continua să-i venereze trupul cu mîinile şi cu ochii.

Înfiorîndu-se, Spider închise ochii, trase aer în piept şi rosti cu un glas tremurător:

– Iubito, voiam să dureze mai mult. Voiam să ating şi să gust fiecare bucăţică din tine, dar amîndoi sîntem pregătiţi, nu mai putem aştepta.

Deschise ochii şi se uită la ea cu ochii măriţi de dorinţă.

Corpul lui minunat străluci în timp ce se ridica.

– Şi eu te doresc, iubitule. Acum!

Rostogolindu-se către marginea patului, îi desfăcu uşor picioarele, aplecîndu-se să o sărute pe buzele înfiorate de plăcere.

– Anne, pur şi simplu m-ai pus pe foc! gemu el, mîngîindu-o şi ridicînd-o dintre cearşafurile alunecoase de satin.

Încercă să o pătrundă lent, dar Anne îşi încolăci mîinile şi picioarele în jurul lui implorîndu-l:

– Mai repede!

Cu o mişcare violentă începură să facă dragoste. Corpurile le erau înlănţuite, fierbinţi. Se repezeau unul la altul, se întîlneau şi se depărtau, dînd şi cerînd mai mult în schimb; nu era nimic liniştit sau blînd în felul în care făceau dragoste. Era ceva sălbatic, primitiv, pămîntesc. Spider aproape o lovea şi ea cerea mai mult, se ridica să-l întîlnească, se mişca înapoi, într-o parte şi-n

alta, căutînd cît mai multă plăcere.

Îl muşcă de umăr şi-l zgîrie pe spate. Înnebunită, cu tot corpul ud de transpiraţie, îl rugă să se oprească, neştiind ce se întîmpla. El strecură o mînă între ei doi şi o mîngîie înfocat. Întregul ei corp luă foc, apoi fu cuprins de o explozie de senzaţii desăvîrşite. Lăsă să-i scape un ţipăt.

– Iubito, murmură el, oprindu-se pînă cînd spasmele de plăcere slăbiră în intensitate. Apoi începu din nou.

– Oh, Spider, şopti ea, simţind cum plăcerea creştea în intensitate. Se întîmplă iar.

Spider rîse satisfăcut, îi mîngîie uşor buzele cu gura înainte de a începe s-o sărute. Cînd Anne ajunse din nou la orgasm, Spider ţipă împreună cu ea, cu faţa cuprinsă parcă de o expresie de luptă crîncenă; îşi plecă fruntea, avînd corpul încă încordat.

Stăteau liniştiţi, îmbrăţişaţi. Spider o apăsa cu greutatea lui. Nu se mişcă pentru o bună bucată de timp. Capul i se odihnea pe umărul ei şi respiraţia lui neregulată o gîdila pe gît. Anne îi mîngîia spatele, bucurîndu-se la fiecare atingere aspră sub degetele ei fine.

Îl muşcă puţin de lobul urechii drepte, zîmbind înspre păianjenul de aur pe care-l simţi acolo.

Spider nu mai purtase nimic altceva de cînd i-l dăruise. Anne îşi plimbă degetele prin părul lui bogat şi îi îndepărtă cîteva şuviţe de pe frunte.

– Spider? şopti ea, purtîndu-şi mîinile pe umerii lui largi.

– Iubito, cred că nu mai sînt în stare de nimic acum. Mai lasă-mă cîteva minute.

Anne chicoti şi-l bătu pe spate.

– Dă-te jos, uriaşule. Eşti greu.

Îşi puse mîinile în jurul ei şi se rostogoli, trăgînd-o şi pe ea pînă cînd ajunse peste el. O mîngîie prin păr şi-i atinse buzele.

– Îmi pare rău că am fost atît de vijelios cu tine, iubito. Te doream atît de mult încît nu m-am putut stăpîni. Te-am rănit cumva?

Anne scutură din cap şi rîse mulţumită.

– Şi eu am fost la fel de nestăpînită. Nu ştiu, parcă intrase ceva în mine.

El ridică o sprînceană şi zîmbi într-un colţ.

– Eu ştiu. Eram eu.

Rîzînd, îl bătu în joacă peste faţă.

– Nu ţine.

O înconjură cu amîndouă braţele şi o strînse cu putere.

– Doamne, Anne, sînt înnebunit după tine, îi declară cu o voce din care răzbătea emoţia. Apoi,

pe un alt ton: Eşti al naibii de bună în pat.

– Nu e un lucru prea romantic cel pe care l-ai spus.

Îl lovi uşor în coaste şi Spider se trase înapoi.

– Te gîdili.

– Ba nu.

Dar adevărul era că se gîdila. Lui Anne îi făcu o adevărată plăcere să-l chinuie în timp ce se încăierau în joacă peste cearşafurile mototolite pînă cînd începu să rîdă şi să ceară îndurare.

Făcură duş şi apoi făcură din nou dragoste. Aranjară patul şi dormiră împreună; Spider o ţinea lipită de el ca şi cum ar fi vrut-o mereu în preajma lui. Se treziră puţin după răsărit. În tot acest timp nici unul nu aduse vorba de Preston. Dar cînd Anne se trezi, îl găsi pe Spider întins lîngă ea, cu capul sprijinit într-un cot, privind-o insistent cu ochii lui albaştri.

– Ai o groază de lucruri să-mi explici, îi spuse. Vrei mai întîi nişte cafea?

Anne încuviinţă din cap.

– Imediat.

Cît timp Spider era plecat, se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi intră în baie. Îşi peria părul încurcat, încercînd să se hotărască ce să-i spună şi cît să-i spună.

Adevărul. Tot adevărul. Nu merita mai puţin.

O luă frigul, îmbrăcată fiind numai cu cămaşa subţire şi-şi trase pe umăr geaca neagră de piele, netezi patul şi se aşeză pe marginea lui în aşteptare.

Credea că o să fie supărat pentru că îl minţise şi gîndul că e supărat sau dezamăgit de ea o făcea să sufere. Mîngîia absentă pielea roasă a gecii. Îi trecu prin minte că modul cum va reacţiona e extrem de important. Era gata-gata să se îndrăgostească de Spider Webb, proprietarul unei case de amanet, fost jucător de fotbal, un bărbat aflat foarte departe de lumea pe care o cunoscuse pînă acum. Era un gînd înnebunitor, înspăimîntător. Cînd ajunsese să ţină atît de mult la omul acesta? Poate după noaptea trecută? Sau totul se întîmplase gradat, fără ca ea să-şi fi dat măcar seama? Va înţelege, probabil, cînd îi va explica totul.

Spider se întoarse, îmbrăcat numai în blugi, cu fermoarul descheiat. Avea părul ciufulit, barba deja începea să-i crească şi numai o privire scrutătoare a ochilor lui albaştri, scînteietori, o făcu să-i sară inima din piept.

– De ce te-ai sculat din pat? Am adus cafea. Şi nişte pîine prăjită pe care am făcut-o pînă a fost

gata cafeaua.

– Parcă ai fi folosit o pîine întreagă.

Spider zîmbi.

– Mi-e o foame de lup. În plus, trebuie să mă păstrez în formă.

Aşează tava pe noptieră, rezemă pernele de lada patului şi trase din nou cuvertura.

– Intră în pat ca să-ţi fie cald la picioruşe.

Anne făcu întocmai şi Spider o înveli cu cuvertura, îi puse tava în braţe şi un şervet sub bărbie. Se trase mai aproape de ea, îi unse o felie cu unt şi cu dulceaţă de struguri şi insistă să o hrănească numai el.

Anne întrebă:

– Şi tu, ce faci?

– Te-am păcălit. Am mîncat deja cîteva felii în bucătărie.

– Nu, voiam să te întreb dacă nu ţi-e frig.

Pe faţă îi înflori un zîmbet lent, obraznic.

– Ţi-am spus că sînt călduros din fire.

Anne rîse şi Spider îi îndesă în gură o altă felie de pîine prăjită.

Cînd terminară de băut cafea şi pe tavă nu mai erau decît cîteva firimituri, Spider aşeză tava pe parchet. Opinti călcîiele de marginea patului, îşi puse coatele pe genunchi, îşi împreună mîinile

şi se aplecă puţin înainte.

– Acum putem sta de vorbă.

Anne îl privi o clipă, după care trase aer în piept.

– Eşti supărat pe mine?

– Arăt eu supărat?

– Nu, dar... te-am minţit.

– Da, ştiu, iubito şi vreau să ştiu de ce.

– Păi, la început a trebuit să-ţi explic de ce foloseam un alt nume faţă de cel de pe permisul de conducere. Era explicaţia cea mai la îndemînă.

Spider clătină din cap.

– Şi apoi?

– Spider, ţin la tine. Am încredere în tine. Trebuie să-ţi spun adevărul. N-am încotro.

– Ce e cu Preston acesta, fratele tău vitreg? Chiar te urmăreşte?

Anne clătină din cap şi îi povesti de moartea mamei sale, de cererea în căsătorie, de discuţia pe care o auzise din întîmplare între Preston şi Bradley, directorul FBI, chiar în noaptea în care se întorsese acasă. Trăsăturile lui Spider se încordară şi ochii îi deveniră reci ca gheaţa.

– Ticălosul! Ar merita să-i scoţi ochii şi să-i prăjeşti la foc mic.

Anne continuă:

– Am şi dovezi. După ce am auzit ce i-a spus lui Bradley, am fost atît de speriată, încît am stat ascunsă un timp într-o firidă din hol, în timp ce Preston urca scările. Ştiam că trebuia să fug undeva, să mă calmez, ca să pot să mă gîndesc ce să fac. Nu ştiu cum, dar mi-am păstrat calmul îndeajuns ca să umblu în seif şi să înd̂es într-o servietă fiecare dosar pe care îl găseam. Mi-am dat seama că printre ele trebuia să se găsească şi dosarul de care pomenise Preston, dosar care să-mi ofere un punct de sprijin. Apoi mi-am luat în grabă geanta de pe masa din hol, m-am repezit către garaj şi am pornit maşina. Am mers încontinuu pînă am oprit la un non-stop la cîţiva kilometri de casă.

– Trebuia să fi sunat la poliţie.

– Am sunat. Am vorbit cu şeful poliţiei. Ce proastă am fost, i-am spus totul.

– Te-a crezut ticălosul?

– Vai, m-a crezut. Mi-a spus să mă calmez şi să rămîn unde sînt, că va ajunge şi el acolo în cîteva minute.

L-am aşteptat în acel non-stop, mi-am luat o cafea ca să mă opresc din tr[illegible]nurat şi l-am văzut coborînd din maşină, însoţit de Preston. Am ieşit pe uşa din spate. Îmi parcasem maşina

într-un loc mai retras, aşa că nu m-au văzut cînd am plecat.

– Cum naiba de era Preston cu el?

– Joacă golf împreună. Pînă atunci nu mă uitasem prin dosare, dar cele al lui Bradley nu era singurul „deosebit" dintre ele. Mai tîrziu am descoperit că erau mai multe şi Preston avea un dosar foarte urît despre fiica şefului poliţiei. Aproape mi-am ieşit din minţi, era trecut de miezul nopţii, aşa că m-am dus în Georgiatown, la o prietenă, Meg. Ştiu că nu m-am făcut prea bine înţeleasă, dar Meg şi soţul ei, Howard, m-au primit în camera de oaspeţi. Nu puteam să adorm, aşa că am coborît să iau un pahar cu lapte şi l-am auzit pe Howard vorbind la telefon. Din vorbele lui am înţeles că-i sunase Preston şi le spusese că aveam o depresie nervoasă.

– Şi l-au crezut?

Anne zîmbi cu amărăciune.

– Preston e foarte puternic şi foarte convingător. Situaţia s-a înrăutăţit apoi.

Anne începu să tremure. Spider se urcă în pat lîngă ea, o înveli cu cuvertura şi o luă în braţe.

– Iubito, nu trebuie să-mi spui toate astea dacă te întristează.

– Nu, vreau să-ţi spun totul. Cred că e inutil să-ţi mai explic, am fugit din casa lui Meg. Am mers pînă am obosit de tot. M-am oprit în Norfolk. Mi-am luat o cameră la hotel şi am dormit douăsprezece ore. Am luat masa numai prin serviciul de cameră şi mi-am cumpărat nişte haine de la un magazin de lîngă hotel, pe care mi le-au adus în cameră. Trei zile nu am ieşit din camera de hotel. În timpul acela am citit dosarele din servietă.

– Servieta din seiful meu? Arătă cu capul înspre peretele în care se afla seiful.

Anne încuviinţă din cap.

– Ştiam că trebuie pusă la loc sigur, aşa că am hotărît să mă duc la bancă să închiriez un seif. În seara aceea era prea tîrziu pentru aşa ceva şi am lăsat-o pentru a doua zi dimineaţă. Atunci mi-a trecut prin cap să fac nişte copii.

M-am uitat prin cartea de telefon şi am găsit numărul de la un xerox deschis pînă tîrziu, aşa că am ieşit. Eram gata-gata să urc în maşină cînd cineva a tras în direcţia mea. Dacă exact în momentul acela nu aş fi scăpat cheile şi nu m-aş fi plecat să le iau de jos, acum aş fi moartă. M-am aruncat în maşină şi am fugit. O a doua împuşcătură mi-a lovit parbrizul.

– O, iubito! Spider îşi sprijini obrazul de capul ei şi o trase înspre el. Nu-i voi lăsa să te găsească. Eşti în siguranţă aici, lîngă mine.

– Dumnezeule, aşa sper şi eu, dar nu pot rămîne aici o veşnicie. În plus, se pare că Preston şi oamenii lui îmi dau mereu de urmă.

Îl mîngîie pe piept, relaxîndu-se datorită impresiei de forţă pe care i-o dădeau bătăile regulate ale inimii lui.

– După ce am plecat din Norfolk, m-am dus în North Carolina unde mi-am petrecut şi noaptea. Am schimbat geamurile de la maşină şi mi-am amintit că am o prietenă în Raleigh. Am sunat-o. Marmi a insistat să vin la ea acasă. Avea o voce ciudată, dar am crezut că sînt eu puţin paranoică şi în după-amiaza aceea m-am dus în Raleigh. Din fericire, bunul simţ m-a îndemnat să fiu prudentă. Mi-am lăsat maşina într-o parcare şi am luat un taxi. Probabil că şoferul şi-a închipuit că sînt nebună pentru că l-am rugat să încercuiască blocul de două ori. A doua oară am văzut o maşină parcată în josul străzii, în care erau doi oameni. Pe unul l-am recunoscut ca fiind un angajat de-al lui Preston. Atunci m-am dat seama că nu mai pot avea încredere în nimeni. Preston probabil că-i sunase pe toţi cei care erau trecuţi

în agenda mea.

– Dar, dragă, trebuie să ai şi nişte prieteni care să nu te dea pe mîna lui Preston.

– N-am fost niciodată foarte sociabilă, Spider. N-am avut nicicînd atîţia prieteni cîţi ai tu. Cunoştinţe, da, dar din cauza bolii mamei mele şi a galeriei, nu am avut timp să le întreţin. Credeam că totuşi am cîţiva prieteni buni pînă cînd am ajuns să caut cu disperare unul. O consideram pe Meg prietena mea. Cu toate astea, l-a crezut pe Preston şi nu pe mine.

Îi mîngîie bărbia şi o privi drept în ochi.

– Eu sînt prietenul tău. Poţi să te bazezi pe mine, acum şi pentru totdeauna. Zîmbi. Crede-mă.

– Te cred.

O luă iarăşi în braţe şi o rugă să povestească în continuare. Anne se sprijini la pieptul lui şi privi în gol, amintindu-şi de fuga ei disperată.

– M-am gîndit că o să mă rătăcesc în oraş aşa că am petrecut noaptea într-un orăşel din South Carolina şi a doua zi am plecat în Atlanta. Am tras la un hotel, mi-am luat haine şi am încercat să văd ce e de făcut. Într-un sfîrşit, am ajuns la concluzia că voi fi mai în siguranţă în Europa, mi-am cumpărat bilete de avion, am dus maşina la un

garaj şi m-am dus la aeroport. Cînd coboram din taxi, cineva a tras în mine din nou.

– Doamne, iubito, trebuie să fi fost groaznic de înspăimîntată.

– Da, aşa e, dar şoferul de taxi era şi mai speriat. M-am pitit în spate şi am mers cîţiva metri cu uşa deschisă.

– Cum de te-au găsit?

– Nu mi-am dat seama decît după ce mi-am luat din nou maşina cu gîndul să plec la Birmingham. Cărţile de credit. Naivă cum eram, lăsasem urme pe care şi un copil le putea găsi. Hoteluri, restaurante, magazine de îmbrăcăminte, staţii de benzină, biletul de avion – peste tot folosisem cărţi de credit. Chiar şi pentru convorbirile telefonice. Pentru cineva cu banii lui Preston, accesul la înregistrările de pe calculator e o joacă. Se lovi cu mîna peste frunte. Proastă, proastă, proastă.

Spider îi opri mîna, o ridică şi o sărută în palmă.

– Draga mea, nu ai fost proastă, ci o persoană cinstită care niciodată nu s-a gîndit să înşele pe cineva sau să se ascundă. Bine că ţi-ai dat seama înainte să te găsească din nou.

Anne dădu din cap.

– Aveam, ceva bani la mine şi cîteva bonuri de benzină, dar ştiam că nu îmi vor ajunge prea mult. Apoi, mi-am amintit de Vicki. Nu o mai văzusem de ani de zile, ultima oară ne întîlniserăm în Franţa, dar imediat mi-am dat seama că era persoana potrivită să mă ajute. Am plecat înspre Houston. N-am mers pe drumurile principale, am petrecut nopţile în orăşele mici, am mers în zigzag. Dar Vicki nu era acasă, am terminat banii şi restul îl ştii.

– Iubito, ai fost foarte curajoasă. O sărută pe vîrful capului, îi luă mîna şi îi spuse: Nu cred că trebuie să o aşteptăm pe Vicki. Trebuie să luăm legătura cu autorităţile chiar acum. Am un prieten la departamentul de poliţie care...

– Nu ţipă ea, retrăgîndu-se şi uitîndu-se la el cu ochi imploratori. Nu înţelegi. Nu pot avea încredere în nimeni. Nu pot să mă încred în oamenii pe care îi controlează Preston.

– Draga mea, ştiu că acum e al dracului de speriat de tine, dar nu poate fi atît de rău.

Tonul lui avea un aer de superioritate.

– La naiba, Spider Webb, ascultă-mă! N-ai auzit ce e în servietă? Chiar dacă aş avea încredere în poliţie, nu îndrăznesc să las pe oricine să le vadă.

– Iubito...

– Ascultă-mă o clipă. Chiar nu înţelegi?

Sări jos din pat şi se duse către peretele în care se afla seifu-ul. Încercă să-l scoată din perete cu amîndouă mîinile. Spider se aplecă peste marginea patului.

– Lasă-mă să te ajut!

Se uită supărată la el, apoi îşi plecă fruntea.

– Mulţumesc, mă descurc şi singură.

Opintindu-se cu tot corpul, trase seiful într-o parte şi-n alta pînă reuşi să-l scoată cu o mişcare bruscă. Se aşeză în genunchi în faţa lui şi începu să formeze numerele. Dar era atît de nervoasă încît nu şi le aducea aminte. În acel moment, mai degrabă ar fi trecut prin foc, decît să-l roage să o ajute. Trase adînc aer în piept şi încercă să se calmeze...Tot nu-şi aducea aminte numerele.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu-mi aduc aminte combinaţia.

– Vrei să te ajut?

– Nu te mai uita la mine cu figura asta idioată şi spune-mi numerele.

Cînd deschiseră seif-ul, înşfăcă servieta, o strînse la piept, apoi se urcă la loc în pat, Spider urmînd-o. O înveli cu cuvertura şi se urcă lîngă ea

în pat. Anne se trase în lături să nu se atingă, dar el o învălui cu braţele şi o trase aproape de el. Anne stătea în capul oaselor; deschise servieta şi scoase cîteva dosare. Îi dădu lui Spider şi-i spuse:

– Citeşte! O să recunoşti multe dintre nume. Pe cele care nu le cunoşti, ţi le voi explica eu. Primul este un membru cheie al Cabinetului.

Spider deschise ochii mari.

– Din Washington?

Anne încuviinţă din cap.

Timp de cîteva minute nu se auziră în cameră decît foşnăitul paginilor şi cîte un ţipăt de mirare din partea lui Spider.

– Cine e acesta? Ridică o pagină.

Se aplecă şi citi numele.

– Judecător federal.

– Şi aceasta?

– Soţia unui senator din Midwest. Şi următorul e un angajat al Ministerului pentru protecţia mediului înconjurător. Toţi oamenii înscrişi în aceste dosare, sau cineva apropiat din familiile lor, ocupă poziţii înalte şi influente.

– Nu-mi trebuie să citesc mai mult. E o afacere încurcată. Unul dintre ei ar putea ajunge la închisoare.

Anne răspunse afirmativ.

– Sau să fie compromişi în public. Preston a fost foarte conştiincios. Probabil că a cules informaţii ani de zile, folosindu-se de banii mamei mele. A şantajat mulţi oameni sus-puşi. Cred că a obţinut informaţiile în schimbul banilor sau a susţinerii în campanii electorale şi fără îndoială că le foloseşte pentru şantaj. Imaginează- ţi ce scandal pentru guvern să iasă toate acestea la iveală. Urmările ar fi imense.

– Dar, draga mea, cineva trebuie să afle pînă la urmă. Şi Preston trebuie să ajungă la închisoare.

– Ştiu, dar nu pot să merg pur şi simplu la Casa Albă şi să bat la uşă. Nu cred că pot să merg la FBI. Şi măcar una din victimele lui Preston e într-o poziţie cheie în Ministerul de Justiţie.

– Ce ai de gînd să faci?

– O aştept pe Vicki. Un avocat strălucit şi tatăl ei e fost senator, bun prieten cu Preşedintele. Ei vor şti cum să rezolve problema.

Spider puse dosarele la loc în servietă.

– Nu e de mirare că erai atît de speriată. Te aflai într-o situaţie cît se poate de periculoasă.

– Numai cît mă gîndesc şi mă apucă iar frica.

– Să le punem la loc în seif. Şi, continuă el cu un zîmbet răutăcios pe faţă, voi vedea ce pot să fac încît să nu te mai gîndeşti la asta.

Şi, într-adevăr, următoarele zile, Spider făcu tot ce-i stătea în putinţă ca ea să nu se mai gîndească la Preston şi la pericolul în care se afla. Chiar reuşi.

Cînd cu prietenii, cînd numai ei doi, au mers la film, la Grădina zoologică, au jucat baseball şi au mers la două-trei muzee, iar Spider se jură că nu se plictisea deloc. Nopţile făceau dragoste şi dormeau împreună în patul mare din camera lui Spider. Nu o pierdea nici o clipă din ochi. Aproape că nici nu o lăsa să meargă singură la baie. Nu-i dădea voie să deschidă singură nici măcar o cutie de conserve.

Aprecia foarte mult dragostea cu care o înconjura, că avea mereu grijă ca ea să fie în siguranţă şi îl îndrăgea tot mai mult pe zi ce trecea, dar grija excesivă o supăra uneori. Cînd încerca să vorbească despre asta, Spider ocolea răspunsul.

– Iubito, îmi place să te răsfăţ. O săruta pînă uita ce voia să-i reproşeze.

Într-o dimineaţă, pe la sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, se aflau amîndoi în magazinul aglomerat. Părea că toţi din oraş, care văzuseră reclama cu Cupidon veniseră la magazin. Spider scria o chitanţă pentru un client care-şi amanetase puşca şi Anne arăta statuia de bronz *Erté* la un potenţial cumpărător, un angajat al Galeriei de artă.

– Cred că e cadoul perfect pentru ziua soţiei mele, doamnă. Cît costă?

Îi spuse preţul, clientul semnă un cec şi în mai puţin de cinci minute, Anne făcu această vînzare. Cînd omul plecă cu statueta în braţe, îi făcu semn cu mîna lui Spider, care rîse şi-i făcu din ochi.

Se simţea într-adevăr bine. Cu banii obţinuţi din vînzarea bomboniere de jad, a carpetei orientale şi a ceasului *Meissen* îi plătise lui Spider tot ce-i împrumutase şi-şi răscumpără şi ceasul. El nu dorea să primească banii înapoi, dar Anne insistă – avea banii ei în cont acum. Nu era tocmai rău pentru cineva care mai avea în buzunar doar cîţiva cenţi cînd ajunsese în Houston.

Următorul lucru pe care îl dorea să-l facă era să-şi găsească un mijloc de transport. Bine-

înţeles, Spider o ducea oriunde voia, dar nu era acelaşi lucru cu o maşină proprie. Nu-şi putea permite să cumpere una, dar putea să închirieze o maşină pentru o săptămînă, pînă se întorcea Vicki.

Turk anunţă prezenţa altui client şi Anne îl văzu pe băiatul de la florăria de lîngă ei. Ducea un buchet imens de trandafiri roz.

– Doamnă, florile sînt pentru dumneavoastră. Aşeză buchetul pe tejghea, îşi puse şapca pe cap şi-i zîmbi.

– Pentru mine?

– Da, doamnă. Sper că vă plac florile, mai *adăugă şi plecă.*

Anne citi cartea de vizită pe care scria: „Cu dragoste, pentru iubita mea de ziua Sfîntului Valentin. Spider".

Se gîndi la el în costumul lui Cupidon şi rîse *zgomotos.*

– Se pare că ai un admirator, se auzi o voce în spatele ei.

Anne ridică ochii şi o văzu pe femeia cu părul sur şi pelerina de nurcă. Zîmbi.

– Bună ziua, doamnă Bremmer. Să vă ajut cu ceva?

– Nu, dragă, mă foiesc şi eu pe aici. Se aplecă

să miroasă trandafirii.

– Minunaţi. Pur şi simplu minunaţi. Tu şi Spider faceţi un cuplu minunat.

Femeia micuţă o mîngîie pe Anne pe mînă şi se depărtă. Anne se uită după Spider, dar nu-l văzu. Ridică buchetul zîmbind, mirosi trandafirii şi-i duse în camera ei. Trandafirii roz erau florile ei preferate. Îi puse pe masa de scris şi făcu un pas înapoi să-i admire. Nişte braţe puternice o cuprinseră şi o traseră aproape de corpul pe care acum îl ştia în cele mai mici amănunte. Spider se aplecă peste umărul ei şi o muşcă de ureche.

– Îţi plac?

– Da, răspunse ea în timp ce el o muşca de gît. Foarte mult. Mulţumesc.

– Ce-ar fi să te îmbraci deseară cu rochia ta trăsnet şi să mergem într-un loc select să mîncăm?

– Mi-ar plăcea. Ridică din umăr, nemaiputînd să reziste plăcerii oferite de gura lui.

– Ştii cumva cum să omorîm timpul pînă atunci?

Anne rîse.

– De ce oare am sentimentul că ai deja ceva în minte?

– M-ai simţit?

– Bineînţeles. Dar trece Lisa pe la mine să mă ia la masa de prînz şi după aceea mergem la cumpărături.

– Îmi cumperi şi mie ceva?

– O, răspunse ea, încercînd să pară indiferentă, poate. Şi am de gînd să-mi închiriez şi o maşină.

– Pentru ce-ţi trebuie maşină? Părea afectat. Te duc eu oriunde vrei.

– Ştiu şi e foarte drăguţ din partea ta, dar vreau să am maşina mea. Ai o mulţime de făcut; nu trebuie să te comporţi ca şi cum ai fi şoferul meu de cîte ori mă duc la bibliotecă sau la galerie.

– Dar îmi place să mă port aşa.

Se desprinse din strînsoarea lui şi se întoarse către el.

– Spider, vreau să am maşina mea. Nu vreau să depind de cineva care să facă totul pentru mine. Mă simt prost. Sînt perfect capabilă să conduc o maşină.

Spider zîmbi.

– Poţi să iei maşina mea oricînd vrei.

Anne îi întoarse zîmbetul, îşi dădu ochii peste cap încercînd să o imite cît mai bine pe Molly şi zise: scuteşte-mă!

– Atunci am să-ţi cumpăr una. Ce culoare vrei? Albastră? Am un prieten care mi-ar vinde un *Mercedes* la un preţ bun. Ţi-ar conveni un *Mercedes?* Sau poate doreşti un *BMV.*

Îşi puse mîinile în jurul lui şi-l privi cu seriozitate.

– Spider, nu trebuie să-mi cumperi nici o maşină. Îmi închiriez una. Subiectul e închis.

Nouă

– O clipă! strigă Anne, învîrtindu-se şi uitîndu-se pe după umăr la spatele rochiei, dorindu-şi o oglindă în care să se vadă toată. În seara aceasta dorea să arate perfect.

Fusese sau nu conştientă cînd alesese să se îmbrace cu bluza albastră de mătase, pe care o cumpărase împreună cu Spider? Albastrul era culoarea lui preferată şi trebuia să recunoască că şi *bluza şi culoarea ei erau foarte frumoase.* O strînse bine pe corp şi-şi puse perlele. Spider îi

dădu o haină de nurcă.

– E a mea acum, îi explică. Au trecut cele şaizeci de zile. Îţi trebuie ceva călduros pentru la noapte, pentru că o să fie frig.

– Dar sînt aproape optsprezece grade afară.

– Vremea în Texas e foarte schimbătoare. Se apropie un vînt dinspre nord. În plus, se asortează cu părul tău.

Îşi puse haina pe umeri, luă de pe masă o felicitare şi un pacheţel legat cu o fundă albastră şi ieşi. Spider o aştepta.

Era năucită şi asta era puţin zis.

Era îmbrăcat cu un costum gri-închis şi arăta ca un Adonis. Cămaşa albă îi sublinia faţa întunecată, iar fularul de mătase şi batista de un albastru deschis cu reflexe argintii se asortau cu ochii. Hainele erau croite după ultima modă şi erau purtate cu maximum de eleganţă.

Privirea îi umblă de la pantofii negri lustruiţi, pînă la părul pieptănat, puţin ondulat deasupra gulerului, ceea ce, împreună cu cercelul din ureche, mai păstra ceva din înfăţişarea lui sălbatică.

Anne îl privi admirativ şi zîmbi. Spider zîmbi şi el.

– Eram pe punctul de a spune acelaşi lucru despre tine: splendid! O lovi uşor peste nas. Arăţi minunat. Dar tu întotdeauna arăţi aşa. Eşti gata să mergem?

Ridică pacheţelul şi felicitarea şi-i spuse:

– Mai întîi vreau să-ţi ofer ceva. La mulţi ani de ziua Sfîntului Valentin!

– E pentru mine?

Arăta la fel de fericit ca un copil în seara de Crăciun. Deschise felicitarea şi rîse la fiecare cuvînt care era înscris pe ea. Desfăcu funda şi văzu un breloc cu un Cupidon de aur atîrnînd de un lănţişor.

O îmbrăţişă şi-i spuse:

– Mulţumesc, iubito. E perfect. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de Sfîntul Valentin.

– Niciodată n-o să pot să mă gîndesc la această zi fără să-mi aduc aminte de tine în costumul lui Cupidon. Am căutat mult, dar n-am găsit unul care să aibă şi pantaloni scurţi.

Spider rîse iar şi îi spuse:

– Haide, draga mea. Mi se face foame. Îi zîmbi cu subînţeles. Şi cu cît mîncăm mai repede cu atît ne întoarcem acasă mai repede. O să mă îmbrac cu costumul de Cupidon pentru tine.

– Eşti nebun! rîse Anne.

Afară o conduse la un *Mercedes* albastru şi-i deschise uşa.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– Noua mea maşină. A fost un adevărat chilipir. Îţi place?

– Unde e camionul?

– Îl mai am şi pe el.

Anne îl privi scrutător.

– Ce ai de gînd să faci cu două maşini?

Spider ridică din umeri.

– Am crezut că poate o să-ţi placă să o foloseşti tu pe aceasta.

– Spider Webb, ţi-am spus că am de gînd să închiriez o maşină. Mîine mă duc să o iau.

– Poţi anula comanda. Nu e nici o afacere s-o lăsăm pe asta să se uzeze.

Anne ar fi vrut să bată din picioare şi să ţipe la el, dar renunţă.

– Eşti, fără îndoială, cel mai cicălitor...

Îi închise gura cu un sărut scurt.

– Iubito, poţi să mă certi mai tîrziu. Acum să mergem să mîncăm.

Pînă să ajungă la restaurantul unde o invitase Spider îi trecuse supărarea şi rîdea încontinuu. Dacă fusese şocată de îmbrăcămintea elegantă a

lui Spider, rămase uluită cînd patroana restaurantului îl strigă pe nume şi cînd Spider comandă pentru începutul mesei Cordon-Charlemagne cu cea mai mare naturaleţe. Diferenţa era uluitoare.

Cînd ajunseră la desertul care consta din mure cu frişcă, Anne ridică privirea şi-l studie pentru o clipă. Bărbatul spilcuit, elegant îmbrăcat din faţa ei s-ar fi potrivit de minune la o recepţie la ambasadă sau la inaugurarea unei galerii. Era foarte sigur pe sine şi atît de natural!

– Ce s-a întîmplat? Am folosit greşit vreun tacîm?

Anne rîse.

– Ştii foarte bine că nu. Mă gîndeam doar ce bine te potriveşti cu atmosfera de aici.

Spider se uită în jur la lumea pretenţioasă.

– Merge din cînd în cînd. Şi mîncarea e foarte bună aici. Aproape la fel de bună ca la Shorty. Ţi-a plăcut cina?

– Foarte mult.

– Vrei cafea sau lichior?

Anne răspunse că nu mai vrea nimic şi Spider zîmbi.

– Bine. Să mergem acasă. Cît mîncam din murele acestea mi-am adus aminte că acasă mai

avem o mulţime de lucruri gustoase pe care trebuie să le încercăm.

Spider ar fi vrut ca timpul să se oprească în loc, dar chiar dacă profitau din plin de fiecare minut, de fiecare secundă, mai trecu în zbor încă o săptămînă. Ştia că e prea posesiv cu Anne, că o urmăreşte prea îndeaproape, că uneori nu o lasă să respire – ştia foarte bine, chiar Anne i-o spusese de cîteva ori, dar nu se putea abţine.

Pînă să apară Anne, nu ştiuse că viaţa lui nu avea aproape nici un sens. În trei săptămîni pătrunsese în inima lui şi devenise o parte din el. Acum nu ştia ce ar putea să se facă fără ea. O iubea. Era pe punctul de a se îndrăgosti nebuneşte de ea. Voia să i-o spună, dar nu era sigur că ar fi înţeles şi n-ar fi vrut să o sperie.

Uneori, ura să admită aceasta, Anne avea nevoie de el. Şi lui îi plăcea cînd ea îi cerea ajutorul. Ar fi făcut orice pentru ea. Bucuros ar fi mers desculţ prin flăcările iadului şi s-ar fi luat la bătaie cu dracul, numai s-o ştie în siguranţă lîngă el pentru tot restul vieţii. La naiba cu Preston Ames

şi cu dosarele acelea nenorocite.

După o noapte de dragoste, se odihneau lipiţi unul de altul, moleşiţi. Spider îi mîngîia braţul în sus şi în jos, bucurîndu-se la atingerea pielii fine. Dorea să rămînă aşa pentru totodeauna, îmbrăţişaţi, mulţumiţi unul de altul. Gîndul că ar putea să plece îl făcea să se înspăimînte. Dar cînd se întorcea Vicki...

– Iubito?

– Da.

– Cu tot cu hoteluri şi tot ce mai ai, nu-i aşa că ai o mulţime de bani?

– E adevărat. Te deranjează?

– Nu, nu chiar.

– De ce ai întrebat?

– Credeam că te deranjează pe tine. La dracu', sînt numai un fost jucător de fotbal ratat, care are acum o casă de amanet. Nu mă învîrt printre aceiaşi oameni printre care te învîrţi tu. Nu-mi place să mă amestec cu cei care merg la balurile acelea stupide.

Anne se ridică puţin şi-l întrebă:

– Ce fel de baluri?

– Ştii, balurile acelea fastuoase în scopuri caritabile, unde boşii se îmbracă în frac, cu papioane mari şi soţiile lor în rochii franţuzeşti cu

multe mărgele şi se iau la întrecere unii cu alţii care e îmbrăcat mai bine.

Zîmbi cu dispreţ.

Cu ochii strălucind, Anne îşi umezi buzele şi-şi sprijini capul de el.

– De ce, mie mi se pare distractiv. Şi cred că ţi-ar sta bine cu un papion la gît.

El bombăni ceva şi ea rîdea cu poftă în timp ce o prinse de umăr şi începu să o muşte uşor de gît.

Anne, îmbrăcată cu un costum western, cu cizme şi vestă roşie, îl aştepta pe Spider să termine de completat nişte hîrtii; şi el purta o pălărie de cowboy, cu borul din piele de şarpe cu clopoţei, îndesată bine pe frunte şi pe spate, pînă în dreptul gulerului de la geaca de blugi. Arăta ca un bandit. Anne zîmbi. Un bandit extraordinar de chipeş.

– Măi să fie, arăţi ca un adevărat cowboy, se auzi o voce blîndă.

– Bună ziua, doamnă Bremmer. Nu v-am văzut cînd aţi intrat. Se uită în jos înspre blugii cu care

era îmbrăcată şi la cămaşa strînsă pe corp. Spider mă ia cu el la rodeo. Să vă ajut cu ceva?

– Nu, draga mea, nu te deranja pentru mine. Voi, tinerii, vedeţi-vă de ale voastre.

Bătrînica zîmbi, îşi aranjă pelerina de nurcă şi plecă.

– Nu-i aşa că e drăguţă? comentă Anne în timp ce Spider o lua pe după umeri. Întotdeauna numai cît se uită. Cumpără vreodată ceva?

Spider rîse zgomotos.

– Da de unde. În schimb vine pe aici de cel puţin trei ori pe săptămînă.

– Dar nu trebuie să iei în rîs capriciile unei doamne bătrîne, simpatice. Poate că pur şi simplu se simte singură.

Spider se amuza din plin.

– Uită-te puţin la doamna bătrînă, simpatică. S-ar putea să ai o surpriză.

– Ce vrei să spui?

– Numai uită-te la ea.

Prin oglinzile rotunde, atîrnate în fiecare colţ al încăperii, Anne o urmări pe doamna Bremmer care se foia încoace şi încolo printre rafturile pline. Bătrîna doamnă ridică un binoclu, se uită în jur, apoi îl ascunse în geanta încăpătoare pe care o ducea cu ea.

– Spider, şopti Anne, a furat binoclul acela.

Spider încerca să se abţină să nu rîdă.

Doamna Bremer mai luă şi un aparat de fotografiat şi un deschizător electric de conserve, pe care-l puse în buzunarul de la pelerină şi ieşi pe uşă.

Anne izbucni:

– Nu ai de gînd s-o opreşti? N-ar trebui să chemi poliţia?

– Nu.

– Dar drăguţa doamnă e hoaţă.

Spider ridică din umeri.

– E cleptomană.

– Asta e chiar mai rău. Trebuie să o vadă un psihiatru. Nu o ajuţi cu nimic dacă o laşi să fure.

Spider rîdea şi continua să o strîngă în braţe.

– Stai, iubito, nu te înfierbînta prea tare. Merge regulat la psihiatru. De cîţiva ani. O dată pe săptămînă, cu exactitatea unui ceas.

– Nu pare că o ajută cu nimic.

– Ba da. Aduce înapoi toate lucrurile furate a doua zi cînd vine la magazin. Crede că eu nu o văd.

Anne îl privi cu neîncredere, îngustîndu-şi ochii.

– Cum de ştii de psihiatru?

– Prima săptămînă cînd am venit aici cu Pinky am prins-o furînd un mosor şi un telefon cu robot. M-am interesat şi am aflat că soţul ei murise cu un an în urmă şi că locuia într-unul din blocurile elegante din apropiere. Fiul ei e preşedinte de bancă. A doua oară cînd am văzut-o, am vorbit cu fiul ei, care a dus-o la medic. Am înţeles că fură de ani de zile, dar soţul ei a acoperit-o întotdeauna.

– Spider, ce drăguţ din partea ta că o ajuţi pe doamna Bremmer. Mulţi nu s-ar băga. Mereu mă uimeşti cu cîte ceva, chiar dacă nu ştiu de ce mă mai surprinde. Eşti într-adevăr un om bun.

– Nu e mare scofală! încercă el să ocolească lauda.

Anne rîse.

– Ba da, e. N-a venit timpul să mergem să vedem porcii şi vacile?

– Şi călăreţii.

– Şi pe George Strait.

Spider suspina afectat şi îi puse haina pe umăr.

– Şi pe George Strait. Ce e cu tine, femeie? Are George Strait ceva ce nu am eu? Mai mare şi mai bun?

Îi zîmbi îngîmfat.

– Păi, Anne ridică dintr-o sprînceană şi-l privi de sus pînă jos cu ochi languroşi, ştie să cînte.

– Şi eu ştiu, dragă, şi eu ştiu.

Ieşiră afară, Spider ţinînd-o de gît şi cîntînd pe nas:

„Dimineaţa, în Amarillo", ciupind o chitară imaginară.

– Îţi place?

O ţinură într-un rîs tot drumul pînă la stadion. Privindu-l acum se întreba cum de-i fusese frică de el. Adusese în viaţa ei o întreagă nouă dimensiune, o bogăţie, o încîntătoare abandonare a propriei fiinţe, pe care nu le cunoscuse pînă acum. Cîteodată îşi dorea ca acest interludiu fantastic să continue mereu, mereu.

Dar Vicki trebuia să se întoarcă. Îi aşteptau telefonul care nu mai venea. Ştiind că nu poate aştepta ca Vicki să răspundă imediat la mesajul lui Spider, îi scrisese o scrisoare pe care o învelise într-un plic mare, roşu, pe care era imprimat „CONFIDENŢIAL ŞI IMPORTANT". O trimisese printr-un curier la casa lui Vicki, cu cîteva zile în urmă. Era sigură că va suna imediat ce o va citi.

Într-un anume fel, Anne aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui Vicki. Într-alt fel, îi era frică de acest moment. Lucrurile se vor schimba, probabil irevo-

cabil. Îşi putea imagina că timpul petrecut cu Spider fără nici o grijă va dura la infinit, dar nu uita niciodată ameninţările şi nelegiuirile lui Preston. Chiar în perioadele cele mai bune îi stăruiau în amintire. Viaţa ei era alta. Şi avea şi alte responsabilităţi. Se întreba cum mai merge galeria. Va putea vreodată Spider să facă parte din viaţa ei?

Parcară maşina în locul de parcare aglomerat de lîngă stadion.

– Spider?

– Da, iubito!

– Te-ai gîndit vreodată să locuieşti în altă parte?

– În altă parte faţă de Houston?

Anne încuviinţă din cap.

– Nu. Cînd m-am mutat la cei de la *„Oilers"*, m-am bucurat că mă întorceam acasă. Cred că aici voi rămîne. Sînt texan din cap pînă în picioare.

Voia să-l întrebe ce părere are de Virginia, dar nu îndrăzni şi zîmbi în loc, întrebîndu-l:

– Cum ajungem la locurile noastre?

– Ai răbdare, o necăji el, conducînd-o către expoziţia de vite.

O parte a stadionului mirosea a cedru şi a animale şi răsuna de guiţături, grohăituri, behăi-

turi, răgete, sforăituri şi alte bolboroseli.

– Toate astea fac parte din spectacol, îi explică Spider în timp ce străbăteau spaţiile libere dintre grajdurile pentru animale. Îşi duse mîna la pălărie şi zîmbi înspre unii oameni care îl salutau. Se iau la întrecere mai mulţi crescători de animale. În timpul săptămînii următoare, după anunţarea rezultatelor, animalele cele mai bune sînt vîndute la licitaţie. Licitaţia e un spectacol în sine.

– O, uite porcii, spuse Anne, trăgîndu-l de braţ.

– Nu sînt chiar porci.

Se aplecă peste o bară şi-l urmări pe grăjdar care curăţa animalul grohăind.

– Mie mi se pare că tot porc e. Care e diferenţa?

Spider o privi amuzat.

– Păi, să o luăm aşa: aceste biete animale nu mai au parte de viaţă sexuală. Sînt pentru şuncă, slănină şi carne.

– Spider! se auzi vocea unei femei.

Văzură o fată tînără care le făcea cu mîna la cîţiva metri depărtare.

– Bună, Margie, strigă Spider şi plecară amîndoi în direcţia ei.

I-o prezentă pe Anne lui Margie, care avea faţa

plină de pistrui şi părul strîns într-o coadă.

– Margie a avut animalul cel mai bun anul trecut. Ai de gînd să cîştigi şi anul acesta?

– Bineînţeles că da, răspunse Margie. Şi tu ai de gînd să licitezi iar?

Spider zîmbi cu jumătate de gură.

– Sper că o să fiu în stare.

Margie explică:

– Spider a cumpărat porcul crescut de mine anul trecut. S-a ajuns la preţul cel mai mare de cînd se ţine licitaţia. 74.000 dolari.

Mai vorbiră puţin cît s-au mai plimbat pe acolo, dar Anne încă se mai gîndea la informaţia pe care i-o divulgase Margie.

– 74.000 dolari? Ai plătit 74.000 dolari pentru un porc?

– Îmi puteam permite şi e bun pentru publicitate. Ridică din umeri. Şi am scăpat şi de unele impozite.

– Nu mai e nimic altceva?

Îşi îngustă ochii în aşteptare.

– Îmi place carnea de porc.

Ridică din sprîncene:

– Şi?

Spider scutură din cap.

– Copilul vrea să ajungă doctor veterinar şi

părinţii ei nu-şi pot permite să o trimită la şcoală.

– A-ha! se încruntă ea în joacă. Spider Webb, eşti nemaipomenit!

Se simţi cuprinsă de o emoţie intensă. Primul impuls era să-l strîngă în braţe exact în mijlocul expoziţiei. Nu i-ar fi păsat, ştiindu-l pe Spider, dar fiind mai rezervată, se mulţumi să-l strîngă de braţ cu amîndouă mîinile, cît putea de tare.

Era într-adevăr numai un biet proprietar al unui magazin de amanet, care fusese cîndva o pizzerie, dar îl admira mai mult decît pe oricine altcineva. Cîţi oameni dintre cei pe care îi cunoştea ar fi dat din timpul sau din banii lor ca să ajute o femeie bătrînă cu probleme de psihiatrie, sau o tînără care voia să meargă la facultate? Desigur, ei ar fi semnat un cec substanţial, sau ar fi mers la balul de filantropie, dispreţuite atît de Spider, dar cîţi dintre ei s-ar fi implicat cu adevărat? Cîţi dintre prietenii ei fuseseră de partea ei? Nici unul. O ajutase Spider, un străin, căruia îi păsa sincer de ea.

Cît se plimbau prin dreptul grajdurilor, îl asculta numai cu jumătate de atenţie cum îi explica totul în amănunţime. Cealaltă jumătate era concentrată asupra întrebării care o obseda de cîteva zile: era îndrăgostită de Spider, sau era

numai recunoştinţă sau atracţie sexuală? Ca de obicei, nu putea să-şi dea un răspuns clar.

– Iubito, am impresia că nu prea eşti impresionată de găini şi de juncani. Hai să mergem în altă parte, să-ţi cumpăr un animal de pluş. Cred că ţi se potriveşte mai bine.

– Nu sînt chiar atît de simandicoasă, doar am crescut cu cai în jurul meu, nu ştii? Dar mi-ar plăcea un animal de pluş.

Se mai plimbară pe acolo pînă au găsit o dugheană improvizată.

– Uite, spuse ea, arătînd înspre un morman de jucării de pluş. Un purceluş. Nu-i aşa că e drăguţ?

– Vrei unul?

Aprobă din cap, dar după ce văzu cum unii încercau să nimerească la ţintă şi, nereuşind, plecau cu mîinile goale, îi şopti la ureche:

– Probabil că ar trebui s-o lăsăm baltă. Cei din jur spun că jocurile sînt aranjate dinainte.

Încercă de mai multe ori şi Anne plecă de acolo cu un purceluş roz, gras, sub braţ.

S-au dat împreună în căluşei, au mîncat acadele şi vată pe băţ, distrîndu-se împreună cu sutele de copii atraşi de festivităţi. Imediat sosi şi timpul să intre să urmărească rodeo-ul şi se

amestecară printre oamenii care, majoritatea erau în costume de cowboy. Au trecut de intrare şi au mers către locurile lor. Spider o ţinea strîns de braţ.

– Nu vreau să te pierd prin mulţimea aceasta.

O privi de sus.

– Cred că eşti la fel de emoţionată la primul rodeo precum copiii de aici.

Anne rîse.

– Ai dreptate.

Trish şi Roscoe se aflau deja acolo, pe locurile din preajma arenei şi, imediat ce-i văzură, le făcură din mînă. Lisa şi Wally îşi făcură apariţia numai după ceremonia de deschidere.

– Nu am găsit pe cine să lăsăm copiii, explică Lisa.

Toţi şase se distrau de minune urmărind fetele şi băieţii care erau în concurs, bucurîndu-se cînd favoriţii lor cîştigau. Oftau împreună cu mulţimea cînd nu reuşeau să prindă cu frînghia vreun bour sau cînd un călăreţ era aruncat de pe un animal mai nărăvaş.

Se părea că cea mai periculoasă probă era încălecatul bivolilor. Lui Anne i se părea că cele cîteva secunde pe care trebuia să le petreacă pe spatele animalului fioros, cu coarne mari,

deosebit de rapid, erau o veşnicie, pentru că animalul feroce nu voia să fie încălecat. Strînse puternic braţul lui Spider şi-şi ascunse faţa după umărul lui cînd un bivol cu privirea fioroasă, pe care-l chema Fulgerul, o luă la goană înspre un călăreţ care se chinuia să se ridice de jos.

Spider o bătu pe mînă.

– Stai liniştită, dragă. Clovnii de pe margine îi vor distrage atenţia.

Anne aruncă o privire timidă şi văzu că într-adevăr aşa era. Doi oameni de pe margine, îmbrăcaţi caraghios, începură să danseze în jurul lui Fulger, unul agitîndu-şi vesta roşie ca o pelerină de matador, celălalt trăgîndu-l de coarne. Mulţimea rîdea la giumbuşlucurile celor doi care distrăgeau atenţia animalului pînă cînd călăreţul trîntit la pămînt se ridică şi ieşi din arenă în siguranţă.

– Au o meserie foarte periculoasă, spuse ea în timp ce unul dintre clovni sărea într-un butoi roşu cu albastru, la cîteva fracţiuni de secundă înainte să fie atins de cornul ascuţit al animalului.

– S-ar putea să fie aşa, dar îşi cunosc meseria. Am un prieten care a fost clovn de rodeo cam zece ani. Ţi-ar plăcea să faci cunoştinţă cu el?

– Chiar foarte mult. A fost vreodată rănit?

Spider ridică din umeri.

– De mai multe ori. O să-i dau un telefon săptămîna viitoare.

Spider tăcu şi se uitară unul la altul, amîndoi conştienţi că nu mai era timp pentru asta. Schimbară subiectul.

Fanii lui George Strait se agitau în stadionul arhiplin. Era la al doilea cîntec, cînd Spider primi nişte semnale prin staţie.

– Păstrează-mi locul, iubito. Mă duc să văd ce vrea Boots.

Cîteva minute mai tîrziu Spider se întoarse cu o tavă plină de bere şi îi servi pe toţi. Anne îl întrebă la ureche:

– Era vreo urgenţă la magazin? Trebuie să plecăm?

– Poate să aştepte pînă mîine. Hai să urmărim ce-a mai rămas de urmărit. Spune-mi, chiar crezi că tipul ăsta cîntă mai bine decît mine? Luă o poziţie afectată şi privi în sus. Aud?

– Mă gîndesc, răspunse ea, cum să o spun cu cît mai multă diplomaţie.

– Las-o baltă. Rîse şi o înconjură cu braţul. Mi-am dat seama după faţa ta.

Cînd George Strait şi formaţia „Ace in the Hole" au terminat de cîntat şi au părăsit arena,

Wally întrebă:

– Vreţi să mai rămîneţi la rodeo sau vreţi să mergeţi la Rose să dansaţi puţin?

Roscoe şi Trsis îşi exprimară dorinţa să meargă să danseze şi înainte ca Anne să poată spune ceva, Spider răspunse:

– Noi doi sîntem obosiţi. Cred că ne e de ajuns pentru astăzi.

Trish îl tachină:

– Îmbătrîneşti, Spider? Sau vreţi să fiţi singuri?

Spider ocoli răspunsul şi zîmbi.

Pe drumul spre casă, o trase pe Anne de mînă aproape de el, cu capul pe umărul lui.

– Eşti foarte tăcut, spuse Anne. Chiar eşti obosit?

– Nu, voiam să fiu cu tine. Ai fi vrut să mergem să dansăm?

Anne oftă mulţumită şi rămase în aceeaşi poziţie care-i plăcea atît de mult.

– Nu.

Ajunseră în dreptul magazinului şi Spider opri maşina în faţa neonului roşu care lumina uşa de la intrare. O ţinea în continuare strîns, fără să facă vreo mişcare care să arate că voia să coboare din maşină.

– Iubito, vreau să-ţi spun ceva.

Părea atît de serios, încît lui Anne îi sări inima din piept şi i se opri respiraţia. Încercă să se desprindă din îmbrăţişare, ca să-l privească în faţă, dar Spider îşi încordă braţul în jurul ei. Îi simţea bătăile inimii şi această tăcere prelungită în întuneric devenea insuportabilă.

– Nu ştiu de unde să încep, răspunse el, nu pot decît să spun că te iubesc.

Anne scăpă un suspin şi de uşurare şi de emoţie în acelaşi timp. O iubea!

– Vai, Spider!

Îi închise gura cu degetele şi continuă:

– Nu spune nimic, iubito! Lasă-mă să termin. Ştiu că nu ne cunoaştem de mult, dar pentru mine a trecut destul timp ca să-mi dau seama că te iubesc mai mult decît orice sau oricine de pe pămînt. Nu mă pricep prea bine la declaraţii, dar ai adus lumină şi frumuseţe în viaţa mea şi nu vreau să te pierd. Conturile mele din bancă nu sînt pe măsura celor ale oamenilor cu care eşti tu obişnuită, dar nu cred că vei găsi pe cineva care să te iubească mai mult ca mine. Mi-aş scoate inima din piept să ţi-o dărui, dacă mi-ai cere-o. Ştiu că ar fi nemaipomenit de mult să te rog să te căsătoreşti cu cineva ca mine, dar dacă îţi place cu mine, aş vrea să ne petrecem împreună restul

vieţii.

– Spider...

Din nou îi închise gura cu un gest tandru.

– Ssst, iubito. Nu spune nimic încă. Vreau doar să te gîndeşti bine. Ştiu că ai o mulţime pe cap şi cererea mea e nepotrivită acum, dar trebuia să-ţi spun ce aveam de spus. Aminteşte-ţi, indiferent ce s-ar întîmpla, că te iubesc din tot sufletul. Şi, cît voi trăi, voi face orice să te simţi fericită şi în siguranţă alături de mine.

Anne nu ştia că îi curg lacrimile pe obraz pînă cînd Spider îi ridică bărbia şi i le şterse cu mîinile lui mari.

– Vai, iubito, nu plînge! N-am vrut să te întristez.

Anne smiorcăi din nas.

– Nu m-ai întristat. Spider, eşti cel mai scump şi cel mai drăguţ om din lume. Şi eu te...

O aduse iarăşi la tăcere, de data aceasta cu un sărut. Apoi zîmbi infatuat şi spuse:

– Ştiu că nu sînt un cîntăreţ extraordinar, dar am de gînd să-ţi demonstrez că nimeni nu mă poate întrece cînd fac dragoste. În noaptea asta vreau s-o facem în camera ta.

– Mie mi-ar place mai mult între cearşafurile de satin. Patul meu îmi dă ameţeli şi nu rezist la efort.

– Atunci rămîne tot în patul meu, pentru că am de gînd să te supun unui efort serios.

Deschise uşa şi, rîzînd, o trase afară din cabină.

– Stai, purceluşul!

Înşfăcă animalul de pluş de pe locul din spate şi-l puse sub braţ. Într-un timp record deschise uşa, deblocă alarma, intrară amîndoi în casă întîmpinaţi de vocea melodioasă a lui Turk cu a lui „Bun venit înăuntru, drăguţo!" şi trecură ca vijelia prin magazin, către dormitorul lui.

Spider îşi aruncă pălăria şi geaca pe parchet, se repezi la haina lui lui Anne, i-o scoase şi apucă nasturii de la bluză. Ea îi linişti degetele rîzînd.

– De ce te grăbeşti aşa, cowboy-ule?

– Mi-e dor teribil de trupul tău, iubito!

– Mai potoleşte-ţi dorul pentru cîteva clipe. Vreau să fac un duş. Miros ca un ocol de vite.

– Miroşi a floare.

O lovi peste fund, dar Anne se trase înapoi.

– Spider, vreau să fac un duş! Accentua fiecare cuvînt.

– Da, iubito. Îşi aruncă cît colo cămaşa şi se aplecă înspre cizme, sprijinindu-se de un picior cît o scotea din celălalt.

– Vin şi eu cu tine.

– Ridicînd o sprînceană, Anne zîmbi.

– De ce oare îmi trece prin cap că exact acum nu prea îţi pasă de igienă?

– Eu ştiu de unde?

Îşi scoase şi cealaltă cizmă şi o aruncă într-un colţ, peste un set de mingi de golf. Pantalonii aterizară pe parchet, iar chiloţii pe marginea patului. Se întoarse către ea aşa dezbrăcat; arăta minunat.

– Tu de ce nu eşti dezbrăcată?

Răspunse amuzată:

– Am urmărit spectacolul. În afară de asta, trebuie să mă ajute cineva să-mi scot cizmele.

– Imediat o facem şi pe asta.

O trînti în pat, îi scose în grabă cizmele, urmate îndată de celelalte haine. O luă de mînă.

– La duş.

Anne rîdea cu poftă, mergînd apăsat în spatele lui.

– Întotdeauna faci duş cu şosetele în picioare?

– Da, răspunse el, fără să încetinească pasul, aşa nu mai sînt nevoit să le spăl.

Dar imediat ce deschise duşul şi potrivi apa, îşi scoase şosetele şi le agăţă într-un cui. Ţinu uşa de sticlă deschisă pentru Anne şi o invită:

– După dumneavoastră, doamnă.

Intră sub duş şi puse mîna pe săpun.

– Nu, nu, lasă-l! spuse el, luîndu-i-l din mînă. Vreau să te spăl eu. Şi chiar aşa făcu. În unele locuri întîrzie mai mult decît în altele şi în tot acest timp lui Anne i se părea că i se înmoaie picioarele. Se săpuni puţin şi pe el şi apoi o trase sub duş ca să se clătească.

Apa fierbinte le cădea pe umăr şi Spider se aplecă şi îi sărută sînii. Atingerea buzelor şi a limbii lui, a apei fierbinţi, era cît se poate de tulburătoare. Se aplecă pe spate şi primi exact în faţă şi în păr un jet de apă fierbinte. Spider o săruta în continuare pe gît, în timp ce mîna îi cobora către o zonă pe care mai înainte zăbovise cel mai mult cu săpunul.

Degetele o mîngîiau fără întrerupere şi îi cuprinse gura într-un sărut înfocat, imperios. Îşi încolăci braţele în jurul lui; degetele îi alunecau de-a lungul corpului lui zvelt, strîngîndu-se tot mai aproape de pieptul lui, savurînd senzaţia minunată a apei care-i biciuia corpul, a gurii lui care-i răsfăţa gura, a atingerii corpurilor lor.

Îl simţea fierbinte lîngă pielea ei; o ridică în braţe. Anne respiră cu greutate, invadată de senzaţii noi.

– O, Spider!

– Pune-ţi picioarele în jurul meu, iubito! murmură el.

O aşează în aşa fel încît era cu spatele sprijinită de placa de faianţă, apa curgînd înnebunitor între ei.

– Niciodată n-am simţit ceva atît de minunat, şopti ea. Spider, te iubesc!

– Iubito! gemu el şi începu să o pătrundă mai întîi lent, apoi cu repeziciune.

Ţipa şi se încorda în timp ce un milion de alte senzaţii îi cucereau trupul. Spider ţipă şi el şi termină într-un spasm. Anne simţea cum o invadează ceva din corpul şi din fiinţa lui.

După cîteva minute o lăsă jos, o spălă cu gesturi tandre şi o scoase de sub duş. În ochii lucitori ca două diamante albastre se putea citi numai iubire. O ştergea cu un prosop fără să spună nimic.

– Mi s-a udat părul. Trebuie să mă usuc.

– Lasă-mă pe mine.

O înfăşură într-un prosop mare de baie. Se şterse şi el şi-şi puse un prosop în jurul coapselor. O duse în dormitor şi o aşeză pe un scaun. Se întoarse în baie după uscător şi după perie.

Cu mişcări blînde o peria şi o usca pe păr.

Anne îi primea mîngîierile cu ochii închişi. Deodată, Spider închise uscătorul şi o privi ciudat, parcă solemn, trist, iubitor în acelaşi timp. Anne se încruntă.

– Draga mea, făcu o pauză ca să tragă aer în piept, a sunat Vicki.

Zece

A doua zi, dimineaţa devreme, Spider stătea în faţa uşii de la camera lui Anne, plimbîndu-şi nervos mîinile prin păr. Nu închisese un ochi toată noaptea după ce Anne ieşise ca o vijelie din camera lui. Se simţea al naibii de vinovat şi, de teamă să nu se întîmple ceva, avea dureri în tot corpul. Poate, se gîndi el, îi mai trecuse. Ciocăni la uşă.

– Mai eşti supărată?

Anne trînti uşa în lături.

– Bineînţeles că mai sînt supărată. Nu pot să cred că mi-ai ascuns faptul că a sunat Vicki.

Ieşi în hol, cu servieta de ţipar în mînă. Spider porni în grabă după ea.

– Dar, iubito, ţi-am explicat...

Se întoarse cu repeziciune şi-l privi sever.

– M-am săturat să iei tu hotărîrile pentru mine de parcă aş fi o femeiuşcă fără minte, să umbli cu mine cum ai umbla cu un bibelou.

– Iubita mea! Am promis că nu o să se mai întîmple.

– Da, dar de cîte ori nu ai mai promis-o?

Se întoarse pe cîlcîie hotărîtă să plece. Spider o înşfăcă de braţ.

– Unde te duci?

– La Vicki, bineînţeles.

– Merg şi eu cu tine.

– N-ai fost invitat, mă duc singură.

– Măcar mănîncă ceva înainte.

– Vicki m-a invitat să iau micul dejun cu ea.

Se uită la mîna lui care o ţinea strîns de braţ şi aruncă o privire supărată înspre el.

– Dacă nu te deranjez prea mult, trebuie să chem un taxi.

Spider îi dădu drumul cu un ţipăt nervos.

– la cel puţin *Mercedes*-ul. Pentru tine l-am cumpărat.

Îi înmînă cheile.

– Ai grijă cum conduci.

Anne ezită un moment, apoi luă cheile.

– Mulţumesc, sînt un şofer excelent. O să am grijă de maşină.

– Dă-o dracului de maşină, nu de ea îmi pasă, ci de tine. Iubito, te rog, încearcă să înţelegi.

– Ne vedem mai tîrziu. Mă aşteaptă Vicki.

O conduse pînă la uşă şi o urmări cu privirea pînă dispăru după colţul străzii. Venise ziua de care se temuse cel mai mult. Spaima îl chinuia, era un corp mare, urît, negru, care îl trăgea de cămaşă şi îi anula orice formă de rezistenţă. Simţea cum îşi pierde şirul şi nu putea să facă nimic.

O femeie roşcată, înaltă, îmbrăcată cu un costum verde, lejer, de velur, deschise uşa.

– Da?

Anne se uită în jos la blugii şi cămaşa cu care era îmbrăcată, îşi aranjă părul şi zîmbi în felul ei

caracteristic.

– Nu mă recunoşti?

– Anne?

Aceasta rîse.

– Umblu incognito. Probabil că masca mea e foarte bună.

Se îmbrăţişară şi Anne îi declară:

– Niciodată n-am mai fost atît de bucuroasă să văd pe cineva. Sînt în cea mai mare încurcătură din viaţa mea. Credeam că n-o să mai vii acasă.

Vicki o invită înăuntru.

– Îmi pare rău că nu am fost aici. Unul dintre cei mai importanţi clienţi de-ai mei m-a contactat pentru o afacere cît eram în Caraibe. Mi-a încurcat îngrozitor programul, dar am încasat un onorariu gras. Ce se întîmplă cu tine? Scrisoarea ta suna îngrozitor.

Anne povesti tot ce se întîmplase în ultimele două săptămîni cît luau cafeaua, întinse comod pe o canapea. După ce termină de povestit îi înmînă servieta. Vicki răsfoi dosarele, apoi îşi scoase ochelarii de citit şi îi aşeză pe un teanc de foi pe o măsuţă. Şuiera ascuţit.

– Grea problemă. Preston e o bestie. Ce ai de gînd să faci?

– Tu eşti avocat. Speram că o să-mi spui tu ce să fac. Evident, trebuie predat autorităţilor, dar nu ştiu în cine să am încredere. Mă gîndeam că poate mă va ajuta tatăl tău.

Vicki se ridică în picioare.

– E o idee bună. Mai serveşte-te cu cafea cît îl sun pe tata.

Vicki se întoarse în cîteva minute şi zîmbi.

– L-am prins chiar înainte de a pleca la pescuit. A anulat totul şi va ajunge în cîteva ore.

– Îmi pare rău că-i stric planurile.

Roşcata rîse.

– Glumeşti? Tata de-abia aşteaptă să intre iar în acţiune. S-a retras din Senat numai fiindcă mama era foarte bolnavă. A stat cu ea ultimele luni. Dar de doi ani moare pentru că nu are ce să facă. Bineînţeles, are cîteva preocupări, dar se plictiseşte. Îi lipseşte foarte mult viaţa din Washington. Vino, să luăm micul dejun şi să-mi vorbeşti de tipul ăsta fatal la care stai.

– De unde ştii că e fatal?

Vicki ridică din sprîncene.

– Draga mea, toate femeile din Houston îl cunosc pe Spider Webb şi mai toate sînt îndrăgostite de el. Urmăresc reclamele lui zăpăcite şi

sînt înnebunite după corpul lui. Eşti norocoasă. Vreau să aud fiecare amănunt.

În timpul micului dejun, Anne îi povesti prietenei sale despre Spider, lăsînd la o parte amănuntele cele mai picante. Servindu-se cu o felie de portocală, Vicki o privi cu atenţie.

– Te-ai schimbat. Nu numai cum arăţi – apropo, îmi place foarte mult noua ta figură – dar parcă ai mai multă personalitate. Eşti mai spirituală, mai vivace. Din cauza lui Spider? Eşti îndrăgostită de el?

– Cîteodată pot să jur că sînt, cîteodată nu ştiu. N-am mai întîlnit pe cineva ca el. E cel mai iubitor om din lume. Mă face să mă simt bine, să mă simt femeie. E generos, distractiv, îmi dă încredere în mine, dar poate să fie şi cel mai încăpăţînat, cicălitor, irascibil...

Vicki rîse.

– Mie asta îmi sună a dragoste. Şi el?

Anne oftă.

– Spune că mă iubeşte. M-a cerut în căsătorie.

– Şi?

Anne îşi umplu linguriţa, studiind coada de argint în timp ce-şi analiza sentimentele.

– Sîntem din două lumi total diferite. Nu avem

aceeaşi educaţie. Şi avem şi probleme, mai ales că are prea multă grijă de mine. Nu vreau să ajung ca mama mea, dependentă şi ceva mai mult decît un bibelou. Am galeria în Washington şi alte responsabilităţi pe care trebuie să le iau în consideraţie.

– Dacă vă iubiţi, puteţi să vă rezolvaţi problemele.

Pentru prima oară, Anne îndrăzni să spună ceea ce o frămînta.

– Mă întreb dacă ceea ce simt e iubire, un sentiment durabil. Sau e numai un interludiu frumos, hrănit de frică şi atracţie carnală. Fără îndoială, Spider e un bărbat seducător. Numai cît mă uit la el şi-mi pierd firea. M-a salvat ca un cavaler rătăcitor care scoate o fetiţă din gura zmeului. S-a purtat ca un erou. M-a făcut să simt ce n-am mai simţit înainte. Este tulburător, provocator, atent. Pentru moment. Dar oare am de gînd să-mi petrec restul zilelor într-o casă de amanet cu un bărbat care se bărbiereşte numai duminica? Dar copiii? Ce vreau eu pentru copiii mei?

– Cred că-ţi trebuie ceva timp să te hotărăşti ce vrei.

Anne întîlni privirea uluită a lui Vicki şi zise:
– Ai dreptate.

După-amiază tîrziu, Anne plecă de la Vicki. Harmon Chase, un bărbat voinic, cu sprîncene mari, albe, cu părul încă des dar albit, sosise ca un înger salvator. Fostul senator, cu vocea sonoră şi cu simţul ascuţit al dreptăţii, era prototipul perfect al omului de stat în vîrstă.

Toţi trei au petrecut ore în şir, gîndindu-se cum să procedeze şi, cu cîteva telefoane, trecură la acţiune. Senatorul fixă o întîlnire în Washington pentru a doua zi dimineaţa cu cîteva persoane importante.

– Doamna mea, acum puteţi sta liniştită, îi spuse abilul om politic în timp ce-i mîngîia mîna. O să-l punem pe ticălosul acesta de Preston Ames unde îi este locul şi, cu ocazia aceasta vom face curăţenie şi în alte locuri.

Anne împrumută un geamantan de la Vicki şi porni *Mercedes*-ul, îndreptîndu-se către casa de amanet.

– Bun venit înăuntru, drăguţo! o invită Turk.

Spider stătea de vorbă cu Boots şi Molly. Anne reuşi să le zîmbească în timp ce îi salută. Faţa lui Spider era acoperită de o mască impenetrabilă. Se uită la geamantan, apoi o privi în ochi. Numai un uşor tremur al bărbiei îi arăta tulburarea.

Se scuză şi plecă în camera ei. În spate auzi imediat bocănitul cizmelor străbătînd holul. Nu întoarse spatele.

Aşeză geamantanul pe pat şi se întoarse către Spider. Acesta se sprijinea de tocul de la uşă, cu mîinile sub braţ, sprîncenele împreunate într-o singură dungă neagră; aştepta.

– Pleci undeva?

Anne respiră adînc şi încuviinţă din cap.

– La Washington.

– Cînd?

– La noapte.

– Merg şi eu cu tine.

– Nu, rosti ea aproape în şoaptă. Vicki şi cu tatăl ei vin cu mine.

– Nu pleci fără mine.

– Spider, te rog să mă înţelegi. M-am hotărît să mă descurc singură.

– Cînd te întorci?

Privi în gol şi se preocupă să deschidă geamantanul.

– Nu ştiu.

Făcu doi paşi mari înspre ea şi o strînse cu toată puterea în braţe, aşezîndu-şi obrazul pe capul ei.

– Iubito, nu vreau să pleci. Mi-e frică să nu ţi se întîmple ceva. Dacă Preston află unde eşti, va încerca să dea de tine. Stai aici. Aici eşti în siguranţă.

Îi simţea bătăile puternice ale inimii şi era aproape să se răzgîndească. Aproape.

– Spider, trebuie să mă duc. N-o să mă simt în siguranţă decît cînd Preston ajunge la închisoare. Nu-mi pot permite să-l las să şantajeze oamenii şi să abuzeze de averea familiei mele. E o ameninţare şi pentru alţii, nu numai pentru mine. Ştii bine că am dreptate.

– Dacă eşti hotărîtă să pleci, ia-mă şi pe mine.

– Nu asculţi niciodată ce spun eu? Nu vreau să mergi. Trebuie s-o fac singură. Ezită o clipă, apoi adăugă:

– Tot ce s-a petrecut între noi a fost atît de

nebunesc şi de rapid, încît îmi trebuie puţin timp singură ca să meditez.

O strînse iar în braţe.

– Eu nu am nevoie de nici un timp departe de tine. Ştiu bine ceea ce simt. Annie, te iubesc. De nimic n-am mai fost sigur în viaţă ca acum de faptul că te iubesc. Mi-e teamă că dacă pleci fără mine o să mă uiţi. O să te amesteci iar cu cei din lumea ta şi n-o să te mai întorci niciodată.

O cuprinse o durere adîncă şi intensă. Gîndul că s-ar putea să nu-l mai vadă vreodată era prea greu de suportat. O parte iraţională, impulsivă a fiinţei ei o îndemna să-i ceară să uite de prieteni, de casa de amanet şi să vină cu ea. Puteau locui în casa spaţioasă din Virginia şi avea destui bani cît să trăiască zece vieţi numai în lux. Dar ar fi fost fericit să facă asta? Ea ar fi fost fericită să rămînă acolo pentru totdeauna? Sincer, nu ştia.

Se trase înapoi şi-l privi în ochii lui albaştri de cristal care erau întunecaţi de atîta suferinţă. Îl mîngîie pe obraz.

– N-o să te uit niciodată.

Spider îi acoperi gura cu un sărut atît de înfocat încît lui Anne îi tremura fiecare fibră a

corpului. Buzele lui continuau atacul feroce, trînti uşa şi-şi scoaseră hainele cu disperare. Aruncă geamantanul pe parchet şi o trînti pe pat, între trandafirii şi fluturaşii de pe cuvertură. O săruta înfocat şi Anne se simţi cuprinsă ca de o flacără orbitoare.

– Eşti a mea, îi spuse cu o voce răsunătoare, aspră din cauza emoţiei. A mea!

Anne răspunse cu un geamăt prelung şi Spider o captură în firele dorinţei arzătoare a trupului ca într-o pînză de păianjen. O săruta, o mîngîia, fiecare răsuflare a lui îi ardea corpul. Îi striga numele cu pasiune. Anne nu mai putea aştepta, cu corpul tot o flacără arzînd.

Începură să facă dragoste într-un ritm violent. Ea îi răspundea cu aceeaşi ardoare şi impetuozitate ca ale lui. Scîrţîiturile şi unduirile patului sub corpurile lor flămînde, încordate, îi făceau să fie învăluiţi de senzaţii desăvîrşite. Mişcările lor se asemănau cu cele ale unor valuri înspumate, se înălţau şi se ridicau fără întrerupere pînă cînd atinseră maximul de plăcere şi se opriră înfioraţi. Cînd ultimul fior de plăcere se pierdu în adîncul fiinţei lor, Spider o ţinu blînd în braţe, şoptindu-i în ureche vorbe de dragoste, sărutînd-o tandru pe

ochi, pe nas, pe buze.

– Rămîi cu mine, Anne! murmură el. Rămîi cu mine!

Unsprezece

Zilele pe care le-au petrecut după întoarcerea lui Vicki au fost epuizante, psihic şi emoţional. Anne povestise ce se întîmplase de nenumărate ori şi depusese mărturii peste mărturii pînă cînd devenise irascibilă la auzul propriei voci. Harmon Chase fusese un sprijin de nepreţuit, de neclintit în hotărîrea de a se lupta împotriva celor care încercau să acopere întreaga afacere. Şi Vicki fusese un ajutor la fel de preţios, dar meseria de avocat o chemă imediat înapoi la Houston.

Anne stătea la un hotel liniştit, izolat, sub un nume fals şi cu ofiţeri de poliţie federală păzindu-i uşa. Stătea şi se uita la statuia lui Washington, care abia se distingea din cauza ceţii, gîndindu-se la Spider. Îşi amintea de ultima lor noapte de dragoste cu sentimente dulci-amărui; îi stăruia încă în memorie. Intenţia lui fusese să-i invadeze corpul şi mintea cu pasiunea lui şi reuşise.

În fiecare noapte cînd se culca în patul de hotel, singură şi abătută, se gîndea la căldura trupului lui lîngă ea. Da, era un iubit excelent, dar faptul că se potriveau atît de bine din acest punct de vedere era de ajuns pentru o relaţie permanentă? Nu, se trezea ea la realitate, nu era de ajuns. Îşi aminti cum Betsy Carmichael se întorsese acasă după ce flacăra pasiunii dintre ea şi tipul acela înfiorător din Oregon pălise. Erau prea diferiţi. Pe el îl plictisea că Betsy avea atîţia bani şi ea nu dorea să renunţe la ei. Pînă la urmă, el începuse să bea şi povestea lor de dragoste luase sfîrşit.

Oare cu Spider o să fie altfel? Oare între ei există ceva mai durabil? Sau fusese o descătuşare temporară, izbucnită din disperare şi frică? Nu ştia. Tot ce ştia era că-i trebuia timp, că trebuia să înveţe să fie independentă.

Totuşi, cînd se auzi încuietoarea de la uşă speră, pentru o clipă, că era Spider care venea să o ia cu el în Houston. Faţa îi redeveni posomorîtă cînd văzu că cel care intra în camera ei era Harmon Chase.

– E un fapt oficial, Preston a fost arestat, e ţinut mai sever ca un criminal. Nici o grijă. Lista acuzaţiilor împotriva lui e mai lungă decît braţul meu – totul, de la tentativă de omor, pînă la crime împotriva statului. Putem să-i eliberăm din funcţie pe copoii de la uşă. Poţi să mergi acasă.

Anne răsuflă uşurată şi spuse zîmbind:

– Bine că s-a terminat.

– Mai sînt doar formalităţile procesului. Îşi frecă palmele unele de altele. Dumnezeule, ce bine e să te simţi din nou util. Mă duc să o sun pe Vicki. O să-i pară rău că a plecat săptămîna trecută şi a pierdut punctul culminant.

Închise uşa şi plecă în camera lui. Primul impuls era să-l sune pe Spider. Dar se opri înainte de a pune mîna pe receptor. Timp. Avea nevoie de timp.

Cît Harmon şi o echipă de avocaţi lucrau printre dosarele întocmite de Preston pentru a lămuri lucrurile, Anne colindă prin toată casa în lung şi în lat. Paşii răsunau prin încăperile goale şi nu avea cu cine scoate o vorbă decît cu servitorii, care erau ocupaţi să-şi facă treaba, neştiind ce să vorbească cu stăpîna lor. Mergea dintr-o cameră în alta, luînd de ici şi de colo cîte un lucru, punîndu-l apoi exact în acelaşi loc. Camerele în care îşi petrecuse copilăria erau reci şi prea aranjate. Nu aveau pic de personalitate.

Se plimbă prin curtea unde se jucase copil fiind şi descoperi că ceea ce pînă acum îi fusese familiar devenise dintr-odată străin, îndepărtat. Se aşeză pe o bancă de piatră şi privi straturile de trandafiri abia sădiţi. Primele semne ale primăverii se vedeau în spinii de un verde crud, înainte să apară bobocii cu miros îmbietor. Dar nimeni nu se bucura de ei, decît ea şi grădinarul.

Îi era dor de Spider şi de noii ei prieteni, de viaţa nouă pe care o descoperise în Houston. Doamne, era plictisită şi nu stătuse acasă decît o după-amiază.

Se îmbrăcă în camera în care-şi petrecuse atîţia ani din viaţă şi merse la club pentru cină. Mulţi dintre cei de acolo nici nu-i observaseră

absenţa şi femeile îi lăudară toaleta. Ştia că toţi mureau de curiozitate să afle detalii cît mai amănunţite despre perfidul Preston, dar erau prea politicoşi ca s-o întrebe direct.

Unii dintre aşa-zişii prieteni, la care apelase în noaptea cînd fugise de Preston, făcură nişte remarci ipocrite despre tot ce se întîmplase, afirmînd că fuseseră şocaţi de faptul că Preston jucase un dublu rol. Încercă să zîmbească, să spună ce trebuie. Cei cu care vorbea păreau superficiali şi artificiali. Ciudat, pînă acum nu observase. Erau atît de incolori în comparaţie cu Spider!

Chiar şi mîncarea, prăparată cu artă de un bucătar francez, nu avea parcă nici un gust. Imediat îşi aduse aminte de costiţa cu sos şi de bărbatul care purta în ureche un păianjen mic de aur. Se scuză în faţa cunoştinţelor cu care lua masa şi plecă acasă. Se îndoia că le fusese dor de ea.

După o noapte de nesomn, plecă la galeria ei din Washington. Intră în clădirea elegantă de lîngă Circul Dupont şi o spionă pe Meg, cea căreia îi zicea prietenă, cum arăta un pastel victorian unei femei cu părul vopsit în albastru şi cu un cîine la sub braţ. Femeia şi cîinele ei

împopoţonat tot numai cu panglici arătau la fel: aroganţi, cu nasul în vînt şi cu o mină serioasă.

Meg, care avusese grijă de galerie cît lipsise Anne, era îmbrăcată cu un costum negru, elegant, la gît cu trei şiruri de perle, cu părul negru legat la spate cu o fundă mare de catifea. Cînd o văzu pe Anne, îmbrăcată în blugi, o cămaşă albastră obişnuită şi adidaşi, o privi de sus pînă jos, apoi se prefăcu că o ignoră şi, cu un zîmbet servil se întoarse către clientă.

Anne simţea că pleznea de furie. Ar fi vrut să-i smulgă funda mare şi neagră din părul perfect coafat. Cu toată inima-ar fi plesnit-o pe această femeie care îi era prietenă după cum bătea vîntul.

În loc de asta, strînse din pumni şi i se adresă pe un ton sever:

– Meg, trebuie să vorbesc cu tine. Acum!

Meg se întoarse cu ochii mari de mirare.

– Anne?

– Da.

Meg îşi lăsă clienta în grija vînzătorului Jacob şi se grăbi înspre ea.

– O, Anne, mulţumesc cerului că eşti aici. Toată dimineaţa au sunat reporterii. Ce s-a întîmplat cu tine? Nu te-am recunoscut. E totul bine? Howard şi cu mine am rămas cutremuraţi cînd am

citit ziarul de dimineaţă.

Buza de jos îi tremura uşor, trădîndu-i emoţia.

– Sper că nu eşti supărată pe mine şi pe Howard. Cînd ai venit în noaptea aceea la noi, n-am ştiut ce să facem şi, la urma urmei, Howard era angajatul lui Preston. Sînt sigură că înţelegi în ce situaţie penibilă ne aflam.

Meg trăncănea în continuare şi Anne o privi cu alţi ochi. Această femeie alunecoasă nu fusese niciciînd prietena ei. Chiar şi acum era preocupată numai de propria persoană.

– Howard a fost angajatul lui Royal Fox, nu al lui Preston. Subliniez, a fost. Eu conduc acum hotelurile Royal Fox.

Meg păli.

– De ce, Anne dragă, ce vrei să spui?

– Vreau să spun că soţul tău e, ca să-l citez pe un bun prieten de-al meu, un ticălos. Îl dau afară.

Buzele rujate cu roşu-aprins se deschiseră cu un mîrîit fioros.

– De ce, ticăloaso! Aş fi vrut ca Preston să te fi găsit.

Anne ridică o sprînceană.

– Şi tu eşti concediată, Meg. Te-am plătit prea mult timp fără să faci nimic. Ia-ţi lucrurile şi

cară-te! Acum!

Meg plecă în culmea supărării şi Anne auzi un chicot de rîs în spatele ei. Se întoarse şi-l văzu pe Jacob încercînd să-şi alunge zîmbetul de pe faţă. Femeia cu cîinele plecase şi, evident că Jacob auzise mare parte din discuţie.

– Jacob, ce părere ai despre această concediere?

Acestuia i se ivi un zîmbet răutăcios pe faţă.

– Nu există altcineva care s-o merite mai din plin.

– Îmi dau seama că tu faci mai tot pe aici. Crezi că o să te descurci să conduci tu galeria?

Zîmbetul i se lărgi, luminîndu-i toată faţa.

– La naiba, da – vreau să spun, desigur, doamnă Jennings.

Îi zîmbi şi ea.

– „La naiba, da" mi-a plăcut foarte mult. De fapt unde mă duc eu, nu am nevoie de galerie. Cred că am să ţi-o dau ţie.

Ochii îi luciră de parcă ar fi văzut mormane de bani în faţă.

– Să mi-o daţi mie?

– Da, galeria e a ta.

Anne se întoarse şi porni către uşă, Jacob ţipînd după ea:

– Doamnă Jennings, unde plecaţi?

Anne rîse.

– De ce întrebi, scumpule? Plec în Texas.

Era aproape ora nouă cînd ajunse în faţa magazinului şi parcă maşina în dreptul neonului roşu. Îşi lăsă genţile în maşina pe care o închiriase de la aeroport şi merse la uşă. Degetul îi tremura în timp ce apăsa pe buton.

Auzi uşa deschizîndu-se şi intră. Era agitată. Foarte agitată. Dacă Spider se răzgîndise? Trebuia să sune înainte.

– Bun venit înăuntru, drăguţo! Să te ajute Spider cu ceva?

Anne zîmbi la salutul papagalului şi-şi făcu drum printre stivele cu mărfuri. Foarte puţin se schimbase. Chiar şi mirosurile erau cele pe care şi le amintea ea.

– Al dracului de cald, ţipă o voce care se ridica deasupra zgomotului de la televizor.

– Al dracului de cald, repetă Turk.

Rîse înfundat şi ocoli setul de tobe, îndreptîndu-se către fundul magazinului. Îngheţă toată

cînd îl văzu.

Se sprijinea de unul din dulapurile de sticlă, cu braţele încrucişate. Faţa îi era întunecată de barba neagră, lăsată să crească de cîteva zile. Avea cizmele negre, blugii negri, o cămaşă neagră şi un păianjen mic de aur în ureche.

Ţinea ochii întredeschişi sub sprîncenele negre şi groase acum împreunate, gura conturată frumos era închisă într-o poziţie solemnă şi simţea cum o pătrund ochii lui albaştri, cum din ei emana dorinţa pînă cînd o cuceri şi pe ea încet-încet. I se îngreună respiraţia, i se întăriră sînii, picioarele se muiară şi inima sta să-i sară din piept.

Îşi umezi buzele. La fel făcu şi el.

– Spider, rosti ea cu greutate.

Un colţ al gurii lui se ridică încet şi faţa i se lumină.

– Iubito, ai nevoie de ceva bani pentru seara aceasta? Merse către ea şi parfumul lui îi umplu nările. Miros de fructe exotice, de lemn de santal şi de bărbat. Stăteau la cîţiva centimetri unul de altul, fără să se atingă, sorbindu-se din ochi.

– Cît poţi să-mi dai pe ceas?

Spider zîmbi, ridică un deget şi-l plimbă pe obrazul ei fin.

– Tot ce am, iubito, tot ce am.

– Am descoperit un lucru ciudat cît am fost plecată. Că viaţa mea dinainte era foarte plictisitoare. Şi că eram foarte singură.

– Înţeleg ce vrei să spui.

O mîngîie cu degetul pe bărbie, apoi pe buze.

– Preston e la închisoare.

– Am citit despre asta.

– Spider, te iubesc. Mai vrei să...

Braţele o cuprinseră şi îi acoperi gura cu un sărut sufocant. Ardoarea acestui sărut, forţa buzelor lui şi mîrîitul care-i urca în gîtlej era un răspuns cît se poate de concludent. Genunchii i se muiară, se sprijini de Spider care continua să o sărute, să o strîngă la pieptul lui cu toată puterea.

– Iubito, mi-era o frică de moarte că nu o să te mai întorci. Te iubesc. Mi-a fost atît de dor de tine, murmură el, ţinînd-o încă în braţe.

– Spider, nu vreau ca banii să intervină între noi. Dacă te deranjează, o să-i dau pe toţi în acţiuni de binefacere.

O împinse înapoi şi se uită la ea ca la cineva care-şi pierduse minţile.

– E cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit. Iubito, ţi-am spus de nenumărate ori, nu-mi pasă absolut deloc dacă eşti cea mai bogată femeie

din ţară. Dacă pe tine nu te deranjează, pe mine cu atît mai puţin.

– Eşti sigur? Am al naibii de mulţi.

O îmbrăţişă din nou şi rîse.

– Te iubesc. Cu bani şi cu negi cu tot.

Anne îşi strînse buzele.

– Nu am nici un neg.

O sărută din nou.

– Eu am cîţiva. Mai vrei să te măriţi cu mine?

– Cu o condiţie. Fii atît de drăguţ să te dai puţin înapoi şi să nu mai fii atît de grijuliu cu mine. Mai întîi cere-mă de nevastă şi nu mai lua tu hotărîri pentru mine.

– Promit că o să-mi dau toată silinţa. Dacă uit vreodată, îţi dau voie să-mi aduci aminte cu un băţ de baseball.

Anne zîmbi.

– Atunci, da, mă mărit cu tine.

– Excelent!

O luă pe sus înspre dormitorul lui.

– Ce faci? murmură ea, în timp ce îi scotea cămaşa.

Îi desfăcu fermoarul de la blugi.

– Am de gînd să fac dragoste cu tine toată noaptea şi toată săptămîna viitoare.

Anne închise ochii pe jumătate şi-l îmbrăţişă cu

pasiune.

– Spider!

Acesta se opri pentru o clipă şi-şi limpezi vocea.

– Dacă vrei şi tu, iubito!

Pentru o clipă îşi aţinti privirea în tavan, apoi zîmbi.

– Vreau. M-am gîndit tot timpul la cearşafurile roşii de satin.

Epilog

Spider conducea maşina către casă, cu Anne strîns lipită de el.

– Cred că rodeo-ul de anul acesta a fost chiar mai bun decît cel de anul trecut, spuse ea, chinuindu-se să nu caşte. Nu crezi?

– Î-hî, răspunse el. Eşti sigură că nu te-ai obosit prea tare?

– Absolut. Nu te mai agita atît. Îl mîngîie pe picior. Şi anul acesta eu am cumpărat animalul cîştigător. Mi s-a spus că a fost cel mai mare preţ care s-a plătit vreodată.

Spider rîse.

– La ultimele licitări te-ai concurat numai cu mine.

– De ce ai făcut asta?

– Credeam că vrei să o laşi baltă. În plus, mai ai nevoie şi de reduceri la impozite.

Ajunseră în faţa casei aflate în afara oraşului. Anne apăsă pe un buton şi cele două uşi ale garajului se deschiseră. Intră cu camionul lîngă un *Mercedes* albastru şi o ajută să coboare din cabină. Merseră împreună, braţ la braţ, prin casa spaţioasă, pînă într-o cameră mai izolată. Pictura de Leroy Neiman cu jucătorii de fotbal era agăţată de un perete şi în faţa căminului stătea cerga de la casa de amanet.

– Ştii, spuse ea, aruncînd o privire în jurul camerei mobilate elegant, cu tavanul înalt în care domnea o atmosferă plăcută, cîteodată mi-e dor să mai locuiesc la casa de amanet.

Spider rîse şi o mîngîie pe pîntece.

– N-am putea să-l creştem pe micuţ într-o casă de amanet.

Anne îi luă mîna.

– Mă simt ca o balenă. Cum poţi să mă mai iubeşti cînd sînt aşa de grasă?

O sărută pe nas.

– Iubito, te-aş iubi chiar dacă ai avea patru sute de kilograme şi părul verde.

– Faptul că am bani nu te-a deranjat, nu-i aşa?

– Nu, răspunse el. Ţi-am spus că nu o să mă deranjeze. Cîţi bărbaţi au o soţie care să le dea cadou de Crăciun o echipă de fotbal?

Anne rîse.

– Harmon aproape să moară. A luat în serios sarcina să-mi conducă afacerile şi îi place la nebunie să stea din nou în Washington. Vicki spune că arată cu zece ani mai tînăr.

Erau acum în dormitor, tot o cameră înaltă şi cu cămin. În mijlocul mobilelor alese cu gust stătea un pat imens cu marginile de alamă, cu cearşafuri roşii de satin şi o cuvertură din blană artificială. Se aşeză pe o margine şi o trase şi pe ea pe picioarele lui, îmbrăţişînd-o şi mîngîindu-i din nou pîntecul.

– De-abia aştept să se nască micuţul. Mi-e dor de mama lui.

Îi strînse capul la piept şi îşi plimbă degetele prin părul lui des, apoi îl mîngîie pe obraz. Atinse păianjenul din ureche, unul de aur de optsprezece carate şi-l sărută pe frunte.

– Şi mie mi-e dor de tatăl lui. Mai poţi aştepta?

– Da, cred că voi supraviețui. Vrei un pahar de lapte sau altceva?

Scutură capul, apoi se agăță de el.

– Ce e, iubito?

– Nu sînt sigură, dar cred că au început durerile.

– Dumnezeule!

Spider sări în picioare, o luă în brațe și începu să fugă cu ea prin casă.

– Spider Webb! Ce faci!

– Te duc la spital.

Anne rîse.

– Lasă-mă jos, prostuțule. Nu sînt sigură că erau dureri de naștere și oricum, mai durează cîteva ore.

O duse în fugă în dormitor și o așeză pe pat.

– Nu te mișca! Să-ți pregătesc cîteva lucruri. Unde ți-e geanta?

– În dulapul meu. Mă duc eu s-o iau.

Ochii albaștri cu privire sălbatică se îngustară sub sprîncenele negre, bogate.

– Să nu te miști un milimetru din pat. Mă ocup eu de toate.

Zîmbi tot timpul cît el se foia în jurul camerei, scoțînd în grabă lucruri din dulap și îndesîndu-le

în geamantan. Din nou era grijuliu cu ea – întotdeauna fusese aşa – dar era plină de dragoste pentru el.

Cu tatăl asistînd la naştere şi vorbindu-i urît doctorului ori de cîte ori mama avea dureri, se născu William Andrew Webb, în spitalul Cypress Creek, la orele 6,34 a.m. Avea 60 de centimetri lungime, patru kilograme şi o sută de grame greutate, ochi albaştri, capul acoperit de păr negru şi un zîmbet drăcesc, despre care doctorul spunea că e numai o închipuire a celor din jur. Asistentele ziceau că avea plămînii cei mai puternici şi mîinile şi picioarele cele mai mari pe care le văzuseră vreodată la un copil.

Sfîrşit